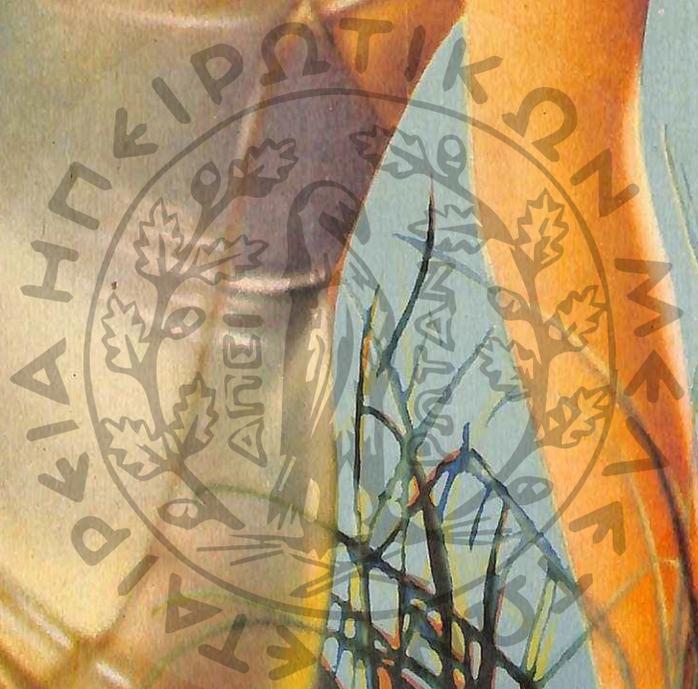


ΕΡΔΟΛΙΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 623



Εβδομάς

ΕΤΟΣ 1Β' ΤΕΤΑΡΤΗ, 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 'Αριθ 623

Επίκαιροι σίχοι

Σχόλια...

Αθήναι

Το καλοκαίρι πέρασε, φθινόπωρον έμβαίνει
κι' η νευρική μας όλων μας άπειρος άνεβαίνει!
Δίνουμε δίφραγκα γραμμή και πέρνουμε τὰ «φύλλα»
και καταλαμβάνομεθα.. από άνατριχίλα:
«Ο πόλεμος έκρήννυται...» «Ο τάδε άπειλεί...»
«Η διεθνής κατάσταση είναι πολύ θολή...»
«Του Δάντσιγκ τὸ ήφαιστειον», «Δραματικά στιγμαί»
κι' άλλα πολλά διάφορα που αλλοίμονον κι' ώιμέ
τὸ άναγνωστικόν κοινόν τὰ χάνει και ζαρώνει
και κιτρινίζει παρευθός και γίνεται.. λεμόνι!
Κι' άφοῦ και νευριάζομεν, άγαπητοί μου, έτσι
εις όλα μπερδεύομεθα όπως τό... κοκορέται..

Έτσι την έπαθεν π. χ. κι' η δεσποινίς Πασχάλη!
Στὸ Πυροβόλου ρίχτηκε πρόπερι την άγκάλη
και φέτος, πὸ ὁ φίλος της... λόγω τῆς καταστάσεως,
διόλου έν σκεφτότανε.. περί άποκαταστάσεως,
..έγίνηκε μανιακή κι' ως ήτο φυσικόν
στὸν Πυροβόλου έρριξεν δλίγον... νιτρικόν.
Και δέν είναι κοινότοπον τὸ γεγονός διόλου,
γιατί γυναίκα βρέθηκε ενάντια.. Πυροβόλου!

Ευρώπη

Η Ευρώπη παρεφρόνησε και δστις την γνωρίση,
τὸ πρῶτον πὸ θ' άντιληφθῆ
κι' άμέσως θά σκεφθῆ,
είναι πώς δέν έχει μυσά, μὰ πάντως έχει... κρίσιν!!

Λονδίνον

Χαρακτηριστικώτατη έδω η ψυχραιμία
και νευρική της, φίλοι μου, δέν φαίνεται καμία.
Ο Τσάμπερλαϊν νυχθημερόν με κέφι και χαρά
ως πάντα έπιδίδεται στὰ έργα του.. ψαρά..
Κι' ὅλοι στὸν κόσμον εύχονται θαύμα λοιπὸν νὰ γίνῃ
κι' αντί.. τσιποῦδες και κοθιούς, νὰ πιάση τήν... Ε.
(ρήνη!)

Νέα Υόρκη

Παντρεύτηκε κι' ὁ Λόντος σας μ' έκατομμυριοῦχον,
πολύφερνον, ως φαίνεται, κι' ώραιάν δολλαριοῦχον
και στεφανώθηκε ψηλά έν μέσω τοῦ αϊθέρος...
άρα νικήθηκε λοιπὸν σπὸ τὸν Τζίμ... κι' ὁ έρωσι
Τὸν είχε πιάσει, φαίνεται, τὸν Τζίμ... τὸ γλυκό του,
γι' αὐτὸ τὸ πολυτάλαντον κι' ώραίο θηλυκό του
κι' έφηρμοσε στὸν έρωτα...
ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ ΠΡΟΨΟΜΙΑ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

Ανταίος

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

1. Τζόγια

ΗΜΕΡΟΜ.

16. 8. 85

ΑΡΙΘ.

35282



Μιά εικόνα

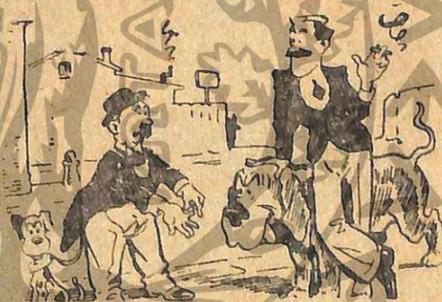


Στὴν Νέα Υόρκη η' είσοδος τῶν
σκόλλων στὰ άσανσέρ και στὰ τράμ ά-
παγορεύεται άυστηρώς. Η μίς Δόρεν έ-
λυσε τὸ πρόβλημα: τοποθετεί τὸν σκόλλο
της ως... γούνα, γύρω από τὸν λαϊμό της!
Οί σκόλλοι άπαγορεύονται, ὄχι ὅμως και
οί... ζωντανές γούνες!

Μιά Ιστορία

Ὡς γνωστόν, τὰ άμερικανικά περιοδι-
κά κάνουν συχνά μεταξύ τῶν άναγνωστῶν
τους διαγωνισμούς για τις πὸ άπίθανες
ιστορίες. Τελευταίως θεαθεύθηκε η' εξής:
«Μιά έφημερίδα στέλλει τὸν κριτικό
της σὲ μιά έκθεση ζωγραφικῆς, για νὰ
για νὰ κάνει περιγραφή τῶν εκθεμάτων.
Ο κριτικός αὐτός είναι ένας σπουδαίος
μεθυστακας. Κατὰ τὴν συνήθειά του τὴν
ώρα πὸ πηγαίνει στὴν έκθεση είναι
στοπί στο μεθύσι. Μόλις μπαίνει, άντι-
κρούζει τὴν φάτσα του στὸν καθρέφτη τῆς
είσοδου. Νομίζει ὅτι βλέπει κάποιο πίνα-
κα, και κάθεται αρκετὴ ὥρα και τὸν χα-
ζει. Έπειτα σημειώνει στο καρόν του:
«Στὴν είσοδο, ένας θαυμάσιος πίναξ γω-
οις υπογραφή, με θέμα μιά κεφαλή μεθυ-
σμένου. Η κατακόκκινη μύτη του είναι
θαύμα φυσικώτατος. Έπίσης και η' άπο-
βλακωμένη φυσιογνωμία. Ο πίναξ θά έ-
γινε με μοντέλο, γιατί τὸ μῦτρο αὐτὸ
κάπου τὸ έχω άντικρύσει».

Μιά γελοιογραφία



ΠΡΟΨΟΜΙΑ

— Ο σκύλος σας, κύριε, δάγκωσε τὴν
γυναίκα μου. Μοῦ οφείλετε ικανοποίηση.
— Πολὺ ευχαρίστως, κύριε. Νὰ βάλετε
άμέσως τὸ σκύλο σας νὰ δαγκάση και τὴ
δική μου γυναίκα.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ



“Όλοι μας ξέρομε πώς πέρυσι τὸ περίφημο «Λάμπεθ-Ούώκ» ἐκυριάρχησε στὶς χορευτικὲς συγκεντρώσεις τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἀκόμη κι’ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, Γεώργιος δὲν ἐδίστασε νὰ τὸ χορεύσῃ σ’ ἕναν ἐπίσημο ἀνακτορικό χορὸ μαζί με τὴν χαριτωμένη Βασίλισσα Ἐλισάβετ, χωρὶς νὰ παραλείψῃ οὔτε τὰ γνωστὰ ἐπιφωνήματα: «Οὐί! δὲ!»

Ἐνῶ ὁμως ἐφέτος στὴν Εὐρώπῃ ὁ πολεμικὸς ὄργασμος δὲν ἐπέτρεψε σὲ κανέναν νὰ σκεφθῇ γιὰ τοὺς χοροὺς ποὺ θὰ λανθασθοῦν τὴν χειμερινή σαιζόν, οἱ Ἀμερικανοί, ἀπομακρυσμένοι ἀπὸ τοῦ ἀνήσυχους κατοίκους τῆς γηραιᾶς ἡπείρου μας, δὲν παρέλειψαν νὰ φροντίσουν γιὰ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ ζήτημα.

Κατέληξαν λοιπὸν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ χορὸς ποὺ θὰ ἀποτελέσῃ τὸ φετινὸ σουξέ, καὶ ποὺ

θὰ διαδεθῇ τὸν «Λάμπεθ-Ούώκ», θάναί ὁ «Μ. π. οὐ. μ. ε. ν. τ. ε. ζ. υ.» Τὸ ὄνομά του βέβαια δὲν εἶναι πολὺ εὐήχο, ὥστόσο οἱ διάφορες «φιοῦρες» του εἶναι ἀρετὰ χαριτωμένες, ὅπως φαίνεται κι’ ἀπὸ τὶς εἰκόνες ποὺ δημοσιεύομε.

Ὁ χορὸς ἀρχίζει μετὰ μιὰ «φιοῦρα» ποὺ θυμίζει ἕνα παιδικὸ μας παιχνίδι μετὰ τὸ ρυθμικὸ χτύπημα τῶν χειρῶν: ἡ δεξιὰ παλάμη τοῦ καθαλιέρου κτυπᾷ τὴν ἀριστερὴ παλάμη τῆς ντάμας, καὶ ἀντιθέτως.

Ἡ δευτέρη φιοῦρα, εἶναι ἐπίσης παρμένη ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀθῶο παιχνίδι: ὁ καθαλιέρος κι’ ἡ ντάμα κτυποῦν τὶς γάμπες τῶν πάνω ἀπὸ τὰ γόνατα μετὰ τὶς ἀνοιχτὲς παλάμες τῶν.

Ἡ τρίτη φιοῦρα, ἡ ὁποία κατὰ πάσαν πιθανότητα θὰ παραλειφθῇ ἀπὸ τὶς οικογενειακὲς συγκεντρώσεις καὶ θὰ χορευθῇ

μόνον στὰ ἐλευθεριάζοντα καμπάρε, περιλαμβάνει ἕνα ἀπότομο σκούνημα τῶν χορευτῶν μετὰ τοὺς γοφούς τῶν!

Ἡ τετάρτη φιοῦρα (3η στὴν εἰκόνα μας) εἶναι πολὺ χαριτωμένη: ὁ καθαλιέρος κάνει μιὰ ἐλαφρὴ ρυθμικὴ ὑπόκλιση, σὰν νὰ ζητῇ συγγνώμην ἀπὸ τὴν ντάμα γιὰ τὸ προηγούμενο φέροίμο του, ἐνῶ αὐτὴ, σέρνοντας λίγο τὸ πόδι σὲ «ρεβέρ ανς» μαθητρίνας παρθηναγωγείου, τὸν... συγχωρεῖ.

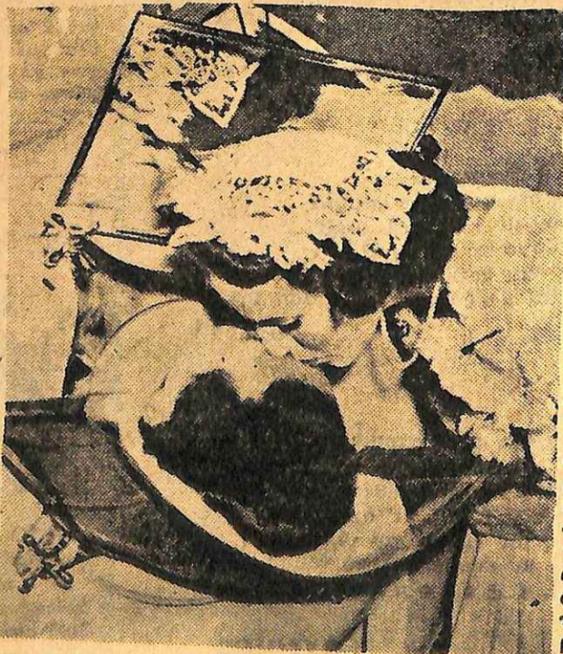
Ἡ πέμπτη τέλος φιοῦρα συμπληρώνει τὸν χορὸ μ’ ἕνα γοργὸ στροβίλισμα σὲ ρυθμὸ γρήγορου βάλς στὴ στάση ποὺ σὰς δείχνει ἡ εἰκὼν.

Ὁ χορὸς ἐν τῷ συνόλῳ του εἶναι πολὺ συμπαθητικὸς καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ σημειώσῃ τεραστίαι ἐπιτυχία τὸν χειμῶνα, ἂν φυσικὰ δὲν χορέψωμε τὸν χορὸ τοῦ... πολέμου!

Ὁ περ φηγμότερος ἄρρωστος

Πρὸ διμήνου ἢ «Ἐβδομάς» ἔγραψε ἐκτενῶς γιὰ τὸν Φρέντ Σνίτ, τὸν ἄνθρωπο μετὰ τὸν ἀτσαλένιο πνεύμονα ποὺ εἶναι ὁ πῶς περίφημος ἄρρωστος τῆς οἰκουμένης.

Ὁ Φρέντ Σνίτ, ὡς γνωστόν, ἔπαθε πρὸ ἐτῶν ἀπὸ πολυμυελίτιδα, τὴν φριχτὴ αὐτὴ ἀρρώστια ποὺ ὀδηγεῖ ἀναπόφευκτα τοὺς ἄρρωστους στὸν θάνατο. Ὡστόσο, ὁ Σνίτ, γυιὸς πολυεκατομμυριοῦχο, εἶχε τὴν τύχην νὰ χρησιμοποιήσῃ πρῶτος μιὰ καινούργια ἐπιστημονικὴ ἐφεύρεση, τὸν «γαλύβδινο πνεύμονα», καὶ χάρις σ’ αὐτὸν νὰ ἐπιζῆσῃ. Ζεῖ ὁμως κλεισμένος διαρκῶς μέσα στὸ ἀτσαλένιο αὐτὸ κιβώτιο, τὸ ὁποῖο, μετὰ



καὶ τὸ ρωμαντικὸ εἰδύλλιό του

δικούς μηχανισμούς, προκαλεῖ τεχνητὴν ἀναπνοήν. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀσθενείας του, μιὰ νοσοκόμος, ἡ μίς Τερέζα Λάσκιν, τὸν περιποιήθηκε μετὰ ἐξαιρετικὴν ἀφοσίωση, καὶ δὲν ἀπομακρύνθηκε οὔτε στιγμή ἀπὸ τὸ πλευρὸ του. Ὁ Φρέντ στὸ τέλος τὴν ἀγάπησε, καὶ πρὸ ἡμερῶν ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μαζί της.

Στὴν εἰκόνα μας φαίνεται τὴν ὥραν ποὺ ἡ νύφη τοῦ δίνει τὸν πρῶτο συζυγικὸ ἀσπασμό, μετὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου. Ὁ Φρέντ φυσικὰ μένει πάντοτε κλεισμένος στὸ μηχανήμα, ἀλλὰ οἱ γιαστροὶ του ἐλπίζουν ὅτι μετὰ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου μπορεῖ νὰ γιαιτρευθῇ.

Πρωτότυπο διήγημα

Τὴν γέλασε ἡ καρδιά της...

Τοῦ κ. Γ. Γιοφύλλη.

ΜΕ τὸ δικηγόρο Γιώργο Κανὰ εἴμαστε ἀπὸ χρόνια καλοὶ φίλοι. Μὰ πέρυσι ξαφνικὰ τὸν ἔχασα. Θάναί ἀπὸ τότες περασμένους ἕνας χρόνος καὶ κάτι μῆνες. Πῆγα, θυμάμαι, στὸ δικηγορικό του γραφεῖο καὶ τῶρρηκα κλειστὸ. Ἔνα παιδί ἀπὸ ἕνα πλαϊνὸ γραφεῖο μοῦ εἶπε πὼς ὁ κύριος Κανὰς ἐκλείσει τὸ γραφεῖο του καὶ ἔχει μεταφέρει τὰ ἐπιπλα. Μὰ δὲν ἤξερε νὰ μοῦ πῇ ποῦ. Τὸ σίπι θὰ γκρεμίζονταν καὶ θὰ ἐχτίζονταν ἐκεῖ πολυκατοικία...

Ἐζήτησα κατόπι νὰ βρῶ τὸ φίλο μου, ρωτώντας φίλους καὶ γνωστούς. Μόταίος κόπος! Φαίνεται πὼς δὲν ἀνοίξεν ἄλλο γραφεῖο. Μὰ πὼς χάθηκε ἀπὸ τὸν κόσμο;

Τελευταῖα, λοιπὸν, ἔλαβα ἕνα γραμματάκι του. Μὲ καλοῦσε νὰ με ἴδῃ. Μοῦγραφε πὼς ἤθελε καὶ κάτι νὰ μοῦ πῇ. Εἶχεν ἀνοίξει νέο γραφεῖο καὶ μοῦγραφε καὶ τὴν διεύθυνση.

Φυσικὰ πῆγα νὰ τὸν ἴδω. Τί νὰ σὰς πῶ; Ἦταν ἀγνώριστος. Ἀδύνατος, κάπως ὠχρὸς, μετὰ μάτια βαθυλωμένα, μετὰ τὰ κόκκαλα τοῦ προσώπου πεταγμένα ἔξω. Ὡστόσο φαίνονταν χαρούμενος καὶ, μόλις μ’ εἶδε τὰ μάτια του λάμπανε.

—Τί ἔπαθες; Πὼς ἐχάθηκες; τοῦ εἶπα.

—Μὴ τὰ ρωτᾷς...

—Ἦσουν ἄρρωστος;

—Ἦμουν καὶ ἄρρωστος... Μὰ οἱ ἄρρωστεις δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸ σῶμα μας. Ἐχουν ἀφορμὴ τὴν ψυχικὴ μας κατάσταση...

Ἐχαμογέλασα τότες καὶ τοῦ εἶπα:

—Κανένα αἰσθηματάκι; Μπαίνανε ὁμως πελάτες στὸ γραφεῖο. Δὲν θὰ μπορούσαμε ἐκεῖ νὰ μιλήσουμε ἡσυχα. Κι’ ὁμως, ὁ Γιώργος φαίνονταν πὼς ἤθελε νὰ μοῦ πῇ πολλά.

—Θέλω νὰ σοῦ διηγηθῶ μιὰ περιπέτειά μου, μιὰ παράξενη περιπέτειά μου, μοῦ εἶπε.

Δώσαμε λοιπὸν ἕνα ραντεβού. Θὰ πηγαίναμε μιὰ ἐκδρομὸν ὡς τὸ Χαλάντρι κι’ ἐκεῖ, σ’ ἕνα ἐξοχικὸ μαγαζάκι θὰ μούλεγε τὴν περιπέτειά του.

—Σύμφωνοι; μ’ ἐρώτησε.

—Σύμφωνοι.

—Ἀπὸ πέρυσι ὡς τώρα, φίλε μου, ἔπαθα περιπέτειες ψυχικὲς ἀφάνταστες, ἀρχισεν ὁ Γιώργος σὰν βρεθήκαμε μόνοι οἱ δύο μας σὲ μιαν ἀκροῦλα τοῦ Χαλαντρείκου μαγαζιού.

—Βλέπω πὼς θέλεις νὰ τὰ πῆς...

—Ναί. Τότε λοιπὸν ποῦ ἐκλείσει τὸ γραφεῖο μου ἡμουν ἄρρωστος καὶ πολὺ στενοχωρημένος. Ἡ ζωὴ μοῦ φαίνονταν μαύρη. Ἀρρώστησα ἀσκημα ἀπὸ τὸ στομάχι μου κι’ ἐπί-

στευα πὼς θὰ πέθαινα. Κι’ ἤμελα νὰ πέθαινα...

—Τὰ λὲς πολὺ μαύρα.

—Μὰ ἦταν...

—Καὶ ἀφορμὴ ἦταν τὸ αἶσθημα; Ἡ ἀγάπη;

—Ὁ Γιώργος ἀναστενάξε.

—Ναί, εἶπε, ἡ ἀγάπη... Ἡ ἀγάπη, ποῦ κανεὶς δὲν ξέρει πὼς μπορεῖ νὰ τὴν ἀπάντησῃ, πὼς μπορεῖ τυχαία καὶ μοιραῖα νὰ τὸν μπλέξῃ στὰ βρόχια της. Τί τὰ θέλεις λοιπὸν; Δὲν κυνηγοῦσα ἐγὼ τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες, τὶς ὠραίες γυναῖκες, τὶς χαρὲς μίᾶς ἀγάπης παντοῦ; Δὲν με ἔξερες; Καὶ ὁμως, ὁ κεραυνὸς μοῦ ἦρθε κατακέφαλα μέσα στὸ γραφεῖο μου... Ναί, ὁ ἀγγελὸς μοῦ ἔπεσε μέσα στὰ δικόγραφα. Ἔνα πρωῖνὸ ἔλαμψε μπροστὰ μου ἡ γλυκεῖά της μορφή. Ἔνα λεπτὸ καὶ αἰθέριο ὄραμα, ἕνα λουλοῦδι ἀδύνατο, γιομάτο γλύκα καὶ χάρη... Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, αὐτὸ τὸ λεπτοκαμωμένο

πλάσμα μ’ ἔκαμε σκλάβο του...

—Τί ἐνθουσιασμοὶ εἶναι αὐτοὶ;

—Ἐνθουσιασμοὶ ποῦ μ’ ἔρριξαν στὴ δυστυχία. Αὐτὸ τὸ αἰθέριο λουλοῦδι ἦταν ὁ τύρανός μου καὶ ἡ ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας...

—Δὲν μοῦ λὲς καλλίτερα πὼς γίνονταν τὰ πράγματα; ρώτησα ἀνυπόμονα.

—Θὰ σοῦ πῶ.

— 88 —

—Ἦρθε, ποῦ λὲς, ἡ Πόπη ἕνα πρωῖνὸ στὸ γραφεῖο μου μαζί με τὴν μαμά της. Ἡ Πόπη Λεωνίδα ἦταν ὀρφανὴ κι’ ἡ μαμά της μιὰ γρηουλά, χήρα μαυροφορεμένη. Ἦθελαν νὰ μοῦ ἀναθέσουν μιὰ κληρονομικὴ τους ὑπόθεση. Ἔνα θεὸς τῆς Πόπης εἶχε βάλει χέρι στὴν περιουσία τοῦ μακαρίτη πατέρα της. Μοῦ ἐξήγησαν τὴν ὑπόθεση. Πράγματα μεπεδεμένα... Τὶς παρακάλεσα νὰ καθή-



— Ἦρθε νὰ σοῦ ζητήσω συγχώρεση...

σουν για να μου τα πουν καλλίτερα. Και μου τα είπαν...Μα από την πρώτη στιγμή που είδα την Πόπη, έπαθα κάτι σαν ζάλη. Το κορίτσι αυτό δεν ξέφαινε με την όμορφιά του. Μά είχε μια γλύκα ανεπίτητη. Έμιλησεν άμέσως στην ψυχή μου. Ήταν δειλό, λεπτό, χαριτωμένο. Αυτή η δειλία, εκείνη η λουλουδένια του λεπτότητας, εκείνη η αφάνταστη χάρη του μ' έδεσαν. Και τα μάτια της, α, τα μάτια της, έμπαιναν ως τα βάθρα της ψυχής μου. Ένοιωθα μια γλύκα και μια πληγή... Από την πρώτη εκείνη μέρα αυτό το κορίτσι, ένα κορίτσι δεκοχτώ χρονών, μου είχε πάρει την ψυχή...

Την γέλασε ή καρδιά της

...Λιά και στά χάδια...
 —Η μαμά δεν έμαθε τίποτε;
 —Στην αρχή δεν έμαθε. Μά δεν μου φάνηκε σωστό αυτό. Κι' είπα στην Πόπη να της πη την αγάπη μας. Είχα απόφαση πιά να κάμω την Πόπη γυναίκα μου. Καμιά σκέψη δεν με σταματούσε... Η μαμά, σαν το έμαθε στην αρχή, έδειξε κάποια δυσπιστία. Έπειτα είδε την ειλικρίνεια μου. Μου εξήγησε πως η Πόπη έχει πολύ μικρή προίκα. Έγω τίκουσα αδιάφορα. Ό αγγελός μου δεν είχαν ανάγκη ναχη τίποτε για να γίνει δικός μου. Τέλος η γρηά δεχθηκε την αγάπη μου για την κόρη της. Κι' είμαστε πιά σαν άρραβωνισμένοι.

...«Από τότες πηγαίναμε μαζί κι' οι τρεις, ή μόνοι εγώ κι' ή Πόπη, χωρίς να τ κρύβωμε από τη γρηά, σε διάφορα κέντρα. Δεν κρυβόμαστε. Όλοι οι γνωστοί ήξεραν πιά πως ή Πόπη είναι ή «άρραβωνιστική» μου. Και φαντάζομαι πως μ' έμακάριζαν. Μά ένα βράδυ, τις άποκρηές, πήραν τα πράγματα άλλο δρόμο...
 —Τά χάλασε με την Πόπη;
 —Όχι. Θ' άκούσης...

...«Τόσος ρωμαντισμός!...
 —Όστόσο μια μέρα ήρθε μόνη ή Πόπη στο γραφείο για την υπόθεση της κληρονομιάς. Μου είπε πως ή μαμά της ήταν λίγο κακοδιάθετη και γι' αυτό ήρθε μόνη. Άλλος πελάτης δεν ήταν στο γραφείο. Δεν έπρεπε να χάσω την ευκαιρία. Μ' ένα μικρό χαρούμενο πρόλογο, γιομάτο συγκίνηση, της τόπα το μυστικό. Της είπα πόσο την αγαπούσα, πόσο την ελάτρευα...
 —Εκείνη, άν και το είχε νοιώσει πριν αυτό από τις ματιές μου, εξαφνιάστηκε. Είπε: «Πώς μου το λέτε αυτό;» Της εξήγησα πως της μιλούσα με ειλικρίνεια. Έπειτα έμαλάκωσε και μου είπε: «Τό είχα καταλάβει από μέρες τώρα...» Κι' έχασμο γέλασε... Άργησε να μη άλλος πελάτης στο γραφείο... Και έννοιες...
 —Δεν έννοώ...
 —Ε, λοιπόν: στο μεταξύ δέχθηκε κείνη την αγάπη μου. Μουπε πως κι' αυτή μ' αγαπάει. Και της φίλησα και τα χεράκια της, που ήσαν σαν άνεγγίχτα άσπρα κρινάκια... Κι' έτσι αρχίζει ή ιστορία της αγάπης μου.

...«Αφού πήραμε κάτι, ο Γιώργος εξακολούθησε:
 —Σιγά-σιγά γνωριστήκαμε καλλίτερα. Εύρισκε τρόπο συχνά ή Πόπη ναρχεται μόνη στο γραφείο μου. Και δεν μιλούσαμε μόνο για δικόγραφα. Μιλούσαμε για την αγάπη, για την αγάπη μας, για τα όνειρά μας, για λουλούδια και για τραγούδια, για αϊθήρα και για γλυκύτατα πράγματα... Μά ή άτμόσφαιρα του γραφείου με τα δικόγραφα ήταν πολύ πεζή για τέτοια πράγματα. Και γρηγορα ή Πόπη κατάφερε να βρίσκη δικαιολογίες και να ξεφεύγη από την γρηά για να με συναντήσει. Δίναμε ραντεβού σε ρωμαντικά μεγαζάκια. Κάναμε έξοχικούς περιπάτους. Και λέγαμε, και λέγαμε... Είχε λεπτή ψυχή και αρκετή αντίληψη. Η συντροφιά της άνάπαυε και με γέμιζε γλύκα. Και ή αγάπη μας ολοένα δυνάμωνε και προχωρούσε. Δεν άρνήσαμε να αθάσιμε στα μι-

...«Τώρα όμως πιά το πράγμα ξεπερνε σοβαρότερη μορφή, εξακολούθησε ο Γιώργος. Άρχισα να-χω μια μαύρη ύποψια. Σά σκοτεινό σύννεφο τριγύριζε μέσα στην ψυμπορούσα να το πιστέψω. Εκείνη, δέν γαπούσε έμένα, μόνον έμένα...
 —Μόλις όμως ξαναείδα την Πόπη μετά την τελευταία επίσκεψη του Άδαμίδη, λίγο άστεια και λίγο σοβαρά της έμιλησα γι' αυτόν. Εκείνη άκουσε σοβαρά τί της έλεγα. Και σαν τελείωσα, είδα πως ή ματιά της ήταν κουρασμένη... Έπειτα άρχισε να δακρύζει... Άναστέναζε και είχε σαν αγωνία. Κι' έπειτα μου είπε: «Μου φαίνεται πως κι' εγώ τον αγαπάω τον κύριο Άδαμίδη». Ξαφνιάστηκε! Έ, λοιπόν, αυτό δέν το πρόσμενα ποτέ. Τι να της πώ; Κι' εγώ; Η δική μου αγάπη, ή θυσία μου, ή άφοσίωσή μου; Έτσι τά πληρώνει όλα; Δέν της είπα όμως τίποτε άπ' αυτά. «Όστε τον αγαπάς;» της έκαμα. «Ναί. Είναι δυστήχημα. Ντρεπόμαι πού σου τό λέω. Μά τον αγαπάω». Την ξαναρώτησα: «Είσαι βέβαιη;» Και μου είπε: «Δέν πιστεύω να με γελά ή καρδιά μου»...
 —Την άφησα. Και σαν την ξαναείδα την ξαναρώτησα: «Τόν αγαπάς λοιπόν τον κύριο Άδαμίδη και δέν αγαπάς έμένα;» Μου ζήτησε χιλια συμπάθεια, έίκαψε, άναστέναζε και μου είπε: «Νοιώθω καλά πως έκεινον αγαπάω».
 —Δέν έχρειάζονταν τίποτα άλλο. Σε τέτοιες περιστάσεις πρέπει ναχη

κρό πρόλογο και κατόπιν μου λέει καθαρά και ξεάστερα: «Την ξαδέρφη σας, την δεσποινίδα Πόπη την αγαπάω, την αγαπάω πολύ και θέλω να την κάμω γυναίκα μου. Βεβαιωθήτε πως θάταν εύχυσισμένη μαζί μου». Τι κεραυνός ήταν αυτός! Τι να τούλεγα: Στην αρχή εμπέρδευσα τά λόγια μου. Έπειτα ξαναύρα την ψυχραιμία μου. «Εύχαριστώ, κύριε, τού είπα, θά της μιλήσω γι' αυτό... Και θά σας πώ...» Είπαμε μερικά άόριστα λόγια άκόμα και ο κ. Άδαμίδης έφυγε γεμάτος έλπίδες...
 —Τώρα εγώ τί νακάνω; Φυσικά δέν είπα τίποτε στην Πόπη κι' επρόσμενα να βρω ευκαιρία για να εξήγησω στον Άδαμίδη ότι ή Πόπη ήταν δική μου... Μά άν ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της; Για την Πόπη δέν είχα σκεφθή πως θά μπορούσε ποτέ να τον αγαπήσει...
 —Όστόσο, όσο να τελειώση ή άποκρηά, πάλιν συναντηθήκαμε με τον κ. Άδαμίδη εγώ κι' ή Πόπη. Πάλιν εκείνος της έκανε περιποιήσεις. Δεν ξέρω, μά κάποια στιγμή, πού δέν επρόσεχα, της είπε και λόγια αγάπης...
 —Την άλλη μέρα πάλιν ο Άδαμίδης ήρθε στο γραφείο να μου ξαναπη για την αγάπη του. Με παρακαλούσε να τού δώσω και καμιά σχετική άπάντηση. Μά εγώ την ανέβαλα με τρόπο... Εκείνος όμως μου είπε τότε: «Θέλω ναχω ή άπάντηση, γιατί καταλαβαίνω πως ή Πόπη ανταποκρίνεται στην αγάπη μου. Και δέν πρέπει να τού δισαρεστούμε τό κορίτσι...» Μουρθε να θυμώσω... Ν' αγριέψω... Μά κρατήθηκα και κατάφερα να τόν αφήσω να φύγη με πολύ εύγενικά λόγια.

...«Τώρα όμως πιά το πράγμα ξεπερνε σοβαρότερη μορφή, εξακολούθησε ο Γιώργος. Άρχισα να-χω μια μαύρη ύποψια. Σά σκοτεινό σύννεφο τριγύριζε μέσα στην ψυμπορούσα να το πιστέψω. Εκείνη, δέν γαπούσε έμένα, μόνον έμένα...
 —Μόλις όμως ξαναείδα την Πόπη μετά την τελευταία επίσκεψη του Άδαμίδη, λίγο άστεια και λίγο σοβαρά της έμιλησα γι' αυτόν. Εκείνη άκουσε σοβαρά τί της έλεγα. Και σαν τελείωσα, είδα πως ή ματιά της ήταν κουρασμένη... Έπειτα άρχισε να δακρύζει... Άναστέναζε και είχε σαν αγωνία. Κι' έπειτα μου είπε: «Μου φαίνεται πως κι' εγώ τον αγαπάω τον κύριο Άδαμίδη». Ξαφνιάστηκε! Έ, λοιπόν, αυτό δέν το πρόσμενα ποτέ. Τι να της πώ; Κι' εγώ; Η δική μου αγάπη, ή θυσία μου, ή άφοσίωσή μου; Έτσι τά πληρώνει όλα; Δέν της είπα όμως τίποτε άπ' αυτά. «Όστε τον αγαπάς;» της έκαμα. «Ναί. Είναι δυστήχημα. Ντρεπόμαι πού σου τό λέω. Μά τον αγαπάω». Την ξαναρώτησα: «Είσαι βέβαιη;» Και μου είπε: «Δέν πιστεύω να με γελά ή καρδιά μου»...
 —Την άφησα. Και σαν την ξαναείδα την ξαναρώτησα: «Τόν αγαπάς λοιπόν τον κύριο Άδαμίδη και δέν αγαπάς έμένα;» Μου ζήτησε χιλια συμπάθεια, έίκαψε, άναστέναζε και μου είπε: «Νοιώθω καλά πως έκεινον αγαπάω».
 —Δέν έχρειάζονταν τίποτα άλλο. Σε τέτοιες περιστάσεις πρέπει ναχη

...«Τώρα όμως πιά το πράγμα ξεπερνε σοβαρότερη μορφή, εξακολούθησε ο Γιώργος. Άρχισα να-χω μια μαύρη ύποψια. Σά σκοτεινό σύννεφο τριγύριζε μέσα στην ψυμπορούσα να το πιστέψω. Εκείνη, δέν γαπούσε έμένα, μόνον έμένα...
 —Μόλις όμως ξαναείδα την Πόπη μετά την τελευταία επίσκεψη του Άδαμίδη, λίγο άστεια και λίγο σοβαρά της έμιλησα γι' αυτόν. Εκείνη άκουσε σοβαρά τί της έλεγα. Και σαν τελείωσα, είδα πως ή ματιά της ήταν κουρασμένη... Έπειτα άρχισε να δακρύζει... Άναστέναζε και είχε σαν αγωνία. Κι' έπειτα μου είπε: «Μου φαίνεται πως κι' εγώ τον αγαπάω τον κύριο Άδαμίδη». Ξαφνιάστηκε! Έ, λοιπόν, αυτό δέν το πρόσμενα ποτέ. Τι να της πώ; Κι' εγώ; Η δική μου αγάπη, ή θυσία μου, ή άφοσίωσή μου; Έτσι τά πληρώνει όλα; Δέν της είπα όμως τίποτε άπ' αυτά. «Όστε τον αγαπάς;» της έκαμα. «Ναί. Είναι δυστήχημα. Ντρεπόμαι πού σου τό λέω. Μά τον αγαπάω». Την ξαναρώτησα: «Είσαι βέβαιη;» Και μου είπε: «Δέν πιστεύω να με γελά ή καρδιά μου»...
 —Την άφησα. Και σαν την ξαναείδα την ξαναρώτησα: «Τόν αγαπάς λοιπόν τον κύριο Άδαμίδη και δέν αγαπάς έμένα;» Μου ζήτησε χιλια συμπάθεια, έίκαψε, άναστέναζε και μου είπε: «Νοιώθω καλά πως έκεινον αγαπάω».
 —Δέν έχρειάζονταν τίποτα άλλο. Σε τέτοιες περιστάσεις πρέπει ναχη

...«Τέλος τώρα τελευταία ένας γι-ατρός με έπεισε πως έχω σκοληκο-ειδίτιδα. Έγώ έτρόμαξα. Μά μου είπε να μω στο νοσοκομείο και να μου κάμη έγχείρηση να γίνω καλά. «Δέν είναι τίποτε, μου είπε. Αυτή ή έγχείρηση πάντα σχεδόν έχει έπιτυχία». Στην άπελπισία μου έδέχθη-κα. Προσδιωρίσαμε και την ήμερα, πού θά έμπαινα στο νοσοκομείο. Πρέπει όμως να σου πώ πως ήμουν πιά ένα φάσμα από την άδυναμία. Έπίστευα πως μπορούσε να πέθαινα κάτω από τό μαχαίρι τού χειρούργου. Κι' αυτό όμως άκόμα τό ποθούσα γι' άπολύτρωση!
 —Μά ξαφνικά — άστραψε φώς!
 —Τί συνέβη, Γιώργο; έρώτησα ξαφνιασμένος.
 —Μουρθε εκείνη...
 —Η Πόπη; Πώς;

...«Τά μάτια της εδάκρυζαν. Έβγα-λεν ένα μαντηλάκι να τά σκουπίση...
 —Καθήστε, της είπα. Τί θέλετε;
 —Θέλω, σε παρακαλώ, να με συγχαρήσης...
 —Γιατί να σε συγχαρήσω;...
 —Σούφταιξα...
 —Τί κάνει ο κύριος Άδαμίδης ή την έρώτησα.
 —Χωρίσαμε πιά.
 —Χωρίσατε; Γιατί; Έσείς, πού τόσο αγαπιώσαστε;... Πώς αυτό;
 —Εσήκωσεν εκείνη τά μάτια της και με κύτταξε με μια παρακλητική περιεργή, άκαθόριστη ματιά... Έπειτα έκρυψε τό πρόσωπό της μέσα στα μαντηλι κι άρχισε ένα κλάμμα, ένα κλάμμα με λυγμούς... Ξαφνικά σηκώσε άπότομα τό κεφάλι της κι' είπε:
 —Γιώργο, θέλω να με συγχαρήσης. Με γέλασε ή καρδιά μου!...
 —Τί θά πη αυτό; Σε γέλασε ή καρδιά σου;
 —Ναί. Τόν Άδαμίδη δέν τόν αγαπούσα, δέν τόν αγαπάω, δέν μπορούσα να τόν αγαπήσω! Έπίστευα πως τόν αγαπούσα, μά ήταν ψέμα... Η καρδιά μου με γέλασε... Μόλις παστρευθήκαμε, τό κατάλαβα... Μου φαίνονταν σαν ένας ένοχος... Σάν να μάς χωρίσει άπόσταση... Ένώ σύ; Έσύ μου φαίνόσουν πάντα δικός μου, πάντα κοντά μου, πάντα μέσα στην καρδιά μου... Άχ, ή καρδιά μου με γέλασε...
 —Έπειτα;
 —Έπειτα, όταν εκείνος κατάλαβε πως δέν τόν αγαπούσα, όπως επί-στευε, έκρύωσε κι' αυτός. Πραγμα-τικά στην αρχή μ' αγαπούσε θερμά... Κατόπι άρχισε να δείχνη κι' αυτός ψυχρότητα. Άλιγες μέρες κατόπι άπό τόν γάμο μας, ένα χάος βαθύτατο μάς έχώριζε... Ένοιωθα πιά πως δέν ύπήρχε καθόλου αγάπη στο σπίτι μας... Ήταν εκεί ή ερημιά, τό κενό, ή άπελπιστική κρούδα, τό χάος... Έπειτα...
 —Έπειτα;
 —Άρχισαμε κατόπιν τά μαλώμα-τα... Τους καυγάδες... Τις ψυχρότη-τες... Καταλήξαμε να μένωμε χωρι-στά ο ένας και χωριστά ο άλλος. Μόλις γυρίσαμε από τό γαμήλιο τα-ξίδι, άμέσως σχεδόν χωρίσαμε... Μέ-ναμε σε χωριστά διαμερίσματα. Δεν άργήσαμε να ενεργήσουμε και για τό διαζύγιο... Αυτός στην αρχή δέν ήθελε. Έπίστευε πως μπορούσαν τά πράγματα να διορθωθούν. Έπειτα έπέισθη κι' αυτός. Και ήσυχα και ά-θόρυβα έφροντίσαμε για τό διαζύ-γιο... «Άσυμφωνία χαρακτήρων...» Δεν άργήσαμε λοιπόν να τό πάρου-με... Και μόλις τό πήραμε ήρθα...
 —Τί ήρθες;
 —Νά σου ζητήσω συχώρηση... Μά γέλασε ή καρδιά μου, αγάπη μου.
 —Αγάπη σου; Τί λές;...
 —Ναί. Σ' αγαπάω πάντα...
 —Έδυσκολεύθηκα να την πιστέψω στην αρχή. Έπειτα μ' έπεισε πως μ' αγαπούσε. Μπορεί να ήταν και σωστό. Κι' έτσι τά ξαναφτιάσαμε σαν και πριν... Άπό κείνη την ήμε-ρα γίνηκα πιά καλά. Ούτε έγχειρη-ση έκαμα, ούτε τίποτε δέν μ' ένό-χλησε πιά. Όστε αυτό ήταν; Δεν είχα καμιά άρρώστεια...
 —Τώρα όλα πηγαίνουν καλά. Η ά-ναρρώση μου προχωρεί γυργά. Η αγάπη μας ξαναήσθη. Τώρα την έχω συγχαρήση πιά. Αφού την γέλα-σε ή καρδιά της...

...«Τώρα όμως πιά το πράγμα ξεπερνε σοβαρότερη μορφή, εξακολούθησε ο Γιώργος. Άρχισα να-χω μια μαύρη ύποψια. Σά σκοτεινό σύννεφο τριγύριζε μέσα στην ψυμπορούσα να το πιστέψω. Εκείνη, δέν γαπούσε έμένα, μόνον έμένα...
 —Μόλις όμως ξαναείδα την Πόπη μετά την τελευταία επίσκεψη του Άδαμίδη, λίγο άστεια και λίγο σοβαρά της έμιλησα γι' αυτόν. Εκείνη άκουσε σοβαρά τί της έλεγα. Και σαν τελείωσα, είδα πως ή ματιά της ήταν κουρασμένη... Έπειτα άρχισε να δακρύζει... Άναστέναζε και είχε σαν αγωνία. Κι' έπειτα μου είπε: «Μου φαίνεται πως κι' εγώ τον αγαπάω τον κύριο Άδαμίδη». Ξαφνιάστηκε! Έ, λοιπόν, αυτό δέν το πρόσμενα ποτέ. Τι να της πώ; Κι' εγώ; Η δική μου αγάπη, ή θυσία μου, ή άφοσίωσή μου; Έτσι τά πληρώνει όλα; Δέν της είπα όμως τίποτε άπ' αυτά. «Όστε τον αγαπάς;» της έκαμα. «Ναί. Είναι δυστήχημα. Ντρεπόμαι πού σου τό λέω. Μά τον αγαπάω». Την ξαναρώτησα: «Είσαι βέβαιη;» Και μου είπε: «Δέν πιστεύω να με γελά ή καρδιά μου»...
 —Την άφησα. Και σαν την ξαναείδα την ξαναρώτησα: «Τόν αγαπάς λοιπόν τον κύριο Άδαμίδη και δέν αγαπάς έμένα;» Μου ζήτησε χιλια συμπάθεια, έίκαψε, άναστέναζε και μου είπε: «Νοιώθω καλά πως έκεινον αγαπάω».
 —Δέν έχρειάζονταν τίποτα άλλο. Σε τέτοιες περιστάσεις πρέπει ναχη

ΣΗΜΕΡΑ
 ή «ΕΒΔΟΜΑΣ» αρχίζει
 ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

εφάμιλλο του «Μυστηρίου
 του Πρασίνου Φωτός».

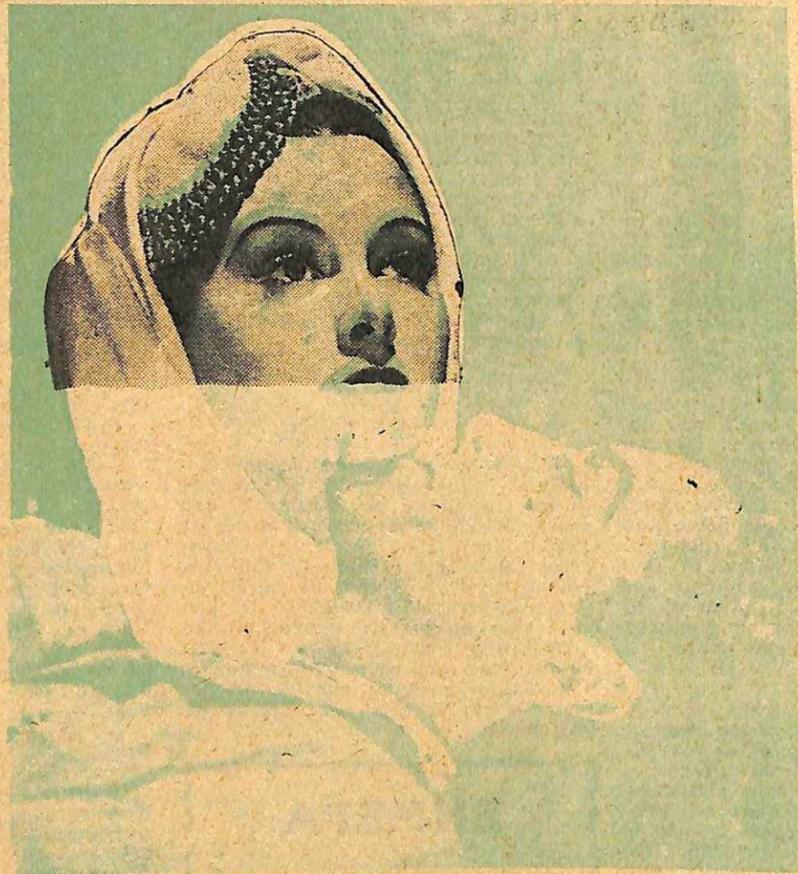
**Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ
 ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΣΙΝΚΛΑΙΡ**

«Η πρωτοφανής περιπέτεια μι-
 άς χαριτωμένης παριζιάνας
 μιντινέτας».

«Η «Εκδίκησης του Τζών Σίν-
 κλαιρ» είναι ένα

**ΜΟΝΤΕΡΝΟ
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ**

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΥΛΛΗΣ



ΕΠΙΛΟΓΟΣ

...Και τώρα,
 Έλα πάλι σταθερή και παληά έσοδ συντρόφισσα
 τής ζωής μου τής άχαρης, Μοναξιά, και τής στείρας.
 Σκεφτικοί και βουβόι καθώς πάντα άς καθίσουμε,
 τώρα που ήρθε το σούρουπο, στη μισόγυρτη θύρα
 του σπιτιού μου που όρφάνεψαν ή Ζωή και ή Μοίρα,
 σά δυο γέροι γονέοι, που σκυφτοί στο κατώφλι τους,
 πριν τους έρθη το μήνυμα του χαμού των παιδιών τους,
 συνηθίζαν, στυλώνοντας προς το βράδυ τα μάτια,
 να προσμένουντα, πλάθοντας έρχομών πανηγύρια,
 και που πάλι σαν έμειναν μέσ' στον κόσμο μονάχοι
 άπ' άρχαία συνήθεια στο κατώφλι τους γέρνουν—
 όταν πέφτει το σούρουπο σά βραχνάς στην ψυχή τους—
 και ξεχνώντας τα μάτια τους σε φαντάσματα όνειρων
 καρτεράνε το Θάνατο, στωικά, να τους πάρη...

Κ. Ουράνης

Η Δουσή Ντρε-
 βέ είναι μια νεαρή
 παριζιάνα που δου-
 λείει σ' ένα μοδι-
 στραδικό. Μια μέ-
 ρα δυο άστυφλα-
 κες την βρίσκου-
 ξαπλωμένη άναί-
 σθητη στο πεζοδό-
 μιο... Η καταπλη-
 κτική περιπέτεια
 της εκτυλίσσεται
 στο νέο θαυμάσιο
 μυθιστόρημά μας
 σ'Η έκδίκησις του
 Τζών Σίνκλαιρ,
 που άρχίζουμε να δη-
 μοσιεύουμε σήμερα
 στην σελίδα 25.

Ο Τζών Σίν-
 κλαιρ είναι ένας
 παράξενος μά γοη-
 τευτικός τύπος νε-
 αρού. Άμερικανός
 εκατομυριού ούχ ο υ-
 μπλαζέ που ταξι-
 δέσει στην Ευρώ-
 πη. Η καταπλη-
 κτική περιπέτεια
 του εκτυλίσσεται
 στο νέο θαυμάσιο
 μυθιστόρημά μας
 σ'Η έκδίκησις του
 Τζών Σίνκλαιρ,
 που άρχίζουμε να
 δημοσιεύουμε σήμε-
 ρα στην σελίδα 25.

Μιά κοπέλλα στο παράθυρο

του Κ. Παν. Παπαδούκο

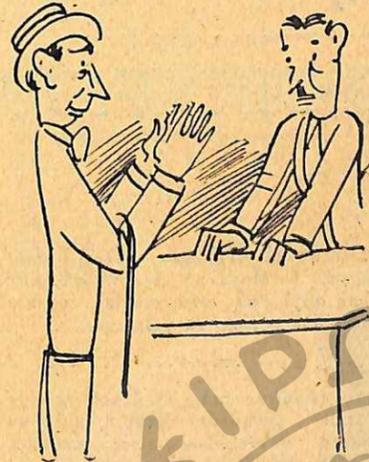
ΩΣ ΤΩΡΑ καθόμουνα στην όδον
 Πεύκου 189 δ. Είχα ένα σπίτι
 άρκετά εύρύχωρο, άρκετά εύπρό-
 σωπο και άρκετά φτηνό και πρέ-
 πει να όμολογήσω πως ήμουνα άρκετά
 εύχαριστημένος, γιατί αυτό το σπίτι μου
 ήτανε και γούρικο. Άληθινά από τον
 καιρό που κάθησα εκεί μου συνέβηκαν τά
 πιό εύτυχη γεγονότα τής ζωής μου. Πέ-
 θανε μια γοργά θειά μου και κληρονόμησα
 εφτάμισυ χιλιάδες δραχμές, με παράσυρο
 ένα αυτοκίνητο και εισέπραξα μια καλή
 άποζημίωση και πέθανε κι' ένας άνωτε-
 ρός μου στην εταιρία που εργάζομαι και
 του πήρα τη θέση.. Γούρικο σπίτι, λοι-
 πόν, όπως σας λέω.

Και όμως, άγαπητοί μου κύριοι, αυτό
 το σπίτι τής όδοσ Πεύκου 189 δ, βρέθη-
 κα άναγκασμένος να το έγκαταλείψω.
 Γιατί; Άχ!... Γιατί μια όμορφη κοπέλλα
 καθότανε στην όδον Άκακίας άρ. 193 ε.,
 στο τρίτο πάτωμα. Την είδα για πρώτη
 φορά ένα άπόγευμα που πέρασα άπ' αυ-
 τήν το δόμο, για λόγους συντομίας. Την
 είδα, στάθηκα λίγο και την πρόσεξα κα-
 λύτερα και είδα πως μ' άρεσε πολύ. Πέ-
 τε πως την έρωτεύθηκα. Μπορώ να πώ
 πως ήτανε άκριβώς ή κόρη των όνειρων
 μου. Ήπως την έφανταζομουνα τις ώρες
 που θασίλευε ο ήλιος, ή έδωγαινε το φεγ-
 γάσι. Έπρεπε να την κάνω να με προ-
 σέξη κι' αυτή και ν' άγαπηθώμε.

Μά πως θα γινόταν αυτό; Ούτε γορ-
 μα θα τής έστελνα, ούτε θα την περιμέ-
 να στη γωνία να καταβή και να την πά-
 ρω από πίσω—δεσποινίς, μπορώ να σας
 πώ;—ούτε θα χτυπούσα την πόρτα της
 για να παρουσιασθώ τάχα σαν υπάλλη-
 λος τής 'Ηλεκτρικής 'Εταιρίας. Έγώ έ-
 γω άλλο σύστημα σ' αυτές τις περιπτώ-
 σεις. Πιάνω το άπέναντι παράθυρο, βγαί-
 νω σ' αυτό όρες όλόκληρες, στηλώνω τα
 μάτια μου εκεί που πρέπει, ένα έλαφρό
 χαμόγελο τή μια μέρα, ένα κούνημα του
 κεφαλιού τήν άλλη - καλημέρα σας, να
 πούμε - κι' έπειτα τα σχετικά σινιάλα.
 Με το σύστημα αυτό έχω φέρει καλά
 άποτελέσματα ως τώρα και θέβαια δεν
 θα το άφηνα, για ν' ακολουθήσω ένα άλ-
 λο στο όποιο θα ήμουνα πρωτάρης.

Κι' έτσι, λοιπόν, όπως σας είπα, βρέ-
 θηκα στην άνάγκη να έγκαταλείψω το
 ώραίο μου σπίτι τής όδοσ Πεύκου 189δ
 και να ζητήσω να νοικιάσω ένα διαμέρι-
 σμα, άπέναντι άκριβώς από το 193, τής
 όδοσ Άκακίας. Το κακό είναι πως δεν
 νοικιαζόταν κανένα διαμέρισμα σ' αυτό.
 Και ιδίως στο 3ο πάτωμα που ήθελα,
 για ναμαι στη θέση που έπρεπε. Με το
 θάρρος που μου έδινε το αίσθημά μου,
 χτύπησα το κουδούνι του διαμερίσματος
 που είχα στο μάτι και που ήμουνα άποφα-
 σισμένος να νοικιάσω με κάθε θυσία.
 —Ωστε δεν έχετε σκοπό να έγκατα-

λείψετε αυτό το σπίτι τώρα που έρχεται
 ή 1η 'Οκτωβρίου; ερώτησα τον ένοικια-
 στή, έναν κύριο πολύ καθώς πρέπει.
 —'Όχι. Δεν έχω κανένα παράπονο ά-
 πό το σπίτι μου.
 —Και ποίος σας βεβαιώνει πως δεν
 θα βροήτε ένα καλύτερο;
 —Καλύτερο από αυτό και στην τιμή
 που τάζω; Άδύνατον. Σκεφθήτε πως
 είναι τέσσερα δωμάτια με όλα τα κου-
 φέρ και πληρώνω μόνο τρεις χιλιάδες
 το μήνα.
 —Κι' αν σας εύρισκα στην ίδια τιμή
 ένα διαμέρισμα πιο κεντρικό, πιο πολυτε-
 λές και με πέντε δωμάτια;
 —Τότε θα τ' σκεπτόμουνα το πράγμα...
 Άλλά γιατί δεν το νοικιάζετε εσείς ε-



—Ωστε δεν έχετε σκοπό να έγκα-
 ταλείψετε αυτό το σπίτι;

καίνο και προτιμάτε αυτό;
 —Νά σας πώ, υπάρχουν ειδικοί λόγοι
 που δεν μπορώ να σας τους έκθέσω. Λοι-
 πόν;

—Λοιπόν, άς δούμε αυτό το διαμέρι-
 σμα που λέτε, πρώτα.
 —Έχει καλώς.

Άρχισα, λοιπόν, να ψάγγω. Με τρεις
 χιλιάδες το μήνα ήταν άδύνατο να βρω
 αυτό που θα μπορούσε να ικανοποιήση
 τον κύριο. Άφού λοιπόν έκανα μια με-
 γάλη έρευνα, ανέκαλύψα ένα θαυμάσιο
 άпартаμαν με 4.000 δραχμές. Θα πλη-
 ρωνα εγώ τή διαφορά, το όλον 42.000.
 Κομμάτια να γίνη. Ο έρωσ θέλει θυσί-
 ας, τον έπηγα, του άρεσε, συμφωνήσαμε, ύ-
 πογράφησαν τα σχετικά συμβόλαια.

—Θά προσθέσετε θέβαια και χιλίες
 δραχμές έσοδα μεταφορής επίπλων.
 Τά έπρόσθεσα κι' αυτά. Έπειτα συ-
 στήθηκα στον ιδιοκτήτη του άλλου σπι-
 τίου και ζήτησα να νοικιάσω το διαμέ-
 ρισμα του κυρίου.

—Έίστε, μου είπε ο ιδιοκτήτης, που
 ζήτησε να έμμεταλλευθή την άδυναμία
 μου, ένα τέτοιο σπίτι με τρεις χιλιάδες,

είνε τζάμπα. Σε σας θα τ' αφήσω μόνο
 τρισήμισυ.

—Άς είναι κι' έτσι.
 Τί να έκανα; Στόν κίνδυνο ν' αφήσω
 να διαλυθούν τα όνειρά μου, είπα: Άς
 δώσω άλλες 6.000 το χρόνο. Έχουμε
 το όλον 19.000.Και 24.000 τή διαφορά
 από το σπίτι τής όδοσ Πεύκου 189 δ, όπου
 επλήρωνα μόνο 1.500 το μήνα, έχουμε
 το όλον 43.000. Βάλς κι' ένα πεντακο-
 σάριο τα μεταφορικά, ήλη ή ιστορία
 μου κόστισε 43.500 δραχμές. Άκριβώς
 ή άποζημίωση που είχα ως θύμα
 του αυτοκινητικού δυστύχηματος. Άλλά
 είπαμε πως ο έρωσ θέλει θυσί-
 ας.

Ήμουνα όλος χαρά που τα πράγματα
 είχαν κανονισθί κατά τον πιο θαυμάσιο
 τρόπο. Τώρα δεν έμεινε παρά να έγκατα-
 σταθώ στο παράθυρο και ν' άρχίσω το
 σύστημά μου.

Περιμένα με άγωνία την 1η 'Οκτω-
 βρίου που θα γινόταν ή μετακόμιση. Και
 το πρωί τής 2ας βρέθηκα στο πόστο μου.
 Έπιασα το παράθυρο από τις εφτά το
 πρωί, με τα μάτια στηλωμένα άπέναντι.
 Άλλά το παράθυρό της δεν άνοιξε.

—Ίσως να λείπη σήμερα, είπα κατά
 τις εφτά το άπόγευμα, που άποφάσισα πιά
 ν' αφήσω το παράθυρο και να βγω λίγο
 έξω.

Άλλά ούτε την 3η του μηνός άνοιξε,
 ούτε την 4η, ούτε την 5η. Τί να συνέ-
 βαινε άραγε; Με το θάρρος που με δια-
 κρίνει πάντα, άπευθύνθηκα στο θυρωρό
 του σπιτιού τής Μιά δεσποινίς έτσι κι'
 έτσι, που κάθεται στο τρίτο.

—Πού καθόταν θέλετε να πήτε;
 — Πώς είπατε; Γιατί; Δεν κάθεται
 τώρα;

—'Όχι θέβαια. Έφυγε την 1η του
 μηνός. Άλλάς σπίτι.

— Άλλάς σπίτι, ψιθύρισα με φωνή
 που έστρεψε. Και που πήγε; Μήπως ξε-
 ρετε;

— Βέβαια. Μας άφησε τή διεύθυνση ο
 μπαμπάς της μήπως και τον ζήτησουν.

Μια στιγμή να σας πώ.

Κύτταξε κάποιος χαρτί στο θυρωρείο και
 μου είπα:

— Έπληρων όδοσ Πεύκου 189 δ... Εί-
 ρεστε που πέφτει αυτός ο δρόμος;

— Μάλιστα, ψιθύρισα... Έξω... Κάπου
 τον θυμάμαι αυτό το δρόμο... Μερσί.

Κι' έφυγα.

— Άν, ύστερ' από όλ' αυτά, δεν μου πέ-
 ση ο πρώτος κοίτης του λαχίστου, θα μου
 φανή πολύ παράξενο...

Χαίδεψέ μου ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν Μυθιόδηγμα

ΖΩΗ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὰ προηγούμενα

Ο Γεώργιος Μαράλης, έπειτα από ένα φλογερό ειδύλλιο παντρεύτηκε την Ντόρα Ζαφείρη. Προτού γνωρίσει τον Μαράλη, η Ντόρα είχε σχέσεις, έντελώς όμως, φιλικές, με τον Άργυρο Φλωρά, έναν παιδικό της φίλο, που την αγαπούσε και ερωτικά χωρίς όμως, το αίσθημά του αυτό να βρίσκει ήχλω στην καρδιά της Ντόρας, που είχε αγαπήσει το Μαράλη. Ο Φλωράς εγκατέστησε και εξακολούθησε να βλέπει την Ντόρα, ως οικογενειακός φίλος πιά. Άμειπτος και ανεπίληπτος σ' όλα του, Ο Μαράλης, όμως, υποπευδύτανε την φίλια του Φλωρά προς την γυναίκα του και μιά μέρα είτε για ν' αντιδράσει είτε γιατί τον είχαν τραβήξει πάρα πολύ τα θέληγτρα της αφήνεσαι να παρασυρθεί από την όμορφη Νίνα, αρραβωνιαστικιά του φίλου του Ρουμάνη.

Η Ντόρα, τους πιάνει μιά μέρα μαζί στο διαμέρισμά του άνδρός της και ο Μαράλης διώχνει την έρωμένη του. Υποπευδύεται όμως, τώσα περισσότερο από κάθε άλλη φορά τον Φλωρά, ό οποίος για να τον καθησυχάσει φεύγει στην Αφρική. Η ζωή του ζευγαριού ξαναρχίζει όπως ποτέ. Η Ντόρα συγχωρεί τον Γεώργο και αυτός την λατρεύει. Τις πρώτες μέρες τουλάχιστον. Γιατί κατόπι αρχίζει ο κόρος, γοργά, άσυγκράτητα..

Η Ντόρα, για να κινήσει το ενδιαφέρον του άνδρός του γι' αυτήν, φτιάχνει ένα ψεύτικο ερωτικό γράμμα της προς τον Φλωρά. Τό γράμμα αυτό τό βρίσκει—φυσικά—ο Μαράλης και κάνει της γυναίκας του μιά άσβερή σκηνή. Η Ντόρα του

άποκαλύπτει το τέχνασμα, αλλά είναι πιά αργά. Ο Μαράλης είχε παραβαρεθεί την ζωή αυτή με την γυναίκα του και της λέει ότι πρέπει να χωρισούν.

.....

Είναι χειμώνας πιά. Ο Μαράλης με τη νέα του φιληνάδα Νταίξη, και με μιά παρέα γλεντζέδων είναι εκδρομή στην Πάρνηθα. Όλοι διασκεδάζουν άλλ' αυτός μελαγχολεί. Αργά τὰ μεσάνυχτα επιστρέφουν στην Αθήνα.

Την άλλη νύχτα, στο διαμέρισμά του ο Μαράλης και η Νταίξη δεχόνταν μερικούς φίλους για χαρτιά. Σε μιά στιγμή ο Μαράλης, πιάνει την φιληνάδα του και τον φίλο του Άλέκο Σαράντη να φιλιούνται στο χώλ. Δεν λέει τίποτε. Ούτε και θυμώνει. Την σκηνή όμως την βλέπει και η αρραβωνιαστικιά του Σαράντη ή όποια δπνιουργεί μιά φοβερή φασαρία και στο τέλος παίρνει τον αρραβωνιαστικό της και φεύγει. Η άδιαφορία και ή απάθεια του Μαράλη στο έπεισόδιο αυτό, κάνουν την Νταίξη έξω φρενών και ένα θράδυ τον αφήνει αυτή και φύγει.

Ο Μαράλης, είχε από τότε και άλλες ποόχειρες κατακτήσεις, αλλά καμιά δεν τον συνεγράτησε.

Μιά μέρα, όμως, έρχεται και ή σοβαρή περιπέτεια. Μιά νέα και όμορφη γυναίκα, λιποθυμά στην Όμόνοια. Κανείς δεν ξέρει ποιά είναι. Ο Μαράλης,—πώς τό σκέφθηκε—προνόει για συγγενής και την παίρνει, αναίσθητη ακόμη, μέσα σ' ένα ταξί και την πάει σπίτι του.

Ο γιατρός που έγοται σέ λίγο, κάποιος φίλος του, του λέγει ότι δεν έχει τίποτε άλλο από μιά φοβερή εξάντληση,

ίσως να πεινάη κιόλας. Τόν ρωτά που την ψάρεψε.

— Στο δόμο, απαντά ο Μαράλης.

15ον

Ο γιατρός έφυγε. Κι' ο Μαράλης τηλεφώνησε άμέσως σέ μιά γειτονική ταξέρνα να του στείλουνε δυο μερίδες κοτόπουλο, ένα φιλέτο, και δυο μπουκάλες μαυροδάφνη. Η άγνωστη ρίχτηκε στο φαί με πραγματική βουλιμία, τόσο, που είναι ζήτημα αν εκείνος έπρόφτασε να γλύψει κανένα κόκκαλο.. Στο τέλος, ή κοπέλλα ρούφηξε και τό τελευταίο ποτηράκι του παγωμένου γλυκού κρασιού, και ξαπλώθηκε στα μαξιλάρια.

—Είσαστε πολύ καλός... μουρμούρισε στο Μαράλη.

—Γι' αυτό, και για κάτι άλλο, θα μιλήσουμε άργότερα... της άποκριθηκε αυτός. Προς τό παρόν, ξεκουραστήτε..

Βγήκε άπ' τό δωμάτιο, κι' όταν έφυγε για τό γραφείο του, την άφισε να κοιμάται. Όταν γύρισε τό βράδυ, — και κάτι ύπουσνεϊδητο τον έκανε να γυρίση πολύ νωρίς, — βρήκε την άγνωστη να τελειώνη τό στρώσιμο του τραπέζιου.

—Με συγχωρείτε που έψαξα τά συρτάρια σας όσο λείπατε... του είμπορούσα να κάθουμαι με σταυρωμένα χέρια..

Ο Μαράλης χαμογέλασε. Σ' όλο τό σπίτι ητανε φανερή ή επέμβαση του γυναικείου χεριού. Σκόνη δεν είχε μείνει πουθενά τό παρκέτο έλαμπε, στις έταξερτίτσες τά βιέλια και τά μπιμπλώ βρισκόντουσαν τοποθετημένα με χάρη, τό κρεβάτι ητανε κοκέττικα στρωμένο, τό νερό στο βάζο με τά κυκλάμινα ηταν άλλαγμένο, και στα ράφια της κουζίνας είχανε τοποθετηθή κεντητά χρωματιστά χαρτιά.

—Αληθινή μάγισσα... ψιθύρισε μέσ' άπ' τά δόντια του γοητευμένος ο Μαράλης.

—Δεν ξέρω πώς να σας εκφράσω την εύγνωμοσύνη μου, του είπε κείνη χαμηλόφωνα.

—Μου την εκφράσατε, μεταβάλλοντας τό άπερίγραπτο σπίτι ενός άκατάστατου έργην, σέ παράδεισο.. Κι' αυτό, μέσα σέ λίγες ώρες μονάχα..

Χαριτωμένα, εκείνη έβαλε τό βάζο με τά κυκλάμινα στη μέση του τραπέζιου. Ο Μαράλης ξεδίπλωσε δυο πακέττα, τό ένα μ' έτοιμο φαί, τό άλλο με γλυκισματα.

—Α, πολύ με κακομαθαίνετε... του είπε αυτή.

—Αφήστε με να σας περιποιηθώ λίγο.. της άποκριθηκε. Τό κάνω περισσότερο για μένα..

—Γιά σάς;

—Μά, βέβαια: Ο άνθρωπος έχει πάντα ανάγκη να βρίσκει και να τοποθετή κάπου τό ενδιαφέρον του, τό ίδιο όπως έχει ανάγκη να τοποθετή στην Τράπεζα τις οικονομίες του.. "Ως τώρα, εγώ δεν είχα να τοποθετήσω πουθενά τό ενδιαφέρον μου, σήμερα, με σας, έκανα, επί τέλους, μιά καλή τοποθέτηση. Καλή, γιατί θάχω και κέρδος: Τόν τόκο της χαράς..

Είχανε κάτσει στο τραπέζι κοντά-κοντά, και τσιμπούσαν άπ' τό έτοιμο φαί, τότε κείνος, πότε κείνη.

—Τί όμορφα που μιλάτε... ψιθύρι-

σε ή άγνωστη.

—Κι' αυτό είναι κατόρθωμα δικό σας.. της άποκριθηκε. Δέ μιλούσα ως τώρα όμορφα.. "Ηρθατε, και μ' άλλαξατε στο καλύτερο, τό ίδιο όπως τ' άλλαξατε κι' όλα έδώ μέσα..

Τό φαί τους συνείστηκε, λιγάκι μελαγχολικό. Σ' εκείνης τά μάτια, κρεμόντουσαν οι δροσοσταλίδες δυο δακρύων, συγκρατημένων από ώρα. "Υστερ' από την τελευταία μπουκιά, ο Μαράλης έβγαλε από κάποιο ντουλαπάκι ένα πολύ παλιό βερμούτ, έγέμισε δυο ποτήρια, και της είπε:

—Και τώρα, ως γνωριστούμε λίγο.. Λέγουμει Γιώργος Μαράλης, είμαι έλευθερος, δεν έχω καμιά υποχρέωση και διευθύνω την εταιρία «Αθηνά».

Εκείνη τον άκουσε, κι' έκανε άρκετην ώρα ώσου να του άποκριθή:

—Εγώ λέγουμει Σοφία... Σοφία Πετρίδη.. Πατέρα δεν έγνώρισα..

Η μητέρα μου ητανε νέα όταν πέθανε ο πατέρας μου, κι' έτσι αναγκάστηκε να ξαναπαντρευτή..

—Κι' ο πατριός σας, σας άγαπάει βέβαια.. Δεν είν' έτσι;..

Μιά έντονη σκιά σκέπασε τά μάτια της Σοφίας. Χωρίς ν' άποκριθή στην έρώτηση του Μαράλη, συνέχισε, λές και δεν τον είχαν άκούσει:

—Εργάζομαι στην «Τράπεζα Γεωργικήη Πίστωση» δαχτυλογράφος, με χιλίες όχτακόσιες δραχμές τό μήνα..

—Λοιπόν; Μήπως σας πάσανε;..

—Όχι δά! Είμαι πάντα εκεί..

—Ε, μά τότε;.. Δεν εξηγούνται όλ' αυτά.. "Εργάζεστε, είστ' ένα καρτίσι που έχει, καθώς βλέπω, τον τρόπο του, έπομένως, ούτε μονάχη στη ζωή βρισκόσατε, όπως μουπατε στην αρχή, ούτε λόγω έχετε να πέφτετε στους δρόμους από...

—Από την εξάντληση, από την πείνα... συμπλήρωσε κείνη ζωηρά. Για τί διατάζετε;..

—Δεσποινίς Πετρίδη..

—Λέγετέ με Σόφη, καλύτερα... "Ετσι με λένε κι' οι φίλες μου..

—Λοιπόν, Σόφη, κάτι κρύβεται στη ζωή σου.. Δεν είν' όλα καθαρά..

—Κι' αν, πραγματικά, είχα ένα μυστικό;..

—Θα τό κρατούσε, φυσικά, αν αυτό σ' εύχαριστούσε, ή πάλι θα μου τό έμπιστεύουσιν, αν ήθελες να ξαλαφρώσης.. "Εννοείς όμως, ότι είναι και κάπως δύσκολο να συνεχιστή αυτή ή κατάσταση μεταξύ μας, χωρίς τον κίνδυνο να ξεελιχτή σέ σκάνδαλο, άφου, μάλιστα, όπως μου έμολόγησε, δεν είσαι μόνη σου στη ζωή, και δίπλα σου υπάρχουν πρόσωπα που έχουν όλα τά δικαιώματα να σέ προστατέψουν και να σέ πάρουνε πίσω..

Ξαφνικά, τά μάτια της Σοφής τά κατάρμαυρα μάτια μεγαλώσανε, μιά άπερίγραπτη φρίκη καθρεφτίστηκε μέσα στις διεσταλμένες κόρες τους, και μ' ένα αδόθρημο κίνημα, ή κοπέλλα σηκώθηκε άπ' τη θέση της, και χύμηξε στην άγκαλιά του Γιώργου, που τη δέχτηκε κατάπληκτος.

—Όχι!... Όχι!... Μή μ' άφίσετε!.. Μή με δώσετε!.. Σώστε με!.. του φώναζε, σαν τρελή.

Μ' άμέσως, ήρθε ή αντίδραση: Η κοπέλλα, σά να ντράπηκε για τη στιγμιαία της άδυναμία που της είχε φέρει αώδ τον άδικαιολόγητο πανικό, γύρισε πάλι στη θέση της,

κρύβοντας τό πρόσωπο μέσ' στα χέρια της:

—Με συγχωρείτε... ψιθύρισε. Δεν ξέρω τί κάνω..

—Σύχασε... δεν έκανες τίποτα.. Μά, γιατί όλος αυτός ό φόβος;..

Η δροσοσταλίδες των δακρύων, γίνανε βροχή άπ' τά μάτια της. Τό στήθος της όγκώθηκε άπ' τους λυγμούς και ή άπελπισία της έπνιξε τό λαιμό, σφίγγοντας τον μ' έναν άπερίνοσπο κόμπο. Τώρα ηταν ο Μαράλης που τη ζύγωσε. Της χείδεψε άπαλά τό κεφάλι και της είπε σιγά :

—"Ελα, Σόφη.. Μην κάνης έτσι... "Ό,τι και να συμβαίνη, είνε ντροπή να κλαίη κανείς στη ζωή.. Με τό κλάμα δεν αντιμετώπιζεται καμιά κατάσταση.. "Ελα πέσμου τ' είνε αυτό που δεν πάει καλά, για να τό αντιμετώπισουμε μαζί,σά δυο καλοί φίλοι, δυνατοί κι' άποφασισμένοι να νικήσουμε..

Ανάμεσα στους λυγμούς της και στα δάκρυα τότε, με μιά φωνή που μάτια προσπαθούσε να τη σταθεροποιήση, ή Σόφη άρχισε να εξιστορή άπλά εν' από τ' άπερίγραπτα εκείνα δράματα, που θάχε κανένας κάθε λόγο να τά νομίση ψεύτικα και φτιαχτά, αν, δυστυχώς, δεν ητανε τόσο αληθινά και τόσο συχνά στη ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Κόρη στρατιωτικού που σκοτώθηκε στον πόλεμο, ή Σόφη, ανατράφηκε άπ' τη μητέρα της, κατάφερε να τη φτάση στην ήλικία των έξη χρόνων, χωρίς να ζητήση άλλη βοήθεια, άπ' τη βοήθεια του Μετοχικού Ταμείου Στρατού, που κάθε τρίμηνο της πλήρωνε ταχτικά μιά σύνταξη άρκετά ύπολογισίμη. Πάνω στα έξη χρόνια της Σοφής όμως, γίνηκε κά-

τι, που άλλαξε ριζικά ή ζωή μητέρας και κόρης: Η μητέρα γνωρίστηκε με κάποιο δικηγόρο ποόχε όμορφιά και δεν είχε πελατεία—αυτά τά δυο πράγματα είναι άντιστροφήσ ανάλογα για ένα δικηγόρο — και δέχτηκε να τον κάνει άντρα της. Η Σόφη δεν είναι γνωστόν αν δέχτηκε κι' αυτή να τον κάνει πατέρα της, τό μόνο γνωστό είναι πως δεν της ζητήσανε την άδεια, και μιά μέρα στο πατρικό σπιτάκι τους, στην όδον Κεραμεικού, μπήκε φαρδιά-πλατιά μιά μπρούτζινη ταμπέλα, πουγραφε σέ σχήμα έλλείψους: «Μάρκος Βραχνός» — από πάνω, «Δικηγόρος» — από κάτω. — Τό έπάγγελμα όμως, έμεινε μονάχη καθε στην ταμπέλα της όδου Κεραμεικού: Δυστυχώς, τους δικηγόρους δεν τους δημιουργούν οι ταμπέλες από μπρούτζο ή από πορσελάνη: τους δημιουργούν οι πελάτες. Τέτοιο πράγμα ο Μάρκος Βραχνός δεν είπραγμά, όπως είπα και παραπάνω, είχε όμορφιά, κι' ή όμορφιά τον έκανε να μη σκοτίζεται για όλες τις άλλες ατέλειές του, έργανικές κι' επαγγελματικές. Στην αρχή, τό καινούργιο ζευγάρι έζησε δυο-τρια χρόνια ήσυχα και κάπως εύτυχισμένα. Ο δικηγόρος, αν ητανε καλός στη δουλειά του, ητανε όμως καλός στη γυναίκα του, κι' έπαιρνε συχνά τη Σόφη στα γόνατά του, για να της χαϊδέψη τις καστανές μπούκλες. Ηταν ακόμα ή αρχή: Η μητέρα της Σοφής είχε χάσει, βέβαια, με τό γάμο τη σύνταξη της, έμεινε όμως τό σπιτάκι της όδου Κεραμεικού, που ηταν προίκα της, έμειναν δυο-τρια κτηματάκια στα περίχωρα της Αττικής, που κάτι δίνανε, έμεινε στο τέλος, κι' ή σύνταξη της μικρής. Στην αρχή, πουλήθηκε τό σπιτάκι της όδου Κεραμεικού, κι' ή οικογένει-



Τό ειδύλλιο δημιουργήθηκε άβίαστα και φυσικά.

«Τὰ μυστήρια τῆς Κεφαλονιάς»

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ πρῶτα πολύκροτα νεοελληνικὰ βιβλία εἶναι «Τὰ μυστήρια τῆς Κεφαλονιάς» τοῦ Ἀνδρέα Λασκαράτου, πρῶτο τυπώθηκε τὸ 1856.

Ἔνα βιβλίον πρῶτον ἀνεστάτωσε τὴν ἑπτάμηνον ἀπὸ τοῦ 1856 ἕως τὸ 1862. — Ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Λασκαράτου ἐξ αἰτίας τοῦ βιβλίου. — Ἡ «προϊδέασα» τοῦ συγγραφέα καὶ τὸ περιεχόμενον τῶν «Μυστηρίων τῆς Κεφαλονιάς». — Ὁ κόσμος ἐξαγριώνεται κατὰ τοῦ Λασκαράτου. — Φυγὴ εἰς Ζάκυνθον καὶ εἰς Ἀγγλίαν. — Ἡ ἀπάντησις.

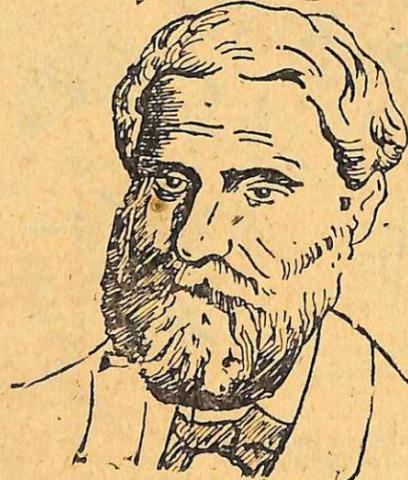
αὐστηρὸς κριτὴς, σοβαρὸς ἠθικολόγος, γεμάτος πόλιν καὶ ὀρθολογισμόν, σκληρὸς καὶ ἀφορῶς.

Τὸ βιβλίον ἦταν ἀπόλυτα ἠθικόν, μὰ εἰς ἐπὶ προτρέψιν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς του καὶ ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος...

Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἦταν ἡ ἀφορμὴ ν' ἀφορισθῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Λασκαράτος, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα του Κεφαλονιά καὶ νὰ καταδιώκεται ἐπὶ τὴν ὀλόκληρον χρόνιον. Μὰ τὸ βιβλίον αὐτὸ ἔκαμε γνωστὸν καὶ διάσημον τὸν συγγραφέα τοῦ Ἀνδρέα Λασκαράτου καὶ στήν ἐλεύθερον Ἑλλάδα, μὰ καὶ στήν Ἀγγλίαν, στὴ Δανίαν, καὶ στήν Ἀμερικὴν ἀκόμη!

Μὰ τί ἦταν «Τὰ μυστήρια τῆς Κεφαλονιάς»; Οὐτε μυστήρια πράγματα εἶχαν μέσα, οὐτε πράγματα πρῶτον εἰνόνταν μόνον στήν Κεφαλονιά. Ἦταν ἕνα βιβλίον προοδευτικὸν καὶ πολιτισμένον, πρῶτον ἐκτυπώσαν ἀρκετὰ κοινωνικὰς, θρησκευτικὰς καὶ πολιτικὰς προλήψεις καὶ κακὰς συνήθειας τῆς ἐποχῆς.

Τικὸ νανάρισμα τῶν λαοπλάνων οὐτε νὰ σιωπήσω τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα μιᾶς τέτοιας σατανικῆς κερδοσκοπίας. Ἐγὼ ἐξεναντίας ξεσκεπάζω τὰ ἐλαττώματά της μὲ θάρρος καὶ μὲ ἐξουσίαν μὲ ἕλην ἐκείνην τὴν ἐξουσίαν ἔπου μοῦ δίνει ἡ Ἀλήθεια. Ἀνοίγω τὸ σπῆτι, καὶ δείχνω τὴν οἰκονομίαν, εἰς ἕλην τὴν βαρβαρικὴν ἀσχημάδα. Ἐξετάζω τὴν πολιτικὴν της καὶ τὴν πολιτικὴν της, θγαλμένη μεσαθε ἀπὸ μιὰ τέτοια οἰκονομία, ἀπὸ μιὰ τέτοια θρησκεία, δὲν ἐπέβηκε παρὰ νὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὴν ψυχικὴν κατὰστασὶ τῆς κοινωνίας. Ὁ ἐγωϊσμὸς, τῆ ὄντι,



Ἀνδρέας Λασκαράτος.

ἔστω ἡ θάλα τῆς, ἡ χαμέρπεια τὸ μέσον τῆς, ἡ παράλυσις τὸ ἀποτέλεσμα τῆς!

» Ἐως τώρα οἱ ἔξοχοι μὰς ἐνομιζανε πάντα πὼς τὸ καλλίτερον πρῶτον ἔμπορούσαν νὰ κάμουν εἶναι νὰ κρύβουν τὴς πληγὰς τῆς κοινωνίας μας. Ἐγὼ κατηγορῶ κείνην τὴν μέθοδον ξεσκεπάζω ἐξεναντίας τῆς πληγὰς μας, καὶ ζητῶ ἰατρείαν. Ἰδοὺ τὸ βιβλίον μου.

Μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα, ἐπιθετικὸν καὶ σατυρικὸν μαζὶ, ὁ Λασκαράτος ἔγραψεν ὄλο τὸ βιβλίον. Τὸ διαίρεσε εἰς τρία μέρη: Οἰκογενειακὰ, θρησκευτικὰ, πολιτικὰ. Καὶ εἰς καθὲ μέρος γυροῦσε τὴς προλήψεις καὶ τὰ στραβά. Στὰ οἰκογενειακὰ ἐκθέτει τὴς προλήψεις γιὰ τὸν γάμον, γιὰ τὴν μόρφωσιν τῶν κοριτσιῶν, γιὰ τὴν πολυτέλειαν, γιὰ τὴν ἀκαθαρσίαν... Στὰ θρησκευτικὰ χτυπάει μερικὰς προλήψεις τοῦ λαοῦ καὶ τὴν φιλορηματοποιίαν μερικῶν κληρικῶν. Τέλος στὰ τελευταία ξεσκεπάζει τοὺς δημαγωγούς, τοὺς συμφοροντολόγους καὶ τοὺς ἀνηλικρινεῖς πολιτευομένους.

Ὁ Λασκαράτος στὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι

— — — — —

Ὅταν ἐκυκλοφόρησαν τὰ «Μυστήρια τῆς Κεφαλονιάς», ἡ Κεφαλονιά ἐγένετο ἀνάστατη. Οἱ δημοκροτοὶ καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ συγγραφέως ἐνώθησαν γιὰ νὰ τὸν καταστρέψουν. Τὸν παρίσταναν στὸν λαὸν ὡς ἀσεβῆ, ὡς ἀθῶον, ὡς διαμαρτυρόμενον, ὡς συκοφάντη καὶ ὑβριστῆ. Καὶ ὑποκινούσαν τὸν ὄχλον νὰ βιάσῃ καὶ νὰ προσβάλλῃ τὸν ἀσεβῆ, ὡς ἀθῶον, ὡς διαμαρτυρόμενον, ὡς χυσιε νὰ βρίζῃ φανερὰ τὸν Λασκαράτον.

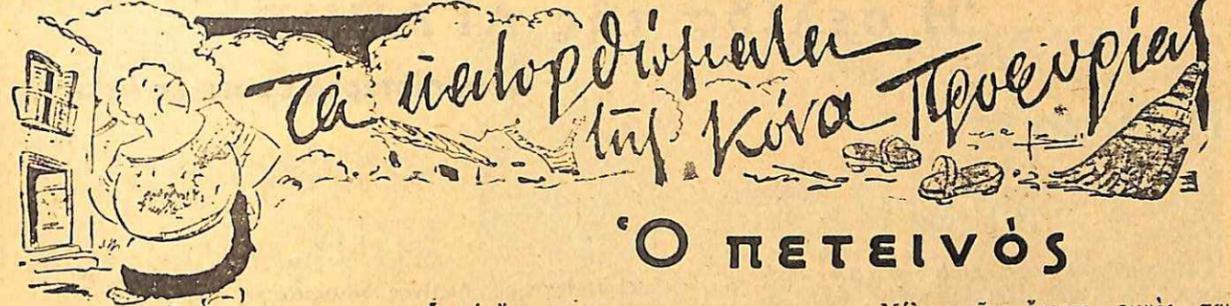
Καὶ στήν κρίσιμην ἐκείνην στιγμὴν ἐμπήκε στὴ μέση καὶ ὁ κληρὸς τῆς Κεφαλονιάς. Ὁ Ἐπίσκοπος Κεφαλληνίας Σπυρίδων Κοντομιχλὸς ἀφόρσε τὸν Λασκαράτον γιὰ τὸ βιβλίον του. Τὰ καμπαναριὰ ἐσήμειναν νεκρικὰ καὶ στὴς ἐκκλησίαις ἐδιαβάσθη ὁ ἀφορισμὸς τοῦ συγγραφέως. Λίγοι παπάδες μορφωμένοι ἀνοήθησαν νὰ διαβάσουν τὸν ἀφορισμὸν καὶ μάλιστα τὸν ἔσπισαν. Μὰ ὅλοι οἱ ἄλλοι μὲ πομπὴν καὶ παράταξιν ἀπήγγειλαν τὸν ἀφορισμὸν, πρῶτον κατόπιν μάλιστα ἐτυπώθη καὶ ἐκυκλοφόρησε.

Ὁ ἀφορισμὸς αὐτὸς ἀκατὰ τοῦ πασιγνωστοῦ ἀπονονημένου καὶ ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως δυστυχῶς ἀποπλανηθέντος Ἀνδρέα Γ. Λασκαράτου» εἶναι ἀρκετὰ περιεργός. Ἀναθεματίζει στὴν ἀρχὴν τὸ βιβλίον καὶ τὸν συγγραφέα καὶ ἔπειτα συμβουλεύει νὰ τὸ κάψῃ καὶ προκαλεῖ τὸν Λασκαράτον νὰ μετανοήσῃ, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πλάνην του, νὰ κάψῃ ὅλα τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου καὶ τότε νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Τελειώνει δὲ ἔτσι:

«Ἐὰν ὅμως παρακούσῃ ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ταῦταις παρανομήσεις, καὶ μὴ εἰς τὸ πῦρ δώσῃ τὰ παρ' αὐτῷ σωζόμενα ἀντίτυπα τῆς παρ' αὐτοῦ ἐκδοθείσης βιβλίου ἔχομεν αὐτὸν ἀφορισμένον παρὰ Πατρός, Μιᾶς Ἀγίας Κатолиχῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, παρὰ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ θεοφόρων Πατέρων ἔστω τρέμων καὶ στένων ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ὁ ΚΑΙΝ, κληρονομήσας τὴν λέπραν τοῦ Γιεζῆ καὶ τὴν ἀγγλὴν τοῦ Ἰούδα. Ταῦτα μὲν, ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις, καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος, καὶ ἡ εὐχὴ καὶ εὐλογία τῆς ἡμῶν ταπεινότητος εἶη μετὰ πάντων ἡμῶν».

Ὁ ἀφορισμὸς αὐτὸς ἐδυνάμωσε τὴν πολεμικότητα τοῦ Λασκαράτου, ἀλλὰ ἀγρίωσε τὸν λαὸν ἐναντίον του. Συνιόντως κάποιος ἀνώνομος, κληρικὸς, ὡς φαίνεται, ἐξέδωσε κατὰ τοῦ Λα-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 64)



μοῦπε ὁ ἄντρας μου.

Ἡ Σουλτάνα τὴν λυπήθηκε.

— Μὴ συνεχίσεις Κλεάνθη μου, εἶπε, ἴσως βρεθῆ ὡς τὸ βράδυ.

— Πού νὰ βρεθῆ Σουλτάνα μου, πού γυρίζω πόρτα πόρτα σάν τὴν ζητιάναν, μιὰν ὥρα τώρα. Ἦσπειλα οὐλα τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς νὰ ψάξουν.

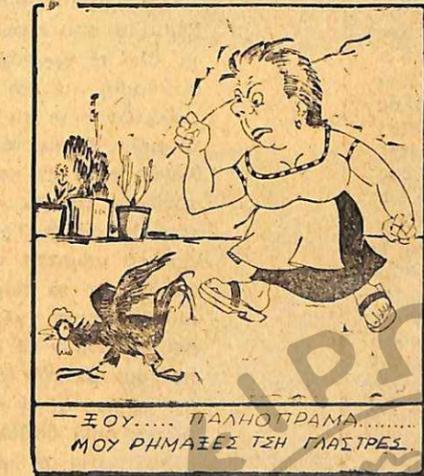
— Ἐ! Μπορεῖ νὰ τὸνε βροῦνε! εἶπε ἡ Προφουρία.

Ἡ Κλεάνθη ἔφυγε κλαίοντας.

— Σουλτάνα, πάμε μέσα, εἶπεν ἡ γρηὰ στὴν κόρη της.

Σάν βρέθηκαν μόνες τῆς εἶπε:

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ κάτι, μὰ νὰ



— ΞΟΥ... ΠΑΛΗΟΠΡΑΜΑ... ΜΟΥ ΡΗΜΑΙΣΕΣ ΤΣΗ ΓΛΑΣΤΡΕΣ.

μὴν τὸ πῆς οὔτε σὸ ζεμολόγο σου. Τὸν πετεινὸ τῆς τὸν ἦρα καθισμένο σὸ κρεβάτι μου, καὶ συγίστηκα τόσο πρῶτον τοῦδωκα μιὰ ζυλιά σὸ κεφάλι καὶ τὸν ἄφησα σέχο. Γιὰ νὰ μὴ φανῆ τὸνε μάρθησα καὶ τὸν ἔβαλα στὴν παγωνιέρα.

— Ἄγου! εἶπεν ἡ Σουλτάνα, καὶ τώρα τί θὰ κάμω;

— Ὅθὰ τὸνε φάμε.

— Τί ντροπὴς καλὲ μαμὰ ἂν τὸ μάθουνε!

— Δὲν τόκανα ἐπιτήδεες. Ἦρθ' ὁ διάολος μὲς στὰ χεῖρά μου.

Σὲ λίγο πῆρε σὸ χεῖρ ἕνα ταβαδάκι πούβε μέσα τὸν πετεινὸ μὲ πατάτες καὶ τὸ πῆγε σὸ φούερον σκεπασμένο μ' ἕνα πεστωτάκι τῆς κουζίνας.

— Ψητὸ Κόνα Προφουρία; ρώτησεν ὁ φούεραρος.

— Μυ! Μιὰ γρηὰ κότα εἶχα καὶ τὴν ἔσφαξα. Τώρα τὸ σῆρι καὶ τὸ κρεῖται ἔχει ἀκριβὰ. Καὶ νάττανε καὶ γεννήτρα, γαλάλι τῆς! Μὰ γεννοῦσε καθὲ χάσι καὶ καθὲ φέξ!

Ὁ φούεραρος πῆρε τὸ ψητὸ καὶ τῶριε μέσα σὸ φούερον.

Ἡ Προφουρία γύρισε σπῆτι τῆς σάν ζεματιμένην.

Μόλις μπῆκε ἄκουσε φωνὴς παιδιῶν καὶ φασαρίαν σὸ δρόμο.

Πετάρηκε ἀμέσως σὸ παράθυρο, κατὰ τὴν συνήθειάν της.

— Τί εἶναι καλὲ; Γιουρούσια; Γιατὶ φωνάζουνε ἔτσι;

Μιὰ γειτόνισσα εἶπε:

— Στὸ γιὰπὶ τοῦ Ἐδστρα, ἦθρανε τὰ φτερά τοῦ πετεινοῦ τῆς Κλεάνθης! Τῆς τὸνε σφάζανε γιὰ νὰ τὸνε φάνε.

— Ἦβοί! ἔκανε ἡ Προφουρία, καλὲ δὲν ἠφοβήθηκε τὸ θεὸ;

Καὶ μῆτρε μέσα παγωμένην.

Ἐστρωσε τὸ τραπέζι κι' ἦταν ἑτοιμὴ νὰ πάη σὸ φούερον νὰ πάη τὸ ψητὸ, ὅταν βλέπῃ νάρχεται ἡ Κλεάνθη ἀναμαλίσια κατακόκκινη, συγίσημένη.

— Καλὲ μωρή, φώναξε στὴν πόρτα, δὲν ἠντράπηκες νὰ μοῦ σφάζῃς τὸν πετεινὸν γιὰ νὰ τὸνε φᾶς γρηὰ γυναικα; Τί ψυχὴ θὰ δώσῃς τὸ θεὸ, πού κάνεις καὶ τὴν εὐλαβὴν ψευτομετάνοιαν! Ἦπῆα στὰ φούερον καὶ τὸν ἦρα σὸ ταβαδάκι σου!

Ἡ Προφουρία δὲν τᾶχασε.

— Δὲ σε συνορίζομαι, εἶπε γιὰτὶ δὲν εἶν' ἀπὸ λόου σου! Ἐγὼ νὰ φᾶω τὸν πετεινὸν σου; Καλὲ τὸν ἔστειλε ὁ γαμπρός μου σφαμένο ἀπὸ τὴν ἀγορὰ καλὲ! Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγία μου! Ὁ θεὸς νὰ σε φυλάξῃ ἀπὸ τ' αἰόκο!

— Λύτα νὰ τὰ λές ἀλλοῦ μάλιστα! φώναξε ἡ Κλεάνθη, ὁ φουεραρος μοῦ τόπε, πού νὰ σε δῶ καὶ νὰ μὴ σε γνωρίσω! Μὰ σοῦ τὸνε πῆρα καὶ θὰ κρατήσω καὶ τὸ μπικιριόνο ταβαδάκι, νὰ μάρθησε μωρὴ κλεφτοροῦθοῦ πόσα ἀπιδία θάζει ὁ σάκος! Ἄ θεὸς πῆγαίνε με σὸ καρακόλι!

Κι' ἔφυγε φωνάζοντας πόρτα πόρτα γιὰ τὰ ρεζιλίτια τῆς Προφουρίας.

Ἐκείνη σάθησε σὸ παράθυρο, καὶ μὲ ψυχραιμία ἐτέλεσε σαρκαστικὰ:

— Ἀκούτε πράματα τῆ ΚωλοΚλεάνθη! Φοτιά νὰ σε κάψῃ, πού θὰ καταδεχτῶ ἔγω νὰ σοῦ φᾶω τὸν πετεινὸν σου! Ἐνα κομμάτι γεμάτο εἶχα καὶ τῆς σφάζει γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τῆς κουτσουλιῆς! Καλὲ νὰ με δῆτε στραβὴ ἂν δὲν μὰς τὸν ἔφερε ὁ γαμπρός μου ἔγχεε τὸ βράδυ γιὰ νὰ τὸνε φάμε σήμερον!

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν σάνηκε ὁ Δημοτολόγος μὲ μπαρμποῦνην σὸ χεῖρ. Ἡ γρηὰ μαγακόθηκε.

— Ἐλα, ἔλα μέσα εἶπε. Μὰ δὲ βαρύνεσαι νὰ κουβιλάς; Πῶς θὰ τὰ φάμε τόσα πράματα τρεῖς ψυχές, σήμερον!

Καὶ τὸν πῆρε μέσα πρῶτον ἐκφράσῃ τὴν ἀπορία του.

Σάν πῆγε μέσα εἶπε στὴν κόρη τῆς σιγά:

— Τ' ἄκουσε; Μοῦ κράτησε καὶ τὸ ταβαδάκι ἡ βοῦμα!

— Μὴ μιλάς τώρα γιὰτὶ θὰ ρεζιλευῖ τοῦμε!

— Δὲ αἰλιῶ ἢ Ἰαλλά, αὐτὸ νὰ βρεθῆ γιὰ τὰ κολυδάτῃ τῆς ΚωλοΚλεάνθης!

‘Η σελίδα τῆς ΑΓΑΠΗΣ

‘Η διαρκέστερη

ΑΓΑΠΗ



Τὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «Φράνς-Μαγκάζιν» συνεχίζει μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν του τὶς ἐρωτήσεις του πάνω σ’ αἰσθηματικὰ θέματα. Αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα, τὸ ἐρώτημα ἦταν: «Ποιά ἀγάπη διαρκεῖ περισσότερο: ἐκείνη ποὺ ἔρχεται σὰν κεραυνός, ἢ ἐκείνη ποὺ γεννιέται σιγά-σιγά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε»;

Οἱ καλλίτερες ἀπαντήσεις ἦσαν οἱ ἐξῆς:
Τῆς διδος Ζ. ΜΟΥΡΩ, φοιτητριάς

«Τί εἶναι ὁ κεραυνοβόλος ἔρωτος; Μιά τρικυμισμένη ἐκπληξίς τῶν αἰσθήσεων, προκαλουμένη ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ ἀντίκρουσμα ἐνὸς προσώπου ποὺ ἀνταποκρίνεται περισσότερο ἢ ὀλιγώτερο στὸ ἰδεῶδες μας. Τίποτα ὅμως σ’ ὄλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα δὲν ἐξασφαλίζει τὴν διάρκειά. Καὶ ἐάν, κατὰ σύμπτωση, ὁ κεραυνοβόλος ἔρωτος διαρκέσῃ, αὐτὸ θὰ ὀφείλεται στὸ γεγονός ὅτι καὶ ἄλλοι παράγοντες προσετέθησαν ἐκ τῶν ὑστέρων εἰς τὴν φυσικὴ ἔλξη τῆς πρώτης στιγμῆς. Μόνον ὑπ’ αὐτὴν τὴν προϋπόθεση, ὁ κεραυνοβόλος ἔρωτος θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ. Ἄλλωθι, ἔστω καὶ ἂν τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης μας εἶναι πολὺ ὠραῖο, καὶ πάλι θὰ τὸ συνηθίσουμε, καὶ θὰ τὸ βαρεθοῦμε: ποιὸς τρελλὸς μπορεῖ ν’ ἀγαπήσῃ γιὰ πολὺ καιρὸ ἓνα πρόσωπο ὠραῖο, ποὺ δὲν θὰ κρύβῃ καὶ κανένα ἄλλο ψυχικὸ χάρισμα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ζητᾷ ἡ ψυχὴ μας γιὰ νὰ νοιώσῃ κάτι περισσότερο, κάτι συγκινητικώτερο, κάτι πληρέστερο καὶ βαθύτερο, ἀπὸ τὴν ἀπλή καὶ ζώωδη ἐρωτικὴ συγκίνησι;

»Οἱ φυσικὲς χάρες ἐνὸς προσώπου ποὺ μᾶς κατέκτησε, ἐξαφανίζονται μετὰ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου: Κι’ ἐπειτα τί θὰ μείνῃ; Συνεπῶς, γιὰ νὰ εἶναι ἡ ἀγάπη διαρκής, πρέπει, ἂν ὄχι νάρθη σιγά-σιγά, νὰ συμπληρωθῇ τοῦλάχιστον μετὰ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἀπὸ τὴν ἀμοιβαίαν ψυχικὴ κατανόησι, ἀπὸ τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴν ἀγάπη ὄχι μόνο τῆς μορφῆς τοῦ ἄλλου προσώπου, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχικῆς του ζωῆς.

Τοῦ κ. ΖΑΑΝ ΜΠΑΡΡΩ, ἀρχιτέκτονος

«Ὁ κεραυνοβόλος ἔρωτος εἶναι σὰν τὴν ἡλίσιση. Ὅταν ὑπόστῃ κανεὶς εἴτε τὸ πρῶτο εἴτε τὸ δεύτερο, αἰσθάνεται κάποια ζάλη. Ὡστόσο, νομίζω πῶς καὶ τὰ δύο εἶναι κακά, καὶ πρέπει νὰ προσπαθῶμε νὰ περάσουμε τὸ ταχύτερο. Γιὰ μένα, τίποτα τὸ διαρκές, τίποτα τὸ ἀξιο, δὲν μπορεῖ νὰ δημιουργηθῇ σὲ λίγες στιγμῆς. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἓνα μνημεῖο: πρέπει νὰ χτισθῇ σιγά καὶ μετὰ προσοχῆ. Ἐστὶ μόνον θὰ διαρκέσῃ».

Οἱ ὠραιότερες ἐρωτικὲς ἐπιστολές

Ο ΠΕΤΡΩΝΙΟΣ

ΣΤΗ ΦΙΛΗ ΤΟΥ

Ὁ Πετρώνιος, Λατίνος συγγραφεὺς τοῦ 1ου αἰῶνος, ὑπῆρξεν ἓνας μεγάλος ἐραστής. Ὁραῖος, πνευματώδης, ντυμένος πάντα μετὰ κομψότητα καὶ ἐκζητήσι, εἶχε ὀνομασθῆ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του «δικαιτητὴς τῆς κομψότητος». Ἡ κομψότης αὐτῆ φαίνεται ὅτι τὸν ἐβοήθησε πολὺ εἰς τὰς αἰσθηματικὰς ἐπιχειρήσεις του, διότι ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι ὑπῆρξεν ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους καρδιοκατακτητὰς τῆς ἐποχῆς του.

Τὸ γράψιμό του εἶναι γεμάτο λυρισμό, γεμάτο ποιητικὰ εὐρήματα. Μπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τὸ κατωτέρω ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς, ποὺ ἔστειλε σὲ μιὰ φίλη του:

«Ἀγαπημένη μου,

«Τὰ μάτια σου λάμπουν σὰν ἀστρά: ἡ ἐπιδερμίδα σου εἶναι ἀπαλή σὰν τὰ ροδοπέταλα, κι’ ὄλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μετὰ τὸ χεῖμαρρο τῶν κατάξανθων μαλλιῶν σου. τὰ χεῖλιά σου, γλυκύτερα κι’ ἀπ’ τὸ μέλι, ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς φωτιᾶς, κι’ οἱ γαλανὲς φλέβες ποὺ διασχίζουν τὸ στήθος σου, τονίζουν ἀκόμα περισσότερο τὴν ἐκθαμβωτικὴν τῶν ἀσπράδα. Τὸ σῶμα σου εἶναι ὠραιότερο ἀπ’ τὰ σῶματα τῶν θεαινῶν, ὠραιότερο ἀκόμα κι’ ἀπ’ τὸ σῶμα τῆς Ἀφροδίτης. Ὅταν τὰ ἀλαβάστρινα χέρια σου καὶ τὰ κρινοδόχτυλά σου ὀφθαίνου τὸ μετὰξί, ἔχω τὴν ἐντύπωσι πῶς παίζου μετὰ τὸν ἀέρα... Κι’ ὅταν περπατᾷς, τρέμω μήπως ἡ γῆ πληγώσῃ τὰ χαριτωμένα ποδοράκια σου. θάθελα νὰ πατᾷς πάνω σὲ ροδοπέταλα, πάνω σὲ κρίνους, κι’ εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν θὰ τὰ μάραινες, τόσο μοῦ φαίνεσαι ἀνάλαφρη, σὰν τὸ ἀεράκι τῆς ἀνοιξέως.

»Ἄφησε στὶς ἄλλες γυναῖκες νὰ στολιζοῦν τὸ λαϊμὸ τους μετὰ πολυτίμους κολλιέδες, καὶ τὰ μαλλιά τους μετὰ πολυχρῶμα πετράδια: ἐσὺ ἀστράφτεις χωρὶς νάχῃς ἀνάγκη στολισμάτων, καὶ θέλγεις ὄλους μετὰ τὴν παρουσίαν σου.

»Ἐχεις ὄλα τὰ χαρίσματα τοῦ κόσμου, κι’ ἡ φωνή σου εἶναι τόσο μελωδικὴ ποὺ ὅταν σ’ ἀκούω, νομίζω πῶς ἀκούω τὸ τραγοῦδι τῶν Σεληρίων.

»Ἡ καρδιά μου πονεῖ ὅταν σὲ βλέπω, κι’ ἡ ψυχὴ μου εἶναι τόσο πληγωμένη, ποὺ νοιώθω καλά ὅτι κανένα βάλσαμο δὲν μπορεῖ νὰ τὴν γιάνη... Κανένα, ἐκτὸς ἀπ’ τὰ χεῖλιά σου.

»Καὶ τώρα, γονατιστός, σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω: ρίξε ἀπάνω μου ἓνα βλέμμα σου, καὶ δόσε μου ζωή...

»Ἄν ὅμως, σκληρῆ, μ’ ἀφίσης καὶ πεθάνω, λυπήσου με τότε κι’ ἔλα νὰ μοῦ δώσης ἓνα τελευταῖο φιλί: εἶμαι βέβαιος πῶς θ’ ἀναστήθῃ...»

Τὰ παρόξενα
τοῦ κόσμου

“Ενας ἄνθρωπος ποὺ ζῆ μετὰ ΧΟΡΤΑΡΙ!

Ὅλο τὸν κόσμον ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ συνιστοῦν τὴν χορτοφαγία καὶ φρουτοφαγία. Δὲν θὰ φαντασθήκατε ὅμως ποτὲ ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος ποὺ νὰ τρῶσῃ μόνον μὲ... χορτάρι.

Κι’ ὅμως ὑπάρχει! Λέγεται Μπράντον καὶ εἶναι ἑξήντα χρονῶν!

Σὲ τέτοια ἡλικία, οἱ ἄνθρωποι ζητοῦν συνήθως ἐνίσχυσι τῶν δυνάμεων τῶν ἀπὸ τὰ φάρμακα. Ἀντιθέτως, ὁ κ. Μπράντον ὄχι μόνον χάρει ἄκρας ὑγείας, ἀλλὰ τρένει σὰν ἓνα παιδί 10 χρονῶν.

Ἡ μέθοδός του εἶναι ἀπλή: τρῶει μόνον χορτάρι σὰν τὰ ἀρνάκια! Κάθε πρωί, ἀφοῦ κάμῃ μερικὰ λεπτὰ τροχάδην, κόβει λίγο πράσινο χορτάρι ἀπὸ τὸν κήπον του, τὸ τοποθετεῖ μέσα σ’ ἓνα κύπελλο, καὶ τὸ τρώγει μετὰ κουτάλι! Τὸ πῶς παράξενο εἶναι ὅτι τὴν ὥρα ποὺ τρώγει ἐξακολουθεῖ νὰ βαδίζῃ, διότι, ὅπως ἰσχυρίζεται, παρετήρησε ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι ὁ καλύτερος γιὰ τὴν χώνευσι!

Πρὶν φάῃ τὸ χορτάρι του, ὁ κ. Μπράντον τὸ πλένει προσεκτικὰ καὶ τοῦ προσθέτει ὡς καρυκεῦμα καὶ κανένα... λουλούδι! Μιὰ μαργαρίτα, π.χ. τὴν ὁποία θεωρεῖ πολὺ γευστικὴ.

Τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ, ἐπαναλαμβάνεται τὸ ἴδιο μενοῦ. Ὁ κ. Μπράντον εἶναι ἰδιοκτῆτης μιᾶς ἀπέραντης πρασιάς ἢ ὁποία εἶναι τοῦ προμηθεύει τὴν τροφή του. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς δὲ ποὺ ἔκαμε, ἡ ἡμερησία δαπάνη του γιὰ τὴν τροφή ἀνέρχεται σὲ 2 γαλλικὰ φράγκα. Ἦτοι σὲ 8 δραχμῆς. Μετὰ τὸ ἔξοδο αὐτὸ εἶναι ὑγιέστατος, ροδαλώτατος, κι’ ἔχει ἀδιατάρακτο καὶ ἀναπαυτικὸ ὕπνο.

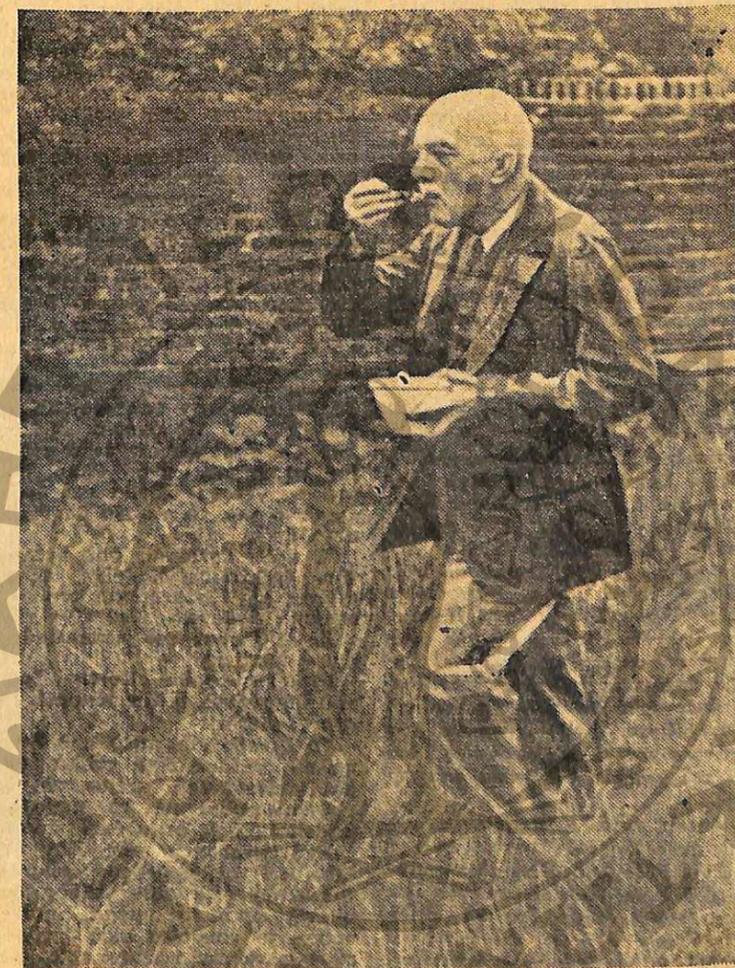
Ὁ κ. Μπράντον περιποιεῖται μόνος του τὴν πρασιά του, καὶ οἱ σχετικὲς φροντίδες ἀποτελοῦν γι’ αὐτὸν τὴν καλύτερη γυμναστικὴ.

Ἐσχάτως νὰ τονίσουμε γιὰ ὅσους θέλουν νὰ δοκιμάσουν τὴν πρωτότυπὴ αὐτὴ μέθοδο, ὅτι ὁ κ. Μπράντον προσθέτει στὴν πρασιά του καὶ λίγη ζάχαρη.

Θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ προστεθῇ ὅτι ὁ κ. Μπράντον κατέληξε στὴν «θεωρίαν» του ἔπειτα ἀπὸ μακρὰς εἰδικὲς μελέτες διότι εἶναι ἓνας διακεκριμένος ἀβοτανολόγος τοῦ ὁποίου ἡ φήμη εἶναι μεγάλη, στὰ ἀμερικανικὰ ἰδίως πανεπιστήμια, καὶ ἔχει συγγράψῃ πολλὰ συγγράμματα σχετικὰ μετὰ τὴν βοτανική.



Ὁ κ. Μπράντον περπατεῖ πάντα μετὰ μιὰ μαργαρίτα στὸ στόμα: εἶναι τὸ σύμβολο τῆς θεωρίας του.



Ὁ κ. Μπράντον... «γευματίζει» βαδίζοντας!

λουθοῦσε μιὰ ἄλλη γυναίκα, ἡλικιωμένη, κρατώντας στὸ χέρι δύο φορητὰ καθίσματα. Θὰ ἦταν, ἀσφαλῶς, καμμιά ὑπέρτρια.

Βλέποντας νὰ πλησιάζουν τὰ ἀμάξια μετὰ τὴν παρέα τοῦ Ἐκτορος, οἱ τρεῖς γυναῖκες παρεμέρισαν γιὰ νὰ κάνουν τόπο νὰ περάσουν.

Καθὼς ὁ Ἐκτωρ περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὴν νέα κοπέλλα, τὰ βλέμματα τῶν διασταυρώθηκαν μετὰ τὰ βλέμματα τῆς νέας καὶ γιὰ πρώτη φορά, ὁ διεφθαρμένος αὐτὸς νέος ἐνοιώθη ἕνα ρίγος, ἀγνωστὸ του ὡς γώρα.

—Τὶ ὠραία ποὺ εἶναι!... ψιθύρισε ὁ Ἐκτωρ.

Ἡ Κοραλία ποὺ τὸν ἀκουσε, στράφηκε καὶ τὸν ρώτησε κοροϊδευτικά:

—Ποιά; Ἡ γρηά μετὰ τὰ σκαμνιά;

—Κοραλία, σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε, ἄδικα προσπαθεῖς νὰ κάνῃς πνεῦμα.

Ἐνωθὺ τὴν μικρῆ. Θὰ μπορούσε νὰ ξεμυαλίση καὶ ἀγιο! εἶπε ὁ Ἐκτωρ.

—Ὡστε, σὰν νὰ λέμε, εἶσαι ἐρωτευμένος μαζί τῆς κεραυνοδόλως!...

Ἡ Ἐκτωρ γέλασε χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

Δυὸ μέρες, ἀργότερα, ἐπέστρεψε στὸ Βουαλερουά γιὰ νὰ μάθῃ ποιά ἦταν καὶ ποῦ καθόταν ἡ ἀγνωστὴ Βερτιέ, ὅτι ἦταν μανοχοκὸρῃ τῆς ἡλικιωμένης κυρίας τὴν ὁποία εἶχε στὸ μπράτσο τῆς.

Ἡ μητέρα τῆς, ἦταν χήρα δημοσίου ὑπαλλήλου, ὁ ὁποῖος πέθανε, σχεδὸν μὲν μόλις γεννήθηκε ἡ Λευκὴ.

Ἡ κυρία Βερτιέ ζούσε ἀπὸ τότε φτωχικά, μετὰ τὴν σύνταξη ποὺ τῆς ἀφῆκε ὁ ἀντρας τῆς. Κατ'ἄρθρον ἐν τούτοις νὰ δώσῃ μιὰ πολὺ καλὴ ἀνατροφή στὴν κόρη τῆς, νὰ τὴν μορφώσῃ, νὰ τῆς μάθῃ ἰταλικά, ἰσπανικά, ζωγραφικὴ καὶ πιάνο.

Ἡ μόρκα, ζωγραφικὴ καὶ πιάνο, ἦταν ἡ φώσις τῆς αὐτῆς. Ἐκάνε τὴν Λευκὴ νὰ εἶναι σήμερα σὲ θέση νὰ βοηθῇ μετὰ τὰ μαθήματα ποὺ παρέδιδε καὶ νὰ μπορῇ, χωρὶς φρίκη, νὰ ἀντιμετωπιῇ τὸ μέλλον, ὅποτε, μετὰ τὸν θάνατο τῆς μητέρας τῆς, θὰ ἔχανε καὶ τὴν μικρῆ σύνταξη ποὺ ἐπαίρναν σήμερα.

Γιὰ τὴν κυρία Βερτιέ καὶ τὴν κόρη τῆς, μόνον ἀγάπη καὶ σεβασμὸς ὑπῆρχε στὸ χωριό. Ὁ ἀδελφὸς τῆς Κας Βερτιέ, ποὺ πέθανε ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, ὑπῆρξε ἐπὶ τριάντα χρόνια ἐφημέριος τοῦ Βουαλερουά.

Ἡ νῆα ἐφημέριος τοῦ Βουαλερουά, ἦταν ἕνας πολὺ μορφωμένος καὶ ἀφωτισμένος στὴν ἐργασίαν του κληρυσιασμένος στὴν ἐργασίαν του κληρυσιασμένος, καὶ ὅσα ἐκερδίσει, τὰ ἔδινε στὸν φτωχόν.

Ἐπει, ὅταν πέθανε, δὲν ἀφῆκε τίποτε οὔτε στὴν ἀδελφῆ του, οὔτε στὴν ἀνηψιά του. Οἱ δύο γυναῖκες εἶχαν στὴν ὑπηρεσία τους μιὰ γρηά ὑπέρτρια, τὴν Μαγδαληνῆ, ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπέρτρια τοῦ ἐφημερίου. Ἡ Μαγδαληνῆ, ἀγαποῦσε πολλὰ τὴν δύο γυναῖκες καὶ τῆς ἦσαν ὁλόψυχα ἀφοσιωμένη.

Ὅλες αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες, ἐυχαρίστησαν πολὺ τὸν Ἐκτορα.

Σκέφθηκε:

«Ὅταν ἔχῃ κανεὶς νὰ κάνῃ μετὰ τὰς γυναῖκες, χωρὶς κανέναν ἀνδρα στὴ μέση, τὰ πράγματα εἶναι ἐπιπλοῦτερα. Ὅταν μάλιστα τὸ ἐσπρίττο γιὰ τὸν ἄλλον κόσμον καὶ ἡ γρηά, τότε δὲν εἶχα καμμιά δυσκολία νὰ κατακτήσῃ τὴν νεαρῆ...»

Ἡ εὐχὴ του δὲν ἀργήσῃ νὰ πραγματοποιηθῇ.

Δεκαπέντε, μὲν, μέρες μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ ἀφηγηθήκαμε, ἡ Κας Βερτιέ ποὺ ἔπαυσε πολὺ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς, ἔπαυσε μιὰ νέα κρίση καὶ

αὐτὴ τὴν φορά δὲν ἀνέβη, καὶ ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιά τῆς Λευκῆς, ποὺ ἦταν τρελλῆ ἀπὸ τὴν ἀπελιπισία.

Ἡ Ἐκτωρ ἀφῆσε νὰ περάσουν μερικὲς μέρες καὶ κατόπι ξανάρχισε τὴν ἐπισκέψεις του στὸ Βουαλερουά, προσπαθώντας μετὰ κάθε τρόπο νὰ τὸν προσέξῃ ἡ νέα. Αὐτῆ, μ' ὅλο τὸ πένθος τῆς, μ' ὅλη τῆς τὴν λύπη, δὲν μπορούσε νὰ μὴ ἀντιληφθῇ τὴν συνεχῆ, σχεδὸν, αὐτὴ παρουσία τοῦ νεαροῦ Παρισινοῦ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς, καὶ ἡ πρώτη ἐντύπωση ἀπ' αὐτὸ ἦταν ὅτι εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἕνα γελοῖο ὑποκείμενο.

Ἡ Δὸν Ζοζάν μας, ὅμως, ἀλλοιῶς τὰ φανταζόταν τὰ πράγματα καὶ χάρηκε υπερβολικά, ὅταν, γιὰ πρώτη φορά ἀντελήφθη ὅτι ἡ Λευκὴ τὸν εἶχε προσέξει. Βέβαιος πιά γιὰ τὴν ἐπιτυχία του, ἀπεφάσισε νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐπίθεση. Πῶς ὅμως ν' ἀρχίσῃ; Ἀφοῦ σκέφθηκε ἀρκετὰ, ἀπεφάσισε τέλος νὰ παρουσιασθῇ στὸ σπίτι τῆς Λευκῆς καὶ νὰ δώσῃ τὸ ἐπισκεπτήριο του. Τὸ ὄνομα τοῦ, στολισμένο μετὰ τὸ πατρικὸ οἰκόσημο, θὰ τοῦ ἀνοιγε ἀμέσως τὴν πόρτα τῆς νεαρῆς.

Γι' αὐτὸ δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφισβόλια. Τὶ θὰ ἔκανε, ὅμως, ὅταν βρισκόταν ἀντιμέτωπος μετὰ τὴν Λευκὴ; Τὶ θὰ τῆς ἔλεγε; Πῶς θὰ δικαιολογοῦσε τὴν ἐπίσκεψή του;

Ἐσπασε τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτε. Στὸ τέλος ἀπεφάσισε νὰ ἀφήσῃ τὰ πράγματα στὴν τύχη.

Ἀσφαλῶς, ὁ καλὸς Θεὸς τῶν ἐρωτευμένων θὰ τοῦ ἔδινε τὴν τελευταία στιγμὴ τὴν σωτήριο ἐμπνευσιὴ γιὰ νὰ μὴ γελοιοποιηθῇ.

Ἐτσι, πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς κοπέλλας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ἡ Κας ΛΙΕΒΕΡ

Τοῦ ἀνοίξε ἡ κυρὰ Μαγδαληνῆ.

—Ἐπιθυμῶ νὰ μιλήσω στὴν διδα Βερτιέ, εἶπε. Τῆς δίνεις σὲ παρακαλῶ τὸ ἐπισκεπτήριο μου;

—Ἡ δεσποινίς, εἶναι αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἀπασχολημένη, ἀπάντησε ἡ Μαγδαληνῆ, κυττάζοντάς τον μετὰ κάποια δυσπιστία.

—Δὲν πειράζει, εἰς περιμένω ἕως ὅτου εὐκαρίσῃ. Θὰς τῆς ἐν τῷ μεταξύ τὸ ἐπισκεπτήριο μου.

Ἡ Μαγδαληνῆ ἔριξε μιὰ ματιά στὴν κάρτα καὶ μίαν στιγμὴν ἐπισκέπτη, φάνηκε νὰ ἄλλαξε γνώμη, γι' αὐτὸ ἀδήγησε τὸν νεαρὸ σὲ μιὰ αἴθουσα τοῦ ἰσογείου, παρακαλώντας τον νὰ περιμένῃ λίγο.

Πραγματικά, ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἡ Λευκὴ ἦταν ἀπασχολημένη μετὰ ἐπισκέψεις.

Μιὰ ὥρα προτοῦ ἐμφανισθῇ στὸ σπίτι τῆς ὁ Ἐκτωρ, τὴν ἐπισκέφθηκε μιὰ κυρία ποὺ φαινόταν νὰ ἀνήκε στὴν καλλίτερα κοινωνία, συνοφειομένη ἀπὸ μιὰ νέα, ὅχι παραπάνω ἀπὸ δέκα τεσσάρων ἢ δέκα πέντε ἐτῶν.

—Ἡ Κας Λιεβέρ! φώναξε ἡ Μαγδαληνῆ μόλις τὴν εἶδε.

—Μὴ μετὰ μωλοῦσης, καὶ μὲν Μαγδαληνῆ, ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ ἐπισκέπτεις. Ἐλεῖπα ἕνα μῆνα γιὰ τὴν ὑγεία τῆς Ἰουλιέττας μου καὶ ἐπέστρεψα μὲν σήμερα τὸ πρῶτ', ὅπως βλέπετε, δὲ ἔτρεξα ἀμέσως ἐδῶ.

—Δὲν θὰ ξέρατε λοιπὸν ὅτι...

—Ναί, δὲν ἤξερα τίποτε ἀπολύτως.

τὼς γιὰ τὴν μεγάλη συμφορὰ ποὺ βρῆκε τὴν δυστυχισμένη τὴν Λευκὴ...

—Σὰς εἶχα γράφει δύο φορές...

—Ναί, βρῆκα τὰ γράμματα ὅταν γύρισα. Ὁ ἀντρας μου δὲν ἤξερε ὅτι εἶναι σπουδαῖο, καὶ ἀπορροφημένος ὅπως ἦταν μετὰ τὴν δουλειά του, δὲν φρόντισε νὰ μοῦ τὰ στείλῃ...

—Ὁ κ. Ἀδριανὸς ὅμως;...

—Ὁ κ. Ἀδριανὸς εἶναι ἀρρωστος πολὺ. Ἡ πολλὴ δουλειὰ τὸν κατέβαλλε. Ἀκόμα δέ, μόλις πρὸ ὀλίγου ἔμαθα τὸν θάνατο τῆς Κας Βερτιέ...

—Ἄλλ' ἄς τ' ἀφήσουμε τῶρα αὐτὰ. Πῶς πάει ἡ Λευκὴ; Ποῦ εἶναι;

—Ἐπὶ τὸ κακὸ μετὰ τὸν θάνατο τῆς καὶ μὲν ἔλα, ἀλλὰ εἶναι πολὺ λυπημένη. Θὰ τὴν βρῆτε στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας τῆς. Ὁταν δὲν πηγαίνῃ τὸν τάφο τῆς, μὲν ἐκεῖ.

—Πηγαίνω, εἶπε ἡ Ἰουλιέττα καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ πρῶτο πάτωμα.

Οἱ δύο γυναῖκες τὴν ἀκολούθησαν.

Ἡ Κας Βερτιέ δὲν ζήτησε, ὅταν πέθανε νὰ μοῦ μιλήσῃ ρώτησε σιγὰ ἡ κ. Λιεβέρ.

—Ὄχι, κυρία, πέθανε τόσο ξαφνικά! ἀπάντησε ἡ Μαγδαληνῆ.

—Ὡστε, οὔτε στὴν Λευκὴ δὲν μίλησε ἰδιαίτερος;

—Δὲν φαντάζομαι, μολονότι ἡ μικροῦλα ἔμεινε λίγα λεπτὰ τῆς μόνῃ μετὰ τὴν ἐτοιμοθάνατη.

Ἡ Κας Λιεβέρ ἀνεπέταξε. Ἡ Μαγδαληνῆ τὴν κύταξε ἐρευνητικὰ.

—Θὰ κάμω τὸ καθῆκον μου, πρόσθεσε ἡ μητέρα τῆς Ἰουλιέττας, πρὸς ὥρα ποὺ περνοῦσε τὸ κατώφλι τοῦ δωματίου τῆς νεκρῆς.

Βρῆκα τὰ δύο κορίτσια νὰ κλαίουν τὸ ἕνα στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

Ἡ Κας Λιεβέρ καὶ ἡ Μαγδαληνῆ, νῆ, στάθηκαν γιὰ λίγες στιγμὲς ἐκκύταξαν τὸ θέαμα αὐτὸ. Ἡ τὰ καὶ οἱ δύο ζῶντα συγκινημένους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

ΤΟ ΕΜΠΟΔΙΟ

Ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Ἰουλιέττα, ἡ μιὰ τὸ ἄκρο ἀντίθετο ἄλλῃ.

«Ὅσο ἡ Λευκὴ ἦταν χροινὴ—διαψεύδοντας ἔτσι τὸ ὄνομα τῆς—καὶ φαινόταν ἐξαιρετικῆς ἀνεπιθύμητος, τόσο ἡ Ἰουλιέττα ἔδειξε ἀνεπιθύμητος καὶ ἀδύνατη, δείχνοντας νὰ πλάσῃ ἀσθενικό. Τὸ ἐναντίον μητέρα τῆς ἦταν ἀπὸ ἐκείνης τὴν ἰσογείων, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τὴς βιωτικὲς περιπέτειες. Ἦταν μὲν μόλις τριάντα ὀκτὼ χρονῶν, πολὺ μελαχροινῆ, ἰσὶα μύτη καὶ μάτια ποὺ ἔβγαζαν ἀστραπές, πρόσωπο ὠχρο, ἀλλὰ εἶχε τὴν θερμὴ ἐκείνη χλωμάδα δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἀνεπιθύμητος, ὅσοις τρεῖς ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωποι, μετὰ τὸν θάνατο τῆς φασιστικότητάς, ὅλες τ

χω την τιμή να γνωρίζω τον κ. βαρ-
ρώνο, και δεν ζητώ από κανέναν τί-
ποτε!... ελπε ξερά ή λευκή.

Η Κα Λιεβέρ, που κατάλαβε την
δύσκολη θέση του νεαρού, επενέβη
άμεσως και του εδίσωσε ότι θα έ-
περνε υπό την προστασία της έ-
κείνη την Λευκή, αναθέτοντάς της
την ανατροφή της κόρης της.

Ο Έκτωρ φιθύρισε μερικές λέ-
ξεις συγγνώμης και έσπευσε να βγί
κατηχουμένος.

-Νά πάρη ή όργη! έιπε ό νεαρός,
μόλις βρέθηκε έξω. Νά ξεδέψω τρι-
αντα φράγκα για ναρθώ έως εδώ
και τώρα να φεύγω έτσι!...

Γρήγορα, όμως, τον παρηγόρησε
ή σκέψις, ότι ή Λευκή θα ζούσε στο
έξής στο σπίτι του γιατρού Λιεβέρ,
με τον όποιον ό πατέρας του σχετι-
ζότανε, και έτσι θα μπορούσε να
την ξαναβρή και να την πλησιάσει
ευκολότερα.

Πραγματικά, τό ίδιο βράδυ, ή
Λευκή έφευγε από τό Βουαλερουά
μαζί με την Κα και τη δα Λιεβέρ.

Έδώ και έξη μήνες, τώρα, από
την στιγμή που άρχισαμε την πα-
ρούσα αφήγηση, ήταν έγκατεστη-
μένη στο σπίτι του διασήμου φρενο-
λόγου του Παρισίου, δρος Λιεβέρ,
ως παιδαγωγός και δασκάλισσα
της κόρης του Ίουλιέττας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ΄

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΤΡΟΦΟΥ

Αφήσαμε τον Ρολάνδο μαζί με
τον «Βασιλέα των Έπαιτών»
έξω από την Λαβαρέν. Βλέπον-
τας τά πρώτα σπίτια της κωμοπόλε-
ως, ό δραπέτης του φρενοκομείου,
φώναξε:

-Εκεί! Έκει βοίσκεται ή κόρη
μου!

Τάλεγε δέ αυτά με τόσο σπαρα-
κτική φωνή, ώστε νόμιζε κανείς πως
θα λιποθυμήσει.

Ο Πάτερ-Ζιγκώ τον τράβηξε από
τό χέρι.

-Σώπα! του έιπε, μην κάνης έτσι.
Μην ξεχνάς ότι μου υποσχέθηκες να
είσαι φρόνιμος. Αν θέλης να επιτύ-
χωμε, πρέπει να μένης ήσυχος.

-Τόσα χρόνια περιμένω την στιγ-
μή αυτή, φιθύρισε ό δυστυχισμένος
ό πατέρας, προσπαθώντας να συγ-
κρατήσει την συγκίνησή του. Είκοσι
χρόνια!... Είκοσι χρόνια βασάνων
και άπελπισίας!

-Ακριβώς, έπειδή περίμενες τό-
σα χρόνια, δεν πρέπει να δώσης νέ-
αν άφορμή, ώστε να παραταθή και
άλλο άκόμη τό μαρτύριό σου.

Ο Ρολάνδος ανατρίχιασε και έ-
χλώμισσε.

Η υπόμνησις του φρενοκομείου
και ό φόβος του να έξαποσταλή και
πάλι έκει, τον έκαμαν πιδό υπά-
κουο και από ένα παιδί.

Βλέποντάς τον ήσυχώτερο, ό σύν-
τροφός του, πρόσθεσε:

-Λοιπόν, είσαι βέβαιος ότι δεν γε-
λιέσαι; Είναι, πραγματικά, αυτό τό
χωριό;

-Ναί... ναί... Μου φαίνεται σαν
νάταν χθές!...

-Δεν υπόρσες άκόμη να θυμηθής
τό όνομα του χωριού;

-Όχι, πάμε όμως, θα βρούμε τό
σπίτι και την τροφή.

-Τέτοια ώρα, Είναι αδύνατο.
Πρέπει να περιμένουμε να ξεμερώ-
ση. Δεν θ' άργήση άλλωστε... Περ-
πατούσαμε όλη την νύχτα.

-Ας περιμένουμε, λοιπόν, Έκανε
ό Ρολάνδος με έγκατερίηση.
-Έγώ, έιπε ό Πάτερ-Ζιγκώ, έχω

να κάνω μερικές προετοιμασίες. Δεν
μπορώ, μέρα μεσημέρι, να σε συνο-
δέψω έτσι, ούτε να μπά στο Παρίσι
μ' αυτά τό ρούχα. Σε πέντε λεπτά
θα είμαι έτοιμος.

Σφύριξε.
Την ίδια, σχεδόν, ώρα, φάνηκε μέ-
σα από κάτι δέντρα ό Κουρέας.

-Έκαμαν όπως τούς διέταξα;
ρώτησε χαμηλόφωνα.

-Ναί, άρχηγέ. Όλα είναι έτοι-
μα. Υπάρχει όλόκληρη γκαρνταρό-
μα.

Σ' ένα νεύμα του άρχηγού, ό Κου-
ρέας πήγε και στάθηκε κοντά στο
Ρολάνδο για να τον έπιτηρή. Άλλ'
αυτό άπεδείχθη περιττό.

Ο μισότρελλος, κάθισε στην ά-
κρη του δρόμου και κάρφωσε τά μά-
τια του στο σπίτι, μέσα στο όποιο
φανταζόταν ότι ήταν ή κόρη του.

Στην στάση αυτή έμεινε άκίνητος,
σαν άπολιθωμένος. Στο άναμεταξύ,
ό Βασιλεύς των Έπαιτών, πήγε πι-
σω από έναν θάμνο, όπου κανένα
βλέμμα δεν μπορούσε να φθάσει, και
μετά δέκα λεπτά ξαναβγήκε έκει
μεταμορφωμένος σε βαρώνο ντε Ρο-
ζεγκριζ. Ξαναπαίρνοντας δηλ. την
πραγματική του μορφή. Δεν είχε
κανένα λόγο να φοβάται, γιατί την
στιγμή εκείνη ήταν μαζί του μόνον
οι ύπαρχηγοί του, οι πρόεδροι των
τμημάτων της οργανώσεώς του.

Ξαναγύρισε και κάθισε κοντά
στον Ρολάνδο. Αυτός τον κύτταζε
με έκπληξη.

-Ω! μην άνησυχής, του έιπε ό
βαρώνος. Έγώ είμαι. Για να σε ά-
πελευθερώσω, αναγκάσθηκα να με-
ταμφισθώ. Τώρα είμαι όπως είμαι
πάντα...

Ο Ρολάνδος δεν έιπε τίποτε. Τι
τον ένδιέφερε αυτό;

Ο βαρώνος έβγαλε σε λίγο τό
ρολόι του και υπό τό φώς ενός σπίρ-
του, κύτταξε την ώρα.

-Σε λίγο θα έξημερώση, έιπε.
Πρέπει να συνεννοηθούμε.

Έβαλε τό χέρι του στον ώμο του
μισότρελλου και του έιπε:

-Ας μιλήσωμε, φίλε μου.

-Ακούω, μουρμούρισε ό Ρολάν-
δος, χωρίς να τραθήξη τά μάτια
του από τό σπίτι.

-Είναι λοιπόν αυτό, τό μέρος στο
όποιο ή κόρη σου δόθηκε σε τροφή;

-Ναί!... ναί!...

-Όραία. Δεν πρέπει, όμως, να
ξεχνάς ότι από τότε έχουν περάσει
είκοσι χρόνια. Είναι, λοιπόν, πιθανό,
να μη βρούμε κανένα από τούς
παλούς ένοίκους του σπιτιού και
να μη θυμηθούν οι νέοι τίποτε.

-Η παραμάννα θα θυμηθί.

-Αν την βρούμε... Έπί πλέον, έ-
κείνοι που σού πήραν την κόρη σου
και σε έκλεισαν για τρελλό στο φρε-
νοκομείο, θα είχαν μεγάλο συμφέρο
να διαπράξουν τό διπλό αυτό έγ-
κλημα. Θα έλασαν, λοιπόν, τά μέ-
τρα τους. Έπί πλέον, θα είναι άρκε-
τά ισχυροί για να κάνουν ένα τέτοιο
πράμμα, γι' αυτό δεν πρέπει να ά-
ναγνωρισθής. Αν σε άνακαλύψουν,
θα σε ξαναστείλουν στον δορα Βαλ-
τόλδο!

Ο Ρολάνδος άρχισε να τρέμη ό-
λόκληρος.

-Ω! Όχι αυτό! Προτιμότερος
ό θάνατος!... φιθύρισε.

-Σε καταλαβαίνω πολύ καλά, γι'
αυτό άφήσέ με να κάνω έγώ, ό,τι
πρέπει. Θα ήταν καλλίτερο να μην
παρουσιασθής εσύ διόλου, άλλ' α-
υτό, δυστυχώς, είναι αδύνατον...

-Ναί, ναί... Έχεις δίκιο,

-Λοιπόν, θα με άφήσης, τουλάχι-
στον, να μιλήσω έγώ, Νά ενεργήσω
έγώ. Έσύ θα σιωπάς...

-Σου τό υπόσχομαι.

-Στην παραμικρή σου άπειθεία,
σε άφήνω! Και τότε, έκτός του ότι
ουδέποτε θα ξαναβρής την κόρη σου,
θάχης... Ξέρεις τί σε περιμένει...

-Ναί, ναί, μη μου τό ξαναθυμί-
ζης. Σου υπόσχομαι να κάνω ό,τι
θέλεις. Θα σε υπακούσω τυφλά.

-Τότε όλα θα πάνε καλά.

Είχε άρχισει πιά να ξεμερώνη.
Σε λίγο οι πρώτες άκτίνες του ή-
λιου έφριξαν την θαλπωρή τους στο
νοτισμένο από την νυχτερινή δροσιά
τοπίο.

Τό χωριό άρχισε σιγά-σιγά να ξε-
πνέ.

Τώρα φαινόταν όλοκάθαρα πιά τό
σπίτι που είχε δείξει ό Ρολάνδος.

Ήταν άπομονωμένο από τά άλλα
και μέσα σε κήπο. Άρκετά παλιό,
άλλά καλοδιατηρημένο, τό σπίτι δεν
φαινόταν ούτε πλούσιο, ούτε κα-
τωχτό. Ήταν τέλος ένα σπίτι εύκα-
ταστάτων χωρικών.

Ο κήπος ήταν έν μέρει καλλιερ-
γημένος.

-Βλέπεις, καμιά μεταβολή; ρώ-
τησε ό βαρώνος τον Ρολάνδο.

-Όχι, καμιά. Έτσι ήταν πάντα.

-Καλό σημείο.

Την στιγμή εκείνη, ένας έλαφρός
θόρυβος τράβηξε την προσοχή του.

Ένα από τά παραθυρόφυλλα του
πρώτου και μοναδικού πατώματος
άνοιξε και φάνηκε τό κεφάλι μιας
χωρικής, ήλικίας μεταξύ σαράντα
και πενήντα ετών.

Ο Ρολάνδος έκαμε μία άπότομη
κίνηση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄

ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ

Τό χέρι του Πάτερ-Ζιγκώ έπεσε
βαρύ στους ώμους του Ρολάν-
δου.

-Ούτε λέξι! του φιθύρισε.
Ο Ρολάνδος που είχε μισοσηκε-
θή, ξανακάθισε στη θέση του.

-Τί τρέχει; ρώτησε ό βαρώνος.
Άναγνωρίζεις, μήπως, την γυναίκα
αυτήν;

-Όχι... Δεν νομίζω... Στην άρχή
νόμισα πως... Άλλά είμαστε
μακριά!...

-Ναί, πέρασαν, άλλωστε και τό-
σα χρόνια από τότε... Πόσο χρονώ
να ήταν τότε ή τροφός;

-Τριάντα.

-Δηλαδή, θα είναι σήμερα πενή-
τα χρονών. Όσο δηλ. και ή γυναί-
κα αυτή!...

Έκείνη την ώρα, ή χωρική ξανα-
μήκε μέσα και έκλεισε τό παρ-
θυρο.

-Έμπρός τώρα! έιπε ό βαρώνος.
ας παρουσιασθούμε. Μόνον όπως
παμε... Ούτε λέξι! Άλλοιώς σε έ-
ναστελνω στο φρενοκομείο!...

Ο Ρολάνδος σηκώθηκε τρέμοντα
άλλά σιωπηλός.

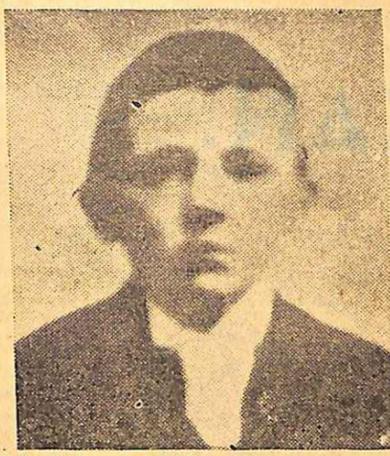
Οι δυό άνδρες τότε, γιατί ό Κο-
ρέας είχε πρό πολλού έξαφανισθ-
διευθύνθηκαν προς τό σπίτι. Χτύπη-
σαν την πόρτα.

Μιά κοπέλλα έως είκοσι χρονώ
τους άνοιξε δροσερή και χαριτι-
μένη.

-Όλα τά μέλη του Ρολάνδου άρχι-
σαν πάλι να τρέμουν. Ο βαρώνος
του έπίσσε τό χέρι και του τό έσφ-
ξε δυνατά.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Ο Καγκελλάριος ΧΙΤΛΕΡ στην όδόνη



Μία εικόνα του Χίτλερ εις ήλικίαν όκτώ-
ετών. Φαίνεται «Φλοού» γιατί είναι με-
γέθυνσις από μικρή σχολική φωτογραφία
του σημερινού «Φύρερ».

ΣΤΗΝ Γερμανία έτοιμάζεται με
έξαιρετική έπιμέλεια και
φροντίδα να γυρισθί ένα με-
γάλο φίλμ που θα έχη τον τι-
τλο «Η ζωή μου» και θ' άποτελή την
κινηματογραφική άναπαράσταση της
περιπετειώδους ζωής του Καγκελλα-
ρίου Χίτλερ! Τό μουσικό σενάριο
συνετέθη από τον διάσημο Βόλφγ-
ανγκ Ρούθ.

Για να βρεθούν τά παιδιά που θα
ήσαν κατάλληλα ν' άναπαραστή-
σουν τον Χίτλερ στα παιδικά του
χρόνια, έγινε ειδικός διαγωνισμός.

Μιά έφημερίς του Μπρεσλάου έδημο-
σίευσε την φωτογραφία του Καγ-
κελλάριου σε ήλικία 8 ετών και έ-
ήτησε ένα παιδί που να του μοιάζει.

Ο Διοικητής της Σιλεσίας ύπηρεν
ό κριτής των συμμετασχόντων στον
πρωτότυπο αυτό διαγωνισμό, και τέ-
λος έξελέγη ό Βέρνερ Όμπρεκτ,
γιυός ενός μικρεμπορίου. Ο μικρός
Βέρνερ πήρε μερικά γρήγορα μαθή-
ματα από τον Διευθυντή του Κρατι-
κού θεάτρου του Μπρεσλάου, ό όποι-
ος του έδίδαξε τά πρώτα στοιχεία

της κινηματογραφικής τέχνης και
έπειτα παρουσιάσθηκε σε μία δεύ-
τερη έπιτροπή, άποτελουμένη από
διαπρεπείς συγγραφείς: Ή έπιτρο-
πή, αφού τον εξέτασε εκ νέου άν ή-
ταν κατάλληλος να εκπροσωπήση
την ήρωϊκόληρο φυσιογνωμία της
Νέας Γερμανίας, ένεκρινε την έκλο-
γή. Και έτσι, ό όκταετής Βέρνερ
Όμπρεκτ θ' άναπαράστη τον Χί-
τλερ σε ήλικία 8-10 ετών. Ο ένδε-
καετής Ούλριχ Φράντζ θα τον άνα-
παράστη σε ήλικία 11 ετών.

Ο ΧΙΤΛΕΡ ΠΑΙΔΙ...

Οι σκηνές του φίλμ, οι σχετικές
με την παιδική ήλικία του Καγκελ-
λαρίου, έχουν παρθή από τις άνα-
μνήσεις του ίδιου του άρχηγού του
τρίτου Ράιχ. Άξιοσημείωτη είναι ή
σκηνή μιας πάλης μ' έναν συμμαθη-
τή του. Ο Χίτλερ τραυματίζεται
στο κεφάλι, και παρίσταται ανάγκη
να κληθί γιατρός. Η ούλη φαίνεται
άκόμη ως σήμερα.

Ολόκληρη ή οικογένεια του Χί-
τλερ θα έφανισθί στο φίλμ, καθώς
και τό μικρό πατρικό του σπίτι στο
Μπρονάου κοντά τόν Λίντε, τό όποι-
ον σήμερα άνεκπορεύθη ιστορικό μνη-
μείο. Τό σπίτι θάναι έπιπλωμένο ό-
πως ήταν στην παιδική ήλικία του

Χίτλερ. Έπίσης θ' άναπαρασταθί ή
σχολική ζωή του. Τόν ρόλο του δα-
σκάου του, θα παίξη ό γιυός του
παλιού του δασκάου, ό όποιος έχει
έξαιρετική όμοιότητα με τον πατέρα
του. Ο Βέρνερ Όμπρεκτ θα γράφη
στα παλιά τετράδια του Χίτλερ και
θα φορή τά ίδια άκριβώς ρούχα που
φορούσε στην ήλικία εκείνη ό Καγ-
κελλάριος και τά όποια έχουν δια-
τηρηθί μέχρι σήμερα! Έπειτα, ό
Ούρλιχ Φράντζ θ' άναπαράστηση
στον Χίτλερ στα πρώτα του βήματα
στην ζωή. Θα ύποδυθί τον ρόλον
του Χίτλερ, έξασκουμένου κοντά στο
άφεντικό του. Και τό βράδυ, έπειτα
από τό τέλος της δουλειάς, θα πη-
γαίνη στο τελωνείο να πέρνη τον πα-
τέρα του και να γυρίζουν μαζί στο
σπίτι.

Όπως είπαμε, τό σενάριο τό συ-
νέγραψε ό διάσημος Βόλφγανγκ
Ρούθ, έπί τη βάσει των άπομνημο-
νεμάτων του άρχηγού, και κατά
τρόπον που να έξαρθί έντονότερα ή
προσωπικότης του.

Διάφοροι άλλοι νέοι θα έναρκαώ-
σουν τον Φύρερ πρό και μετά τον
πόλεμον. Πολλές σκηνές θα γυρι-
σθούν με την συμμετοχή του συντά-
γματος στο όποιο ύπηρετησε. Έξαι-
ρετική σημασία άπεδόθη στην στρα-
τιωτική του ζωή, κατ' έντολην του
ιδίου του Χίτλερ.

Τόν Φύρερ ως λοχία του Βουαρι-
κού συντάγματος θ' άναπαράστηση
ό Φρειδερίδος Λαμμέρ.

ΧΙΤΛΕΡ Νο 2

Πρό όλίγου καιρού μία άμερικαν-
ική έφημερίς άνήγγειλλε με μεγά-
λους έντυπωσιακούς τίτλους:

«Ο Χίτλερ είναι ήρωϊκόληρος...»

συγγραφή τό περίφημο βιβλίο του
Χίτλερ «Μάιν Κάμψ» (ό Άγών
μου). Την ήμέρα της άποφυλακίσε-
ώς του θα συμπλακή στην αύλη της
φυλακής, και θα ύποστη σκληρά
σωματική τιμωρία.

Ο Μπάουερ άσχολεϊται τώρα στην
μελέτη των χαρακτηριστικών κινή-
σεων και χειρονομιών του Χίτλερ,
ώστε να είναι όσο τό δυνατόν φυσι-
κότερος στον ρόλο του.

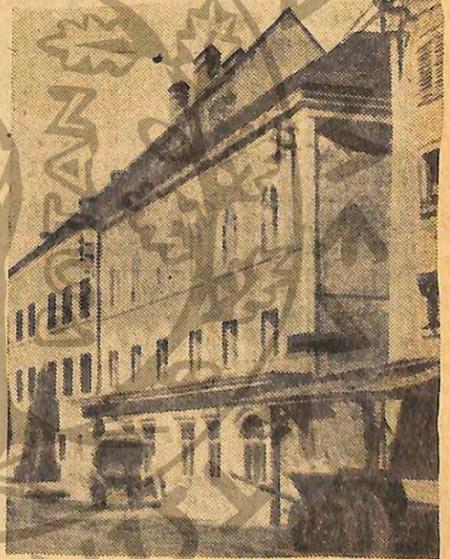
Η «Ζωή μου» θα είναι έτοιμη με-
τά ένα χρόνο. Θα στοιχίση 20 έκα-
τομμύρια μάρκα και θ' άπασχολήση
200 ήθοποιούς, έκτός από τούς κομ-
πόρους.

Τό φίλμ, θα γίνη με την συνεργα-
σία του Βόλφγανγκ Ρούθ και την
περίφημη Λένι Ρίφενσταλ, που έ-
γύρισε τό μνημειώδες φίλμ των Ό-
λυμπιακών Άγώνων στην Γερμανία.

Όλα τά πρόσωπα που γνώρισαν τον
Χίτλερ παιδί, άνευρέθησαν και έξε-
θεσαν τίς άναμνήσεις των. Τό φίλμ
θα προβληθί ύποχρεωτικώς σ' όλα
τά γερμανικά σχολεία και άπαξ
τούλάχιστον σ' όλους τούς γερμανι-
κούς κινηματογράφους.

Τό γύρισμα θα τό έπιθλέψη ό ίδι-
ος, ό Χίτλερ. Και θε' είναι ή πρώτη
κινηματογραφική βιογραφία, ή ό-
ποια θα έχη γυρισθί υπό τας οδηγί-
ας του βιογραφουμένου προσώπου.

Τό φίλμ θα τελειώνη με την προ-
βολή του Καγκελλάριου μπροστά σ'
ένα χάρτη της Εύρώπης, όπου με τό
δάντυλο θα δείχνη τά σύνορα της
Μεγάλης Γερμανίας. Της Γερμανίας
που ό ίδιος έδημιούργησε...



Τό παλιό πατρικό σπίτι του Χίτλερ
στο Μπρονάου της άλλοτε Αυστρίας.



"Αφηναν μόνον λίγα μαλλιά στην κορυφή, απ' όπου θα τρίς... κρατούσαν οι άγγελοι.

γισε να γίνεται αίσθητή. Ο φανατισμός ήρθε να μετριάζεται, και η δυσφορία και η αγανάκτησις να ογκώνεται... Οί άνθρωποι άρχισαν να πεινούν. Η ευγλωττία της Έλσπεθ δεν τους χόρταινε. Η πίστις των ήρχισε να κλονίζεται. Η προσήκω σκέφθηκε ότι έπρεπε να τους συγκρατήσει με κάθε τρόπο. Τους ανήγγειλε λοιπόν ότι ο θεός της απέκάλυψε ότι θάσταν χρυσή βροχή να τους ενισχύση! Πήρε ένα σύντροφό της κι' ένα χαλί κι' ανέβηκαν σ' ένα λόφο. Εκεί τένωσαν άμέσως το χαλί, περιμένοντας τη βροχή. Οί βρες περνούσαν με μάταιη άναμονή. Στο τέλος ο σύντροφός της κουράσθηκε να περιμένη και την εγκατέλειψε!

Πολύ άργα επέστρεψε και κείνη στο άροχτήμα. Στο χέρι της κρατούσε ένα χαρτονόμισμα πέντε λιρών: Ίσχυρίζόταν ότι της το έστειλε ο θεός!

— ΕΠ —

Η πάξις άποκατεστάθηκε μετά το αθαύμακτο. Οί μέρες περνούσαν με προσευχή, και νηστεία. Έπειτα από λίγες μέρες η Έλσπεθ ανήγγειλε στους όπαδούς της, ότι η ημέρα που έπρόκειτο να άναληφθούν στους ούρανούς έφθασε, κι' ότι έπρεπε να καθαρίσουν το σώμα και την ψυχή τους. Σύμφωνα με τις οδηγίες της,

έπρεπε να πετάξουν όσδήποτε κόσμημα ή χρήματα, εξακολουθούσαν να έχουν μαζί τους. Έκείνοι με τυφλή πίστη την υπήκουσαν. Πέταξαν τά δακτυλίδια, τά βραχιόλια, τά χερίματα τους, και κατόπιν ανέβηκαν πάνω στο λόφο από την κορυφή του όποιου έπρόκειτο να... άναληφθούν στους ούρανούς!

Η άπογοήτευσις τους περιέμενε ακόμα μιá φορά. Ο ούρανόσ δεν άκουσε τίς παρακλήσεις τους. Άπογοητευμένοι ξαναγύρισαν στην κατασκήνωσή τους.

Έκεί τους άνέμεναν δυό εκπλήξεις: Άντελήφθηκαν ότι τά κοσμήματά τους είχαν εξαφανισθή. Σύγχρονα όμως, βρήκαν άρκετά τρόφιμα. Η τυφλή πίστη τους, δεν τους άφησε να άντιληφθούν τη σχέση μεταξύ των δυό φαινομένων.

Οί Μπουχανιστάι έπίστευαν άκραδάντως ότι το σώμα τους δεν θα έχωρίζετο από την ψυχή τους. Μόνον οί άμαρτωλοί θα άπέθνησκαν. Όλοι οί άλλοι δηλαδή άνθρωποι. Έκείνοι θ' ανέβαιναν με το σώμα τους στον ούρανό. Οί άμαρτωλοί θα παρέμεναν πεθαμένοι χίλια χρόνια. Μετά χίλια χρόνια, οί Μπουχανιστές θα έπρεφαν μαζί με τον Θεό στην γη, θα ήγωνίζοντο εναντίον του κακού και θα έγκαιριστούσαν το βασίλειο του Θεού επί της γης.

Η Έλσπεθ Μπούχαν, άπηγόρευσε

κάθε άπόλαυση. Ο γάμος και ο έρωσ ήταν, κατά τη διδασκαλία της, δολώματα του πειρασμού.

Και τά χρόνια περνούσαν. Οί δυστυχισμένοι μισότρελλοι φανατικοί άρχισαν πάλι ν' άπογοητεύονται. Η μακρόχρονη άναμονή της δευτέρας παρουσίας, χαλάρωσε την πειθαρχία τους. Οί άπαγορεύσεις άρχισαν να παραβιάζονται. Η ίδια η Έλσπεθ γέννησε δυό κοριτσάκια.

Μεταξύ των άλλων η Έλσπεθ ίσχυρίζετο πώς γεννήθηκε όταν ακόμα ζούσε ο Ίησούσ Χριστός, κι' ότι από τότε περιέτρεχε τον κόσμο. Όπωςόποτε είναι καταπληκτικό το πώς η νεαρά εκείνη γυναίκα εύρισκε δλοένα νέους όπαδούς και πώς οί παλαιοί εξακολουθούσαν να πιστεύουν στους εξαφρενισμούς της, παρ' ότι αί ύποσχέσεις της πάντοτε διεψεύθησαν.

Έπειτα από χρόνια η Έλσπεθ για να διευκολύνη την άνάληψη στους ούρανούς που πάντα άνεβάλλετο, διέταξε όλες τις γυναίκες να κόψουν τά μαλλιά τους έντελώς και να ξυρίσουν το κεφάλι των!

Θ' άφηναν μόνο λίγα μαλλιά στην κορυφή, απ' όπου θα τρίς... κρατούσαν οί άγγελοι, ανεβάζοντάς τες στον ούρανό! Κομικώτερο θέαμα δεν μπορεί κανείς να φαντασθή, από το θέαμα των θηλυκών όπαδών της έποχής.

Στά 1796 επί τέλους έπειτα από μιá σύντομη άρρώστεια, η τρελή προφήτισσα άπέθανε. Ως την τελευταία στιγμή της βεβαίωσε ότι ήταν άθάνατη!

— ΕΠ —

Ο θάνατός της άπεγοήτευσε τους Μπουχανιστάς, γιατί τους διέλυσε την ελπίδα της αιώνιου ζωής. Ένας από τους ύπαρχηγούς των άντιληφθείς ότι αυτό τους κατέστρεψε την πίστη των, άπεφάσισε να μεταχειρισθή τά μεγάλα μέσα: το πτώμα της Έλσπεθ είνε τοποθετηθή σ' ένα καλοριζμένο και καλοκλεισμένο σ' έρετρο και άφέθηκε σε χωριστό θάλαμο ως ότου ταφεί. Την νύκτα, εκείνος πήγε, έκλειψε το πτώμα και το έκρυψε σ' έναν άχυρώνα.

Την έπομένη όταν οί όπαδοί πήγαν να περιλάβουν το έρετρο, το ήνοιξε ο ίδιος και ανήγγειλε ότι η Έλσπεθ ανέληφθη στους ούρανούς! Συγχρόνως έδειξε μιá πρόσφατη όπή στην όροφή: το πλήθος των θρησκομανών πίστεψε, και άρχισε να ψάλλη το Ώσαννά.

Οί άρχές όμως, που ως τότε έμειναν άδιάφορες για όσα περίεργα συνέβαιναν στην άποικία αυτή των παραφρόνων, επενέδωσαν και διέψευσαν τίς ελπίδες των Μπουχανιστών, άνακαλύπτοντας το πτώμα της Μπούχαν.

Έτσι η κοινωνία των τρελλών αυτών διελύθη. Πολλοί όμως, εξακολουθούσαν επί έτη να πιστεύουν ότι η Μπούχαν δεν πέθανε και ότι κάπου έπρεπε να ζή...

Φ. ΜΑΤΑΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

Η Λούσυ άρχισε σιγά-σιγά ν' άνακτά τίς αισθήσεις της. Τ' αυτιά της έβούίζαν, σαν νάταν πετούσαν γύρω της χιλιάδες μέλισσες και τά μηλίγγια της χτυπούσαν δυνατά, σαν νάταν καμπάνες. Μέσα στην ήμιληθαργική αυτή κατάσταση, η Λούσυ ένοιωσε ότι ήταν καθισμένη σε μιá πολυθρόνα, ενώ άπέναντί της, ένας γλόμπος ηλεκτρικός, της έριχνε μιá δυνατή δέσμη φωτός, που την έμποδίζε να κρατή τά μάτια της άνοιχτά. Έπάνω στο τραπέζι ήταν ή τσάντα της άδεια, πλάι στο περιχόμενο της: Ένα κραγιόν των χειλιών, μιá πουδριέρα, ένα εισιτήριο του μετρό, μερικά χαρτονομίσματα, λίγα κέρματα, δυό-τρεις έπιστολές, ένα μαντίλι τσαλακωμένο και ένας κρίκος με κλειδιά.

Άφανισμένη από μιá παράξενη κούραση, η Λούσυ ξανάκλεισε τά μάτια κι' έβγαλε βαθύν άναστεναγμό. Γύρω της άκουγε διάφορες όμιλίες.

—Λοιπόν, γιατρέ; ρώτησε κάποιος. Έκτός από αυτή την άναίσθησία, που της προκάλεσε το χλωροφόρμιο, δεν άνακαλύψατε τίποτα το ύπποτο; —Απολύτως τίποτα, άγαπητέ μου, άπάντησε μιá άλλη φωνή, που έπρεπε να είναι του γιατρού. Δεν βρήκα έπάνω της, το παραμικρό ίχνος βίας. Θα την έξετάσω και πάλι ύστερα, όταν μεταφερθή στο σπίτι της, αλλά μπορώ από τώρα να σας βεβαιώσω, ότι δεν πρέπει ν' άνησυχητε καθόλου για την υγεία της κοπέλλας. Δεν βρήκα ούτε ένα άπλο μελάνισμα στο χέρι της. Αυτό σημαίνει ότι την ώρα που την έχλωροφόρμισαν, δεν πρόλαβε ν' άντιτάξη την παραμικρή αντίσταση, ώστε να μεταχειρισθούν εναντίον της βία.

—Αυτό είναι ακριβώς εκείνο που με κάνει να μην ξέρω τί να σκεφθώ, έπτε η πρώτη φωνή. —Κύριε έπιθεωρητά, θά σας έπαναλάβω και προφορικό, αυτά που σας έκθέτω στην άναφορά μου, έπτε τότε κάποιος άλλος, ο άστυφύλαξ Ντελάμπρ. Την κοπέλλα αυτή, τη βρήκαμε, με τον συνάδεφό μου Μεσέν, εξαπλωμένη σ' ένα πεζοδρόμιο, με τά γάντια της όλοκάθαρα, με την τσάντα της στο χέρι, με το καπέλλο της στη θέση του, τελείως άτσαλάκωτη, λές και εόπλωσε μόνη της, με προσοχή, ώστε να μη λερωθή. Κυττάχτε το πανωφόρι της. Δεν έχει παρά ελάχιστα ίχνη σκόνης, στην πλάτη. Τη σηκώσαμε άμέσως και την μεταφέραμε στο δωμάτιο ενός θυρωρού, από το όποιον και σας έτηλεφώνησα. Δεν είχε άνακτησει τίς αισθήσεις της. Ο θυρωρός ήν είδε και μπορεί να σας το βεβαιώση. Όταν ξαναβγήκαμε, για να τη βάλομε σ' ένα ταξί, άκούσαμε βήματα βιαστικά κι' ένα αυτοκίνητο που ξεκίνησε, κάπου εκεί κοντά. Η όμίχλη, όμως, ήταν τόσο πυκνή, ώ-

στε σέν μπορέσαμε να διακρίνομε τίποτε. Το μόνο ύποπτο πράγμα που παρατηρήσαμε, ήταν ο χοντρός αυτός φάκελλος, που βρέθηκε μεταξύ του πανωφοριού και του φορέματος της κοπέλλας.

—Είσθε βέβαιος ότι τον φάκελλο αυτόν δεν τον κρατούσε στο χέρι της;

—Απολύτως βέβαιος. Τον βρήκαμε μόνον όταν της ξεκουμπώσαμε το πανωφόρι.

Έκείνη τη στιγμή, η Λούσυ έβγαζε δεύτερον άναστεναγμό κι' άνοιξε τά μάτια της.

—Αί έπτε ο γιατρός, να ή άρρωστή μας, που άρχισε να συνέρχεται. Πιές λίγο από αυτό, μικρούλα μου, και θά συνέλθης άμέσως.

Ο γιατρός είχε μιá γλυκειά φυσιογνωμία γέρου φιλοσόφου, μ' ένα γενάκι της παληάς μόδας και με μικρά ζωηρά ματάκια, κρυμμένα πίσω από χρυσά ματουγάλια. Πλάι του, στεκόταν ο έπιθεωρητής της άστυνομίας Λαρζάκ, ένας θεώρατος γίγας με ύφος πολυ συμπαθές.

Η Λούσυ ήπτε το κονιάκ, ξερόθη-

ΜΕΓΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΕΛΛΟΝ

ξε και χαμογέλασε. Ύστερα, θέλησε να μιλήση.

—Ξέρω, ξέρω, την διέκοψε ο έπιθεωρητής, θά μάς ρωτήσετε «που είμαι;» και «τί μου συνέβη;» Δεν πρέπει, όμως, να κουράζεσθε. Σας πληροφορώ ότι βρίακεσθε στα γραφεία της άστυνομίας, νιά πρώτη ίσως φορά στη ζωή σας. Δυό άστυφύλακες του τμήματος, σας βρήκαν εξαπλωμένη στο πεζοδρόμιο του μουλθάρ Σουσε, στις τέσσερις και μιση το πρωί. Κάποιος σας είχε άποκοιμήσει με χλωροφόρμιο, άλλ' ο γιατρός που σας έξήτησε, βεβαιώνει ότι δεν σας συνέβη τίποτε άλλο το δυσάρεστο. Τώρα, συγκεντρώσατε τίς ιδέες σας και πέστε μας πώς έξηγητε όλη αυτή την περιπέτεια.

—Νά τί βρήκαμε μέσα στην τσάντα σας, έπτε ο άστυφύλαξ Ντε-



Ε. ΝΟΝ

λάμπρ, για να την διευκολύνει. Κυττάτε μήπως σας λείπει τίποτε. Νά και το πανωφόρι σας, μαζί με τον φάκελλο που βρήκαμε επάνω σας.

—Ποιόν φάκελλο; ψιθύρισε η Λούσυ, στρέφοντας το κεφάλι της για να ιδεί.

—Αυτόν εδώ, απήντησε ο Ντελάμπρ και της τόν έδειξε, Δέν τόν αναγνωρίζετε;

—Όχι, είπε η Λούσυ. Πρώτη φορά τόν βλέπω.

—Ο επιθεωρητής που στεκόταν παράμερα και δέν την άφινε από το βλέμμα του, είπε:

—Πώς όχι; Έπάνω στον φάκελλο αυτόν είναι γραμμένη η διεύθυνσίς σας: Δεσποινίδα Λούσυ Ντρεβέ...

—Έτσι δέν ονομάζεσθε; Και η σφραγίδα με το βουλοκέρι έχει τα αρχικά Τ. Θ. Σ...

—Τ. Θ. Σ... Τ. Θ. Σ... Τζών Θόρπ Σίνκλαιρ...

—Ο Ντελάμπρ αντήλλαξε με τόν προϊστάμενό του ένα γρήγορο βλέμμα και ύστερα ρώτησε:

—Τόν γνωρίζετε, λοιπόν, αυτόν τόν "Άγγλο που σας έστειλε τόν φάκελλο;

—Δέν είναι "Άγγλος, είναι "Αμερικανός, απήντησε η Λούσυ.

—Έστω. Τόν γνωρίζετε; "Ανακαλύψατε άμέσως άμέσως τόν όνόμά του, μόλις σας είπα τα αρχικά. Έν πάση περιπτώσει, ό φάκελλος αυτός σας άνήκει. Θέλετε να τόν άνοιξετε; Θέλετε να τόν άνοιξω εγώ;

Με μιά έλαφρά κίνηση της κεφαλής, η Λούσυ έδωσε τη συγκατάθεσή της. Ο άστυνομικός πήρε ένα λεπτό μαχαίρι και προσέχοντας να μη χαλάσει τις σφραγίδες, άνοιξε τόν φάκελλο.

—Άμέσως, όμως, τόν άφησε να πέση από τα χέρια του κι' έβγαλε μιά δυνατή βλαστήμια. "Ο επιθεωρητής, ό γιατρός και ό άστυφύλαξ Μεσέν έτρεξαν κοντά του κι' έσκυψαν πάνω από τόν μυστηριώδη φάκελλο, δείχνοντας στη Λούσυ τις πλάτες τους. Πέρασαν αρκετά λεπτά της ώρας, κατά τόν διάστημα τών όποιών η κοπέλλα δέν άκουγε παρά τόν χαρακτηριστικό θόρυβο χαρτιών.

—Υστερα, όι τέσσαρες άνδρες σηκώθηκαν και κύτταξαν τη Λούσυ με μιά παράξενη έκφραση στό βλέμμα τους. "Ο γιατρός, με χέρι τρεμάμενο, καθάριζε τά γυαλιά του με τόν μαντήλι.

—Λοιπόν; Τί βρήκατε μέσα στον φάκελλο; ρώτησε η Λούσυ.

—Άλλα κανέναν δέν μιλούσε. Στεκόταν όλοι και την κύτταξαν άμίλητοι, λές και αυτό που είχαν ιδεί τους είχε κόψει τη φωνή. Τέλος, ό επιθεωρητής Λαρζάκ, ζυγίζοντας μιά-μιά τις λέξεις του και κυττάζοντας την κοπέλλα κατάματα, είπε:

—Μέσα στον φάκελλο υπάρχει ένα εκατομμύριο φράγκα, σέ δέκα δεσμίδες τών εκατό χιλιοφράγκων.

—Η Λούσυ έβγαλε μιά μικρή κραυγή και λιποθύμησε για δεύτερη φορά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΣΤΟ ΘΥΡΩΡΕΙΟ

Ο μπάρμπα - Λερά, άνεβασμένος σέ μιά σκάλα, γυάλιζε τούς μπροστινούς στις μεγάλες πόρτες του άκινήτου, όπου έκτελούσε χρέη θυρωρού. "Όταν τελείωσε, έφριξε μιά ματιά εύχαριστήσεως στό έργο του και άρχισε να κατεβαίνει

'Η έκδίκησις του Τζών Σίνκλαιρ

από τη σκάλα. Τότε μόνον είδε κάποιον πρόσωπο γνωστό, που στεκόταν στό πεζοδρόμιο με τά χέρια στις τσέπες και τόν κύτταζε χαμογελώντας.

—Πώς είσαι, μπάρμπα-Λερά; του είπε το πρόσωπο αυτό.

—Καλώς τόν κύριο Μεσέν, είπε ό θυρωρός. Παρά λίγο να μη σέ γνωρίσω. "Όταν φοράς πολιτικά, είσαι άλλος άνθρωπος.

—Είχα άδεια σήμερα, είπε ό άστυφύλαξ και μιά που δέν είχα δουλειά, πέρασα να σέ δώ, για να σου πώ τόν τέλος της Ιστορίας.

Γεμάτος χαρά, ό πορτιέρης άνοιξε την πόρτα του θυρωρείου και φώναξε τη γυναίκα του:

—Ζενί, βάλε ακόμα ένα σερβίτιο στό τραπέζι. "Ο κύριος Μεσέν θα φάη μαζί μας σήμερα. Θα μάς έξηγήση τόν μυστήριο της κοπέλλας που βρέθηκε άναίσθητη στό πεζοδρόμιο.

Και ξεαναγυρίζοντας κοντά στον άστυνομικό, ό μπάρμπα-Λερά προσέθεσε:

—Και σουχω σήμερα ένα μενού, που θα γλύψης τά δάχτυλά σου. "Ο μελέττα με σηκωτάκια πουλιών, κουνέλι σωτέ, σαλάτα και γλύκισμα.

—Δέχομαι, είπε ό άστυφύλαξ. "Όπως ξέρεis, είμαι έργνης και μ' άρέσει τόν σπιτικό φαί. Δέν θάθελα, όμως, να κουράσω την κυρία Λερά.

—Καλέ, τί λέτε; είπε η Ζενί, βγαίνοντας στό κατώφλι. Μπορώ να σας πώ ότι σας περιμέναμε σήμερα. "Ο άνδρας μου έλεγε τόν πρωί: «Αυτός ό Μεσέν ξέχασε την ύπόσχεσή του. Στοιχηματίζω ότι δέν θάρρη να μάς πη τη συνέχισα». Έγώ, όμως, ήμουν βεβαία ότι θάρχούσατε και γι' αυτό μαγειρέψα κουνέλι.

Σέ λίγο, τόν ζευγος Λερά και ό μουσαφίρης των ήταν καθισμένοι γύρω από τόν τραπέζι, τρώγοντας με όρεξη την όμελέττα.

—Λοιπόν; ρώτησε ό θυρωρός, μη μπορώντας να κρατήση άλλο την π. έργεια του.

—Λοιπόν, αγαπητέ μου, να η Ιστορία: Τη φορτώσαμε σ' ένα ταξί και την πήγαμε στό τμήμα.

—Αυτό τόν ξέρω. "Υστερα;

—"Υστερα, καλέσαμε τόν γιατρό και την εξέητασε. Δέν βρήκε πάνω της καμμιά κάκωση. Κατόπιν, η κοπέλλα άνοιξε τά μάτια της, της δώσαμε ένα κονιάκ και άρχισε να μιλάη.

—Τί είπε, κύριε Μεσέν; Θα με κάνετε να πεθάνω από περιέργεια, είπε η πορτιέρισσα.

—Δέν είπε καί σπουδαία πράγματα. Νά, με δυό λόγια τί έμαθα: "Ονομάζεται Λούσυ Ντρεβέ, είναι είκοσι χρονών και έργάζεται ως πρώτη στό μεγάλο μοδιστράδικο Ζάν ντ' Άρτουά, στη λεωφόρο Γεωργίου Ε'.

—Στά 'Ηλύσια Πεδία! φώναξε με θαυμασμό η κυρά-Λερά.

—Ναί. 'Επί πλέον, η κοπέλλα μας είναι άρραβωνιασμένη με κάποιον Ταρντιμπώ, που έργάζεται ως λογιστής σ' ένα υποκατάστημα της Τραπεζής Κροεντί-Λουωνά.

—Θεέ μου! στέναξε η Ζενί, που έχυλιζε από άισθηματισμό. Μ' αυτό την παληοίτορία, θα ματαιωθώ ο γάμος!

—'Ισως ναί, ίσως όχι, είπε η Μεσέν. Ποιός μπορεί να τόν προβλέψη;

—Και που κάθεται αυτή η κοπέλλα;

—Στην όδον Τλέμσεν, κοντά στό νεκροταφείο του Περ-Λασαίξ. Μένει με τη θεία της, μιά κάποια κυρία Κενωά. 'Άλλα τίποτε δέν ξέρω να σας πώ.

—Αυτό είναι όλο; είπε με άπογοήτευση η θυρωρός;

—Ναί, αυτό είναι όλο.

—Και ό φάκελλος που βρεθηκε μέσα στό πανωφόρι της;

—'Αλήθεια, τί είχε μέσα αυτός ό φάκελλος; ρώτησε και η Ζενί, γεμάτη άγωνία.

—'Αί θέλετε να μάθετε τί ήταν μέσα στον φάκελλο; Αυτό δέν μπορώ να σας τόν πώ.

—Κύριε Μεσέν!

—'Αδύνατον! 'Επαγγελματικό μυστικό!

—Μά, από μάς φοβάσθε, κύριε Μεσέν; 'Εμεις είμαστε τάφος! είπε η Ζενί.

—'Αν δέν μάς τόν πής, δέν έχει κουνέλι! είπε ό θυρωρός.

—Μ' έκβιάζετε, λοιπόν; "Εστω, θα σας τόν πώ, αλλά δέν θα βγάλετε τσιμουδιά! Λοιπόν: Μέσα στον φάκελλο ήταν ένα εκατομμύριο φράγκα!

Τό άνδρόγυνο έμεινε άναυδο. Οι δυό θυρωροί κύτταξαν τόν άστυφύλακα άμίλητοι, νομίζοντας ότι τούς έκορόιδευε. Τέλος, η κυρά-Λερά έλυσε πρώτη τη σιωπή.

—Δέν πιστεύω ν' άστειεύεσθε, κύριε Μεσέν;

—Σας όρκίζομαι στό κουνέλι που τρώμε και στό κρασί που πίνουμε, είπε ό Μεσέν, ότι δέν άστειεύομαι καθόλου. Μέσα στον φάκελλο βρέθηκαν δέκα δεσμίδες από εκατό χιλιάρικά η κάθε μιά.

—'Ο Λερά ξερόβηξε και είπε: "Υποπεύομαι κάτι τέτοιο.

Και καθώς οι άλλοι τόν κύτταξαν με άπορία, ό θυρωρός προσέθεσε:

—'Ω! Δέν ήμουν βέβαιος ότι έπρόκειτο για ένα εκατομμύριο, κατάλαβα, όμως, από τόν πιάσιμο ότι μέσα στον φάκελλο ήταν λεφτά.

—Αυτό είναι ό'ηθεια, είπε ό Μεσέν. Τα χαρτονομίσματα τά καταλαβαίνετε κανείς, από τά χαρακτηριστικά τρίξιμο του χαρτιού.

—Και τά αρχικά που ήταν επάνω στό βουλοκέρι; ρώτησε ό θυρωρός.

—Είναι τά αρχικά ενός "Αμερικανού, του Τζών Θόρπ Σίνκλαιρ, που φαίνεται ότι την είχε ζητήσει εις γάμον. 'Η Λούσυ μάς είπε ότι αυτός την έναρ୍କωσε με τόν χλωροφόρμιο.

—Χμ! Πολύ σκοτεινή Ιστορία... "Ενα εκατομμύριο φράγκα, ένας "Αμερικανός, χλωροφόρμιο... 'Άλλα τόν φαί θα κρουώη. "Ελα, Ζενί, φέρε μας τόν κουνέλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Παρ' όλες τις έκμυσθηρεύσεις του άστυφύλακος Μεσέν, ύπηρχαν ακόμη πολλά πράγματα, που τά άγνοούσε ό μπάρμπα-Λερά. 'Η περιπέτεια της Λούσυ είχε άρχισει πολλούς μήνες πρωτίτερα. "Ενα βράδυ, την ώρα που έβγαине από τόν άτελιέ, η Λούσυ άντελήφθη ένα νύκτον ψηλόν, ξανθόν, με άθλητικό παράστημα, βέρον τύπο "Αγγλοσάξωνος, που τις τελευταίες μέρες βρισκόταν διαρκώς μπροστά της. Ντυμένος τελείως άψογα, ό νέος αυτός είχε τόν άπροσδιόριστο εκείνο ύφος που χαρακτηρίζει τούς ξένους τούς έγκλιματισμούς καλά στό Παρίσι, που τόν γνωρίζουν τόσο καλά, σαν νάναί γέννημα - θρέμμα της γαλλικής πρωτευούσης.

—'Η Λούσυ, χωρίς να τόν θέλη, δοκίμασε κάποια συμπάθεια για τόν διακριτικόν αυτόν νέον, που την παρακολουθούσε έξέ άποστάσεως, χωρίς να την ένοχλή με πειράγματα, όπως συνηθίζουν να κάνουν οι περισσότεροί νεοί.

Καίτοι ήταν άποφασισμένη να τόν κούη άμέσως τόν βήχα, αν ποτέ τολμούσε να την πλησιάση, η φρόνιμη αυτή κοπέλλα κατέληξε στό να συνηθισθή την εύλαβική λατρεία που της εξέδηλωσε ό άγνωστος αυτός και τώρα, όποτε τόν έβλεπε να την περιμένη έξω από τόν άτελιέ, κολακευόταν από μέσα της.

Καίτοι ήταν άποφασισμένη να τόν κούη άμέσως τόν βήχα, αν ποτέ τολμούσε να την πλησιάση, η φρόνιμη αυτή κοπέλλα κατέληξε στό να συνηθισθή την εύλαβική λατρεία που της εξέδηλωσε ό άγνωστος αυτός και τώρα, όποτε τόν έβλεπε να την περιμένη έξω από τόν άτελιέ, κολακευόταν από μέσα της.

Πριν έπιστρέψη στό σπίτι της, η Λούσυ διεόχιζε πείη τη λεωφόρο τών 'Ηλυσιών Πεδίων, μονάχη η με άλλες φιλενάδες της και περνούσε από τά μοδιστράδικα τών λεωφόρων Μονταίν και Βικτωρος 'Εμμαουήλ, για να φλυαρήση με τις άλλες μινιβύτες και κουτσομπολέψη μαζί τους, για τόν ένα και για τόν άλλο. "Υστερα, κατέληγε στην πλατεία της "Ομονοίας κι' έπαιρνε τόν Καί όποτε τυχόν δέν τόν έβλεπε, δοκίμαζε κάποια μικρή άπογοήτευση.

—'Ενα θράδυ, που η Λούσυ εγύηκε από τόν άτελιέ με τη συνάδελφόν της Ζανίν Περριώ, ό ξανθός νέος δέν θρικόταν στό συνηθισμένο του πόστο. Αυτό εξέπληξε την κοπέλλα.

Και κάθε τόσο, γύριζε πίσω της, για να δει. "Εν' τέλει, μόλις έφθασε στό Ρόν - Πουάν, τη μεγάλη αυτή διασταύρωση τών 'Ηλυσιών Πεδίων, η Λούσυ είδε τόν άγνωστο θαυμαστή της, που την παρακολουθούσε, οδηγώντας ένα μεγάλο μαύρο αυτοκίνητο, Γελούσε, δείχνοντας όλα τά δόντια του και φαινόταν ότι διασκεδάζε με την άγωνία της Λούσυ. Μόλις, όμως, τά βλέμματά των διεσταυρώθηκαν, ό νέος ανέκτησε την σοβαρότητά του και την χαιρέτησε με μιά έλαφρή κλίση της κεφαλής.

Ταυτόχρονα, δυνάμωσε την ταχύτητα του αυτοκινήτου του κι' έξηφάνισθε στό θάθος της λεωφόρου.

Κατακόκκινη από τη συγκίνησή της, η Λούσυ άρχισε να βαθίζει γρηγορα, χωρίς να θλέψη τίποτα. 'Η Ζανίν Περριώ, που ήταν πολύ πόν κοντή, έτρεχε για να την προφθάση.

—Μά γιατί τρέχεις έτσι, Λούσυ; της είπε κάποια στιγμή, λαχανιασμένη. "Αν εξακολουθήσης να τρέχης σαν τρελή, θα σ' άφησω, Δέν έχω όρεξι να ξεποδαρισθώ.

Μιλιά η Λούσυ.

—Λούσυ, σταμάτα, σέ παρακαλώ. Δέν θα εγάλης τίποτα. Είναι άδύνατο να τόν προλάβης. Αυτή την ώρα, θρίσκειται πολύ μακριά...

Χωρίς να πη τίποτα, η Λούσυ, ξαναπήρε τόν κανονικό της θήμα και άρχισε να δίνη στη φίλη της, τις έξηγήσεις που νόμιζε ότι έπρεπε να κάνει.

—Δέν πρέπει, Ζανίν, να φαντασθής σπουδαία πράγματα. Πρόκειται για ένα νέον πολύ καθώς πρέπει, που με περιμένει κάθε βράδυ, έξω από τόν άτελιέ. Τίποτα περισσότερο δέν ξέρω. Σου τόν όρκίζομαι... Δέν

αλλάξαμε μέχρι τώρα, όδτε μιά κοπέλλα.

—Πώς ονομάζεται;

—'Αφοδ σου λέγω ότι δέν μιλήσαμε καθόλου! Πώς μπορώ να ξέρω τόν όνόμά του;

—'Η Ζανίν κύτταξε τη φίλη της με θλέμμα γεμάτο δυσπιστία.

—'Αλήθεια;

—Πρέπει να με πείσης, Ζανίν!

—Και δέν θέλεις να μάθης ποιός είναι αυτός ό νέος;

—Ζανίν ξεχνάς ότι είμαι άραβωνιασμένη;

—'Αι ναί, τόν είχα ξεχάσει. Είσαι άραβωνιασμένη με τόν κ. Ταρντιμπώ.

—'Ο Ζουλιέν δέν κερδίζει χιλιάρικά και δέν καταβαίνει στα 'Ηλύσια με την Ρόλλς - Ρούξ. Είναι, όμως, πολύ καλό και τίμιο παιδί και δέν έχω σκοπό να τόν πικράνω. Τόν εκτιμώ πάρα πολύ και θέλω να μείνω άξια της άγάπης του.

—'Η Ζανίν δέν είπε τίποτα. Την άλλη μέρα, όμως, όλο τόν άτελιέ ήξερε ότι η «μικρή» αυτή Λούσυ, είχε κάποιο φίλο!

—Και όχι τόν πρώτο τυχόντα! έπανελάμβανε η Ζανίν. Πρόκειται για κάποιον νέον πολύ καθώς πρέπει, που δέν μοιάζει για τυχοδιώκτης. 'Εν πάσει περιπτώσει, έχει δικό του αυτοκίνητο!...

Και στό μάτια τών κοριτσιών του μεγάλου μοδιστράδικου τόν αυτοκίνητο του άγνωστου έπαιρνε τεράστιες διαστάσεις, γινόταν πελώριο, άστραμπολόυσε από πλατινά και διααμάντια. 'Από κείνη τη μέρα, όμως, η Λούσυ έπαιρνε τόν μετρο στην πόρτα του άτελιέ, στη γωνία της λεωφόρου Γεωργίου Ε'. Και οι μέρες άρχισαν να κυλούν πάλι ήρεμα.

—'Ενα άπόγευμα, η Λούσυ ήταν μόνη με την διευθύντρια του μοδιστράδικου, την Ζάν ντ' Άρτουά και τακτοποιούσαν κάποιο μοντέλο. "Εξαφνα, μπήκε μέσα η Ζανίν και άνήγγειλε ότι ήλθαν κάτι πελάτες. Καθώς η Ζάν ντ' Άρτουά έβγαине έξω για να υποδεχθί τούς πελάτες, η Ζανίν πρόλαβε και ψιθύρισε στό αυτί της Λούσυ:

—Είναι ό νέος που ξέρεis. Συνοδεύει κάποια κυρία.

—'Ενα άπόγευμα, η Λούσυ ήταν μόνη με την διευθύντρια του μοδιστράδικου, την Ζάν ντ' Άρτουά και τακτοποιούσαν κάποιο μοντέλο. "Εξαφνα, μπήκε μέσα η Ζανίν και άνήγγειλε ότι ήλθαν κάτι πελάτες. Καθώς η Ζάν ντ' Άρτουά έβγαине έξω για να υποδεχθί τούς πελάτες, η Ζανίν πρόλαβε και ψιθύρισε στό αυτί της Λούσυ:

—Είναι ό νέος που ξέρεis. Συνοδεύει κάποια κυρία.

—'Ενα άπόγευμα, η Λούσυ ήταν μόνη με την διευθύντρια του μοδιστράδικου, την Ζάν ντ' Άρτουά και τακτοποιούσαν κάποιο μοντέλο. "Εξαφνα, μπήκε μέσα η Ζανίν και άνήγγειλε ότι ήλθαν κάτι πελάτες. Καθώς η Ζάν ντ' Άρτουά έβγαине έξω για να υποδεχθί τούς πελάτες, η Ζανίν πρόλαβε και ψιθύρισε στό αυτί της Λούσυ:

—Είναι ό νέος που ξέρεis. Συνοδεύει κάποια κυρία.

—'Ενα άπόγευμα, η Λούσυ ήταν μόνη με την διευθύντρια του μοδιστράδικου, την Ζάν ντ' Άρτουά και τακτοποιούσαν κάποιο μοντέλο. "Εξαφνα, μπήκε μέσα η Ζανίν και άνήγγειλε ότι ήλθαν κάτι πελάτες. Καθώς η Ζάν ντ' Άρτουά έβγαине έξω για να υποδεχθί τούς πελάτες, η Ζανίν πρόλαβε και ψιθύρισε στό αυτί της Λούσυ:

—Είναι ό νέος που ξέρεis. Συνοδεύει κάποια κυρία.

—'Ενα άπόγευμα, η Λούσυ ήταν μόνη με την διευθύντρια του μοδιστράδικου, την Ζάν ντ' Άρτουά και τακτοποιούσαν κάποιο μοντέλο. "Εξαφνα, μπήκε μέσα η Ζανίν και άνήγγειλε ότι ήλθαν κάτι πελάτες. Καθώς η Ζάν ντ' Άρτουά έβγαине έξω για να υποδεχθί τούς πελάτες, η Ζανίν πρόλαβε και ψιθύρισε στό αυτί της Λούσυ:

—Είναι ό νέος που ξέρεis. Συνοδεύει κάποια κυρία.

—'Ενα άπόγευμα, η Λούσυ ήταν μόνη με την διευθύντρια του μοδιστράδικου, την Ζάν ντ' Άρτουά και τακτοποιούσαν κάποιο μοντέλο. "Εξαφνα, μπήκε μέσα η Ζανίν και άνήγγειλε ότι ήλθαν κάτι πελάτες. Καθώς η Ζάν ντ' Άρτουά έβγαине έξω για να υποδεχθί τούς πελάτες, η Ζανίν πρόλαβε και ψιθύρισε στό αυτί της Λούσυ:

—Είναι ό νέος που ξέρεis. Συνοδεύει κάποια κυρία.

—'Ενα άπόγευμα, η Λούσυ ήταν μόνη με την διευθύντρια του μοδιστράδικου, την Ζάν ντ' Άρτουά και τακτοποιούσαν κάποιο μοντέλο. "Εξαφνα, μπήκε μέσα η Ζανίν και άνήγγειλε ότι ήλθαν κάτι πελάτες. Καθώς η Ζάν ντ' Άρτουά έβγαине έξω για να υποδεχθί τούς πελάτες, η Ζανίν πρόλαβε και ψιθύρισε στό αυτί της Λούσυ:

—Είναι ό νέος που ξέρεis. Συνοδεύει κάποια κυρία.

—'Ενα άπόγευμα, η Λούσυ ήταν μόνη με την διευθύντρια του μοδιστράδικου, την Ζάν ντ' Άρτουά και τακτοποιούσαν κάποιο μοντέλο. "Εξαφνα, μπήκε μέσα η Ζανίν και άνήγγειλε ότι ήλθαν κάτι πελάτες. Καθώς η Ζάν ντ' Άρτουά έβγαине έξω για να υποδεχθί τούς πελάτες, η Ζανίν πρόλαβε και ψιθύρισε στό αυτί της Λούσυ:

—Είναι ό νέος που ξέρεis. Συνοδεύει κάποια κυρία.

Ια την φαντασία

'Υπέρ

'Η πραγματικότητα δέν είναι τίποτε. Τό πέν είναι η φαντασία, δυστυχία δέ σ' εκείνον που ψάχνει να βρη την άλλη θεια έξω από τά όνειρά του.

Α' ΦΡΑΝΣ

Μόνη της η φαντασία, δέν λείει πολλά πράγματα. "Όταν όμως συνδυάζεται με άλλες πνευματικές ικανότητες, τότε είναι ένα δώρο άνεκτίμητο. Τότε δίνει την θερμότητα και την ζωή.

ΣΑΤΟΜΠΡΙΑΝ

Δέν υπάρχει χάρισμα σπουδαιότερο για τόν άνθρωπο από την φαντασία. 'Η εύτυχία είναι πράγμα τόσο εφήμερο και άπιστο, που αν δέν είχαμε την φαντασία να γεμίζει τά κενά που αφήνει θα ήταν άυπόφορη η ζωή. 'Η άνάμνησις με την φαντασία όμορφαινουν την ζωή.

ΚΑ ΝΤΕ ΣΤΑΕΛ

Καί σ' αυτόν άκόμη, τών πόν θετικών έπιστημών και έφευρετών την αεψή, η φαντασία έχει δώσει στην αρχή φτερά, αυτή την έχει κινήσει.

ΠΑΣΤΕΡ

Πολλοί είναι οι άνθρωποι που δέν έχουν άλλη χαρά στη ζωή τους από αυτήν που τούς δίνει η φαντασία. "Ας μην παραπονούνται, έχουν την σπουδαιότερα μερίδα!

Μ Π. ΒΑΝΤΙΕ

Κατά

Μην έμπιστεύεσθε στην φαντασία σας. 'Η φαντασία εκφυλίζει, είτε βταν όμορφινή, είτε όταν άσχημινή.

ΝΤΙΝΤΕΡΟ

Φαντασία θα πη ψευτιά, πλαστική, άπάτη. 'Άλλα θα πη και κάτι χειρότερο από αυτό. Παίζει τόν ρόλο που παίζει ό άνθρωπος χωρίς χαρακτήρα ή γυναίκα χωρίς ντροπή. Πηγαινει τόσο προς την άήθεια όσο και προς την ψευτιά.

ΠΑΣΚΑΑ

Μένον δα της φαντασίας, οι αίτήσεις, που βταν μένον άνεως έχουν πολύ περιωρισμένη και άσθενη άκτινα δράσεως, κένουν τις μεγαλύτερες καταστροφές.

Ζ. Ζ. ΡΟΥΣΟ

'Η ζωηρή φαντασία, πνίγει την λογική και την κρίση.

'Η άχαλίνοτη φαντασία σέρνει ξεπίσω της τόν άνθρωπο σαν σκλάβο. Τόν υποδουλώνει δέ μόνο στις ιδέες, αλλά ακόμη δίνει όλη της την μορφή στην ζωή μας, την όποια καθιστά εύτυχισμένη ή δυστυχισμένη.

Μ Π. ΓΚΡΑΣΙΑΝ



Μιά καλή νοικοκυρά

Τό ματωμένο τριαντάφυλλο

Ένα δραματικώτατο διήγημα
του ΖΑΝ-ΖΟΖΕΦ ΠΕΝΟ

ΜΕ ΡΩΤΗΣΑΤΕ, κύριε, γιατί ή πεντάμορφη Ρουντεσίνα, ή πρώτη χορεύτρια του Καζίνου, φορεί πάντοτε έξω από τη σκηνή κλειστά φορέματα, άποφεύγοντας συστηματικά τα ντεκολτέ. Θα σας το εξηγήσω.

«Στα 1916, ή Ρουντεσίνα, κοπέλλα μόλις δέκα όγτώ χρονών, έκτελούσε σ' ένα μικρό μουζικ-χώλ τής Γενεύης, ένα ύπεροχο νούμερο ισπανιόλικου χορού, πού τó χειροκροτούσαν μ' ένθουσιασμό οι πελάτες του κέντρου.

«Ένα βράδυ, τήν ώρα πού ή χορεύτρια έβγαине από τήν έξοδο των παρασκηνίων, άκουσε μέσα στό σκοτάδι μια φωνή, πού τής ψιθύρισε:

«Μικρή μου γαλλίδα, θέλετε νά ύπηρετήσετε τήν πατρίδα σας; Ο άνδρας πού είχε ψιθύρισει αυτά τά λόγια, φορούσε ρούχα παληά και χοντροπάπουτσα καταλασπωμένα. Τό πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο. Τό βλέμμα του όμως, και ό τόνος τής φωνής του, ένέπνεαν έμπιστοσύνη.

«Πολύ εύχαρίστως, κύριε, απήντησε ή άρτίστα.

«Ήμουνα βέβαιος απήντησε ό μυστηριώδης άγνωστος. Είσιθε παριζιάνα. Ονομάζεσθε Μαρσέλλ Μοννιέ. Η διεύθυνσίς σας στό Παρίσι είναι όδός Σαιν-Λωράν, αριθμός 18. Κάθε βδομάδα, στέλνετε στή μητέρα σας, τόν μισό μισθό σας.

«Ο αινιγματώδης άγνωστος έκούτταινε. Προυχώρησαν μαζί μερικά θήματα και κάθισαν σ' ένα παγκάκι, όπου δέν έφθανε τό φώς του δρόμου. «Θά είναι τραυματίας του πολέμου...» σκέφθηκε ή Ρουντεσίνα.

«Μαρσέλλ, συνέχισε ό άγνωστος. Έχετε τήν άδεια του γαλλικού προξενείου νά περνάτε συχνά τά γαλλοελβετικά σύνορα και νά πηγαίνετε στό Άννεμάς, όπου τά καλλυντικά είναι πολύ πύθηνά, από ό,τι πουλιούνται στήν Έλβετία. Από τού καιρού εϊς καιρόν, θά σας δίνω από ένα φακέλλο σφοαγισμένο, για νά τó παραδίδετε στό Άννεμάς, στή διεύθυνση πού θά σας λέγω. Αν έπιχειρήσω νά πάω ένώ, θά με πιάσουν άμέσως, γιατί οι έχθροί μας έχουν παντού κατασκόπους...»

«Αυτό είναι όλο πού μου ζητάτε, κύριε;

«Δέν είναι λίγο, δεσποινίς. Είναι πάρα πολύ. Οφείλω μάλιστα νά σας προειδοποιήσω, ό,τι είναι πολύ επικίνδυνο... Και τώρα, άκούστε με: Αν κανένα βράδυ, κόνιετε ό,τι τόν ένα ή για τόν άλλον λόγο, ύπάρχει κίνδυνος για τή μεταφορά των φακέλλων, βγάλτε τó άσπρο τριαντάφυλλο πού φοράτε πάντοτε στα μαλλιά σας και βάλτε στή θέσι του ένα κόκκινο... Θα καταλάβω...»

«...Τήν επάυριον, ή Μαρσέλλ έξετέλεσε τήν άποστολή της. Από τή στολή πού φορούσε ό παραλήπτης του έμπιστευτικού φακέλλου, ή καλλιτέγνις έπίσθη ό,τι ύπηρετούσε πράγματι τήν πατρίδα της.

«Λίγες μέρες αργότερα, ξανάδε τόν μυστηριώδη άγνωστο, πού ήταν πράγματι

τραυματίας του δυτικού μετώπου και ύπηρετούσε στήν γαλλική ύπηρεσία άντικατασκοπείας. Αυτή τή φορά, ή συνάντησίς των κράτησε πολλή ώρα. Η Μαρσέλλ ήταν περήφανη για τήν έμπιστοσύνη πού τής έδειχναν. Έκείνος πάλι έθαύμαζε τήν απλότητά της και τó σεμνό της ήθος. Μ' όλο πού τó επάγγελμά της ήταν πολύ έλεύθερο, έν τούτοις ή κοπέλλα αυτή κατώρθωσε νά ξεγλωστορήσει από τούς διαφόρους παραλήδες πού τήν πολιορκούσαν.

«Υστερ' από μερικες βδομάδες, ή Ρουντεσίνα άντελήφθη ό,τι τήν παρακα



Ένα βράδυ, τήν ώρα πού ή χορεύτρια έβγαине από τήν έξοδο των παρασκηνίων...

λουθοούσαν. Μία μέρα πού πήγαινε με τά πόδια στα σύνορα, δύο άτομα με παρουσιαστικό γλάγκστερο, πού τής έδήλωσαν ό,τι ήταν Έλβετοί αστυνομικοί, τήν σταμάτησαν, τής ύπέβαλαν χίλιες δύο έρωτήσεις και τήν έψαζαν πατόκορφα. Τό γράμμα, όμως, δέν τó βρήκαν. Η Μαρσέλλ τó είχε κρυμμένο μέσα στα πυκνά μαλλιά της.

«Ένα βράδυ, πού άογίση τó νούμερό της, κύτταξε από μια τσούπουλα τής αύλειας κάτω στήν πλατεία. Στήν πρώτη σειρά, είδε καθισμένους τούς δύο ύποπτους τύπους, πού τήν είχαν σταματήσει στό δρόμο. Τούς είδε ν' αλλάζουν βλέμματα συνεννοήσεως με κάτι άλλα πρόσωπα, επίσης ύποπτα, πού ήταν σκοραπισμένα στή σάλλα. Κατατρομαγμένη, ή άρτίστα έτρεξε στό καμαρίνι της, για νά φορέση τó κόκκινο τριαντάφυλλο. Άλ-

λά δέν τó βρήκε. Κάποιος τής τώχε κλέψει. Τώρα πιά, δέν ύπήρχε καμμία άμφιβολία ό,τι τήν παρακολουθούσαν...

«Σε λίγο ή αργότερα άρχισε νά παίξη τó κομμάτι πού προανήγγειλε τó χειροκροτικό της νούμερο. Κατέθηκε διαστικα στή σκηνή και μόλις άνοιξε ή αύλεια, ό κόσμος τήν ύποδέχτηκε με θυσλλώδη χειροκροτήματα.

«Γεμάτη χαμόγελα, αλλά με τήν καρδιά σφιγμένη, ή Ρουντεσίνα άρχισε τόν μαγικό της χορό... Ο κόσμος τήν παρακολουθούσε βυθισμένος στήν πύθ μεγαλή έκστασι... Σε μίαν από τις τελευταίες, σειρές, ήταν καθισμένος κι' ό μυστηριώδης τραυματίας, πού τήν κύτταξε με θαυμασμό. Δέν είχε νά φορηθή τίποτα, γιατί ή συνενοχός του, με τó άσπρο τριαντάφυλλο πού είχε στα μαλλιά της, ήταν σαν νά τούλεγε από μακρυνά: «Μη φοβάσαι. Όλα πάνε καλά!»

«Έν τώ μεταξύ, ή άγωνία τής Μαρσέλλ είχε φθάσει στό κατακόρυφο. Πώς νά είδοποιήση τον άγνωστο φίλο της για τόν κίνδυνο πού τούς άπειλούσε; Επ' τέλους, βρήκε τόν τρόπο. Καθώς έχό-

λεουό τριαντάφυλλο, μαζί με μια φουρκέττα και τίσσφις δυνατά στό στήθος της. Η φουρκέττα τρύπησε τó δέρμα της και τó αίμα πετάχτηκε με δύναμη βιάφοντας τó τριαντάφυλλο... Κι' ό χορός εξακολούθησε. Ο άγνωστος, όμως, κατάλαβε και βγήκε από τή σάλλα.

«Μισή ώρα αργότερα, καθώς ή Ρουντεσίνα έτοιμαζόταν νά φύγη από τήν έξοδο των παρασκηνίων, άκουσε πίσω της τή γνώριμη φωνή του άγνώστου φίλου της. «Όχι, μη βγαίνετε από κει... άκολουθείστε με». Και καθώς ή άρτίστα γύρισε νά τόν δει, εκείνος τήν τύλιξε με τó παλτό του, για ν' αλλάξη τή σιλουέτα της και τήν ώδήγησε σε μίαν άλλη ποστούλα, πού έβγαине από τόν άλλον δρόμο. Τήν ώρα πού έβγαίναν, είδαν τούς δύο γλάγκστερο πού περιέμεναν έξω από τήν πόρτα των παρασκηνίων.

«Είχαν σκοπό νά σε σκοτώσουν με τά πιστόλια τους, τήν ώρα πού θά έβγαίνες, τής είπε, Άνέθα σ' αυτό τó αυτοκίνητο. Φεύγουμε για τή Γαλλία.

«Στά σύνορα, οι στρατιώτες του φαλαχίου τούς ύποδέχτηκαν με έγκαρδιότητα. Ένας γιατρός στρατιωτικός, περποιήθηκε τó τραύμα τής Μαρσέλλ. Δέν ήταν σοβαρό, άλλ' ύπήρχε κίνδυνος μόλυνσεως... Στο τέλος, άφησε ένα μεγάλο βαθύ σημάδι...

«Καταλαβαίνετε τώρα, κύριε, για ή Ρουντεσίνα, φορεί κλειστά φορέματα έξω στήν πόλι. Έπάνω στή σκηνή, ούλή της δέν φαίνεται, γιατί τή σκεπίζει με παχύ στρώμα κρέμας. Άλλά νάτην. Έοχεται πούς τó τραπέζι μας.

Κι' ό συνομιλητής μου σηκόθηκε και σαινόντας, ύποδέχτηκε τή Ρουντεσίνα και μού τήν παρουσίασε μ' αυτά τά λόγια:

«Νά σε γνωρίσω με τή γυναίκα μου, κύριε... ΖΑΝ-ΖΟΖΕΦ ΠΕΝΟ

‘Η άγνωστη ΕΛΕΝΗ ΝΤΕ ΡΟΖΕ

ΕΝΑ κρωί τής παρελθούσης έβδομάδος στό θέατρο «Μακέδο». Εκεί ως γνωστόν στεγάζεται και ή νεοιδρυθείσα «Οπερέττα Πρωτευούσης στήν όποία πρωταγωνιστεί με έπιτυχία ή κ. Έλένη ντέ Ροζέ. Έκείνη τήν ώρα ό θίασος είχε πρόβα. Δοκίμαζε τήν παληά έπιτυχία του κ. Σακελλαρίδη «Μακρής, Κοντός και Σία». Στήν σκηνή ό συμπαθής μουσουργός του έργου διευθύνει τήν δοκιμή. Προβάρεται τó κουαρτέτο. Επ' σκηνής ή κ. Έλένη ντέ Ροζέ, ή δίς Εένη Δράμαλη και οι κ. κ. Πατρίκιος και Ίατρού. Ο μεσέτρος άρτογράφος μου είναι νά διακριθώ στήν Όπερα. Κι' έλπίζω νά τά καταφέρω μία μέρα...

Τής τó εύχόμεθα και θέτουμε νέαν έρώτηση:
— Πού τελειώσατε τις μουσικές σπουδές σας;
— Εροίτησα στήν Άκαδημία του κ. Κωστή Νικολάου, του εξαιρετικού αυτού Έλληνος καθηγητού και καλλιτέγνου. Και ήμουν εύτυχής πού ήμουν μαθήτρια του κ. Νικολάου, σās παρακαλώ νά τó

«Στό καλό, μωρό μου! Στο καλό, χρυσό μου! Ωρδουάρ, ψυχή μου! Ωρδουάρ, καλή μου!...»
Ο κ. Σακελλαρίδης φαίνεται ικανοποιημένος και ή πρόβα προχωρεί κανονικά. Ο εκ των πρωταγωνιστών τής «Οπερέττα Πρωτευούσης» κ. Άρτεξ Χρυσούρος μās άντιλαμβάνεται κι' έρχεται νά μās χαιρετίση.

Τόν παρακαλούμε κι' είδοποιεί τήν κ. Ντέ Ροζέ. Μετά τήν πρόβα της, μās δέχεται με πολλήν έγκαρδιότητα. Μās προσφέρει ένα κάθισμα κοντά της και ή συνέντευξις αρχίζει:
— Σās περίμενα, μās λέει ή κ. Ντέ Ροζέ. Παρακολουθώ τήν «Έβδομάδα» από τήν άρχή τής εκδόσεώς της. Έπομένως διαβάζω τήν καμπάνια σας και περιμένα τή σειρά μου.

— Και νά πού ήρθε... Η κ. Ντέ Ροζέ συνεχίζει χωρίς έρωτήσεις τήν... εξομολόγησή της:
— Γεννήθηκα, λοιπόν, στό Ναύπλιο, άπ' όπου και κατάγομαι, και μενάλωσα στήν Άθήνα. Έδώ πού ήρθα από δύο έτών, σπούδασα και μορφώθηκα και μουσικώς.

— Πού φοιτήσατε; — Πρώτα στό έκπαιδευτήριο «Βυζάντιον» κι' αργότερα στήν «Νέα Χάλκη». Εκεί, τελείωσα τήν έμπορική σχολή.

— Έχετε άναμνήσεις από τó σχολείο; — Πολύ καλές. Μ' άρέσει ή σχολική ζωή. Κι'

τονίστε αυτό ιδιαίτερος. Προσπαθώμε νά θέσουμε μίαν από τις άδιάκριτες έρωτήσεις μας:
— Ένθουσιάζεσθε τότε πρωτοπήγατε σ' αισθηματικό περίπατο; Η κ. Ντέ Ροζέ διστάζει. Κυττάζει μια έμας και μια τή θέρα της. Έπειτα όμως μās άπαντά, άργά:
— Νά σας πώ: «Όταν τελείωσα τó σχολείο, μ' άγάπησε κάποιος νέος. Είχε μάτια ώραία μαύρα, όνειροπόλα, και γλυκό χαμόγελο. Με κληγούσε από καιρό. Μ' έτρωγε νά θυώμε έξω. Μουστελνε σημειώματα, ή μου ζητούσε νά με δηέσω και μια φορά. Νά σας πώ τώρα και τήν άμαρτία μου, όχι βέβαια πώς τον συμπαθούσα, αλλά μ' άρεσε κάπως. Άλλωστε ήταν και πολύ χαριτωμένος. Κι' έπειδή τόν λυπουν και λίγο δέχτηκα νά πάμε μια μικρή βολτούλα στό Ζαππειο. Σκεφθήτε τήν χαρά του όταν θρεθήκαμε πλάι, πλάι, σ' ένα παγκάκι του Ζαππειού. Μετά τó ποιητικά λόγια πού θάγς άποσπθήσει από κανένα ίπποτικό μυθιστόρημα, προσπαθούσε νά μου δείξη τήν άγάπη του και τήν άφοσίωσή του. Δυστυχώς όμως, δέν κράτησε ως τó τέλος τήν ίπποτική στάσι του και... πήγε νά με φιλήση. Τότε χωρίς νά γάσω καιρό του δίνω ένα ηχηρότατο χαστούκι και γίνομαι... Λούης!

— Τό θέατρο σας άρεσε από μικρή; — Βέβαια. Τρελλανόμουνο γι' αυτό. Και τó παρακολουθούσα όσο μπορούσα περισσότερα. Δέν σκεπτόμουν, όμως, καθόλου, νά γίνω ήθοποιος γιατί οι δικόι μου είχαν άλλες ιδέες. Με ήθελαν νοικοκυρά.

— Πότε πρωτοβγήκατε στό θέατρο; — Τήν πρώτη μου εμφάνιση τήν έκανα στή σχολική σκηνή. Μαθήτριά έπαιξα στό «Ζητείται ύπηρετήσ» του Μπάμπη Άνγινου τόν όλο της Κυρίας. Κι' όπως μου είπαν, σημείωσα μεγάλην έπιτυχία. Έπαιξα άκόμα στό δαμα «Παπακλέσιαν» και σ' άλλα σχολικά έργα, των όποιων ή έπιτυχία μου άναπτέωσε τις έλπίδες για τó θέατρο. Από τότε μού γεννήθηκε ή ιδέα νά γίνω ήθοποιός. Ήθο-

— Τό θέατρο σας άρεσε από μικρή; — Βέβαια. Τρελλανόμουνο γι' αυτό. Και τó παρακολουθούσα όσο μπορούσα περισσότερα. Δέν σκεπτόμουν, όμως, καθόλου, νά γίνω ήθοποιος γιατί οι δικόι μου είχαν άλλες ιδέες. Με ήθελαν νοικοκυρά.

— Πότε πρωτοβγήκατε στό θέατρο; — Τήν πρώτη μου εμφάνιση τήν έκανα στή σχολική σκηνή. Μαθήτριά έπαιξα στό «Ζητείται ύπηρετήσ» του Μπάμπη Άνγινου τόν όλο της Κυρίας. Κι' όπως μου είπαν, σημείωσα μεγάλην έπιτυχία. Έπαιξα άκόμα στό δαμα «Παπακλέσιαν» και σ' άλλα σχολικά έργα, των όποιων ή έπιτυχία μου άναπτέωσε τις έλπίδες για τó θέατρο. Από τότε μού γεννήθηκε ή ιδέα νά γίνω ήθοποιός. Ήθο-

— Τό θέατρο σας άρεσε από μικρή; — Βέβαια. Τρελλανόμουνο γι' αυτό. Και τó παρακολουθούσα όσο μπορούσα περισσότερα. Δέν σκεπτόμουν, όμως, καθόλου, νά γίνω ήθοποιος γιατί οι δικόι μου είχαν άλλες ιδέες. Με ήθελαν νοικοκυρά.

— Πότε πρωτοβγήκατε στό θέατρο; — Τήν πρώτη μου εμφάνιση τήν έκανα στή σχολική σκηνή. Μαθήτριά έπαιξα στό «Ζητείται ύπηρετήσ» του Μπάμπη Άνγινου τόν όλο της Κυρίας. Κι' όπως μου είπαν, σημείωσα μεγάλην έπιτυχία. Έπαιξα άκόμα στό δαμα «Παπακλέσιαν» και σ' άλλα σχολικά έργα, των όποιων ή έπιτυχία μου άναπτέωσε τις έλπίδες για τó θέατρο. Από τότε μού γεννήθηκε ή ιδέα νά γίνω ήθοποιός. Ήθο-

— Τό θέατρο σας άρεσε από μικρή; — Βέβαια. Τρελλανόμουνο γι' αυτό. Και τó παρακολουθούσα όσο μπορούσα περισσότερα. Δέν σκεπτόμουν, όμως, καθόλου, νά γίνω ήθοποιος γιατί οι δικόι μου είχαν άλλες ιδέες. Με ήθελαν νοικοκυρά.

— Πότε πρωτοβγήκατε στό θέατρο; — Τήν πρώτη μου εμφάνιση τήν έκανα στή σχολική σκηνή. Μαθήτριά έπαιξα στό «Ζητείται ύπηρετήσ» του Μπάμπη Άνγινου τόν όλο της Κυρίας. Κι' όπως μου είπαν, σημείωσα μεγάλην έπιτυχία. Έπαιξα άκόμα στό δαμα «Παπακλέσιαν» και σ' άλλα σχολικά έργα, των όποιων ή έπιτυχία μου άναπτέωσε τις έλπίδες για τó θέατρο. Από τότε μού γεννήθηκε ή ιδέα νά γίνω ήθοποιός. Ήθο-

— Τό θέατρο σας άρεσε από μικρή; — Βέβαια. Τρελλανόμουνο γι' αυτό. Και τó παρακολουθούσα όσο μπορούσα περισσότερα. Δέν σκεπτόμουν, όμως, καθόλου, νά γίνω ήθοποιος γιατί οι δικόι μου είχαν άλλες ιδέες. Με ήθελαν νοικοκυρά.

— Τό θέατρο σας άρεσε από μικρή; — Βέβαια. Τρελλανόμουνο γι' αυτό. Και τó παρακολουθούσα όσο μπορούσα περισσότερα. Δέν σκεπτόμουν, όμως, καθόλου, νά γίνω ήθοποιος γιατί οι δικόι μου είχαν άλλες ιδέες. Με ήθελαν νοικοκυρά.

— Τό θέατρο σας άρεσε από μικρή; — Βέβαια. Τρελλανόμουνο γι' αυτό. Και τó παρακολουθούσα όσο μπορούσα περισσότερα. Δέν σκεπτόμουν, όμως, καθόλου, νά γίνω ήθοποιος γιατί οι δικόι μου είχαν άλλες ιδέες. Με ήθελαν νοικοκυρά.



Η συμπαθής πρωταγωνίστρια τής «Οπερέττας Πρωτευούσης» κ. Έλένη ντέ Ροζέ.

(Συνέχεια στή σελίδα 63)

Οι Έρασταί της Βερόνας

Τό άθάνατο ειδύλλιο

2ον

Η βοή του πλήθους, που περίμενε ανυπόμονα την έναρξη των αγώνων γέμιζε την ατμόσφαιρα μ' ένα βόμβο σαν του μελισσιού. Ο μικρός Ρωμέο παρακολουθούσε άπληστα το θέαμα: τὸ πλῆθος πού πηγαίνονταν και γέμιζε τις κερκίδες, τους ιππότες που παρετάσσοντο από κάθε μεριά του στίβου, όλόθροο μέσα στις σιδερένιες πανοπλίες τους και πάνω στα κατασπλιστα άλογα ακίνητοι σαν έφιππα αγάλματα. Φορούσαν όλοι τεράστια σπιρούνια, περικεφαλαίες με λωφία από φτερά στρουθοκαμήλων, κι είχαν σιδερένια γάντια στα χέρια κι άστραφτερούς θώρακας στο στήθος, πού τους έκαναν να μοιάζουν σαν τεράστιοι άστακοί.

Ξαφνικά τὸ βλέμμα του Ρωμέο έπεσε στο άντικρυνό θεωρείο. Τά μάτια του διεστάλησαν σ' έναν άπέραντο παιδικό θαυμασμό:

— Πατέρα, έκαμε κύτταξε εκεί ένα ώραίο κορίτσι!

Πράγματι, τὰ χρυσαφένια μαλλιά της νέας, τὰ χαλαρά μάτια της και τὰ καλύτερα χείλη που μοιάζαν σαν ένα μιάνοιχο μπουμπουκι τριανταφυλλιάς, έκαναν την κοπέλλα εκείνη χάριμα όφθαλμών.

Πλάι της, ο άρχοντας Καπελέττι, παρά την ζέση, φορούσε ένα μεταξωτό κόκκινο μανδύα με πράσινα κεντήματα πού τούδινε ένα ύφος εξαιρετικού μεγαλείου. Από την άλλη μεριά της κοπέλλας, η μαντόνα Καπελέττι αποτελούσε τὸν τύπο της εύωμης και τρυφερής Ιταλίδος της συνηθισμένης σε μια ξένοιαστη και μαλθακή ζωή.

— Πατέρα, επανέλαβε ο Ρωμέο, για κύτταξε εκείνο τὸ κορίτσι! Δεν είναι ώραίο;

— Κάτσε ήσυχα! τὸν διέκοψε απότομα η μητέρα του. Δεν σε φέραμε εδώ για να χαζεύεις τὸς θεατάς, μα για να δῆς τὸς αγώνες.

Και τούδειξε τὸς υπερήφανους κήρυκες πού άδειάζαν τὸν στίβο από τὸς παρείσαντους. Μιά άπέραντη ιαχή έτρικύμισε τὸ πλῆθος:

— Προσοχή! Προσοχή! Αρχίζουν οι αγώνες!

Και ξαφνικά, μια απόλυτη σιωπή ακολούθησε. ένῷ, δύο ιππότες, με προσταγμένες τις λόγγες, μπήκαν στον στίβο.

Όταν τὰ άλογα έπλησίασαν, οι ιππότες διεσταύρωσαν τὰ κοντάρια τους. Έ-



Τά προηγούμενα

Δυὸ άρχοντικές οικογένειες, της Βερόνας, οι Μοντέκκι και οι Καπελέττι, χωριζότανε από ένα προαιώνιο μίσος. Πρίν από εκατό χρόνια ένας Μοντέκκι είχε αγαπήσει μια κοπέλλα από την οικογένεια των Καπελέττι. Παρά τις πολιτικές διαφορές πού χωρίζαν από τότε τις δυὸ οικογένειες, ο γάμος είχε αποφασισθή. Μά την τελευταία στιγμή, την ώρα πού ο Μοντέκκι ανέβαινε τὰ σκαλιά της εκκλησίας για την τελετή του γάμου οι όπαδοί των Καπελέττι τὸν σκότωσαν.

Από την ώρα εκείνη, τὸ πιδ άμείλικτο μίσος έχώρισε τις δυὸ οικογένειες. Και τὸ μίσος αυτό, ανεκατωμένο με τὰ πολιτικά πάθη, επέξετάθη λίγο-λίγο σ' όλη την πόλη της Βερόνας, κι έχώρισε τὸς κατοίκους της σε δυὸ έχθρικά στρατόπεδα. Τὸς φίλους των Μοντέκκι, πού τὸς υπεστήριζαν οι Γιβελίνοι, οι άριστοκρατικοί, και τὸς φίλους των Καπελέττι, πού τὸς βοηθούσαν οι Γουέλφοι, οι φιλελεύθεροι.

Τὸ 1282, οι άρχοντες Μοντέκκι απέκτησαν έπειτα από πολυετή άναμονή, έναν γιού, πού τὸν έβγαλαν Ρωμέο.

Τὰ χρόνια περνούσαν, κι ο μικρός Ρωμέο μεγάλωνε μέσα στα καλά και στις φροντίδες. Ήταν ώραίος, ψηλός, ευκίνητος.

Σε ηλικία ένδεκα χρόνων, ο Ρωμέο ένοιωσε την πρώτη μεγάλη χαρά της ζωής του: Τὸν ώδήγησαν στο παλιό στάδιο της Βερόνας όπου θα λάβαινε χώρα ένας αγώνας κονταρομαχίας.

Έπάνω από τὸν στίβο, σ' ένα πολυτελέστατο θεωρείο σκεπασμένο με οικόσημα των Μοντέκκι, καθόταν ο άρχοντας με τὴ γυναίκα του, τὸν γιού του και τὴ συνοδεία του.

Και λίγο παραπέρα, σ' ένα άλλο θεωρείο, φάνταζε έπιβλητικά τὸ οικόσημο των Καπελέττι. Μά πιδ έπιβλητικά, πιδ έχθαιβωτικά, φάνταζε εκεί κάτω άλλο: Τὸ άγγελικό πρόσωπο μιας αϊθέρας κοπέλλας.

πού ένέπνευσε τὸν Σαίξπηρ

πειτα, ώρμησαν ο ένας έναντιον του άλλου. Η λόγγη του ενός γλύστρησε πάνω στον θώρακα του αντίπαλου, ο οποίος από τὸν κλονισμό, δεν κατώρθωσε να χρησιμοποιήση την δική του. Οι δυὸ ιππότες υπεχώρησαν άπρακτοι στις θέσεις των, έτοιμοι για να ξαναεπιτεθούν, ένῷ βοή αγωνίας ανέβαινε από τὸ πλῆθος των θεατών.

Στὴ δεύτερη όμως, συνάντηση, ο ιππότης πού υπέστη τὸ πρώτο κτύπημα, κεντημένος από την άποτυχία, κατώρθωσε να χτυπήση τὸν αντίπαλό του στο κεφάλι και να τὸν ρίξη κάτω την περικεφαλαία. Τὸ πλῆθος έχαιρέτησε με χαρούμενες ιαχές την νίκη του.

Νέες συγκρούσεις, έπηκολούθησαν, έξιςου ένδιαφερούσες, όπου οι αντιμέτωποι ιππότες έπέδειξαν όλη την καταπληκτική ευστροφία τους και την άκατάβλητη γενναϊότητά τους. Τὰ λωφία των ανέμιζαν υπερήφανα στον άέρα, τὰ χρυσοστόλιστα άτια φουσομανούσαν, και τὰ κοντάρια συγκρουόμενα απέδιδαν έναν παράξενο ήχο. Ο Ρωμέο παρακολουθούσε τὸ θέαμα μα ούτε οι δύο θάνατοι πού συνέβησαν κατά την διάρκεια των αγώνων μεταξύ των συγκρουόμενων ούτε η άναγγελία των ονομάτων των νικητών πού έπακολουθούσε κάθε συνάντηση, δεν τὸς έκαναν τώρα έντύπωση: ο νους του ήταν στο πανώριο κορίτσι.

— Πατέρα, πῶς την λένε; έκαμε πάλι σε λίγο.

Μά ο άρχοντας άραξε τὸν νέο από τὸν ώμο, τὸν ανάγκασε να κάμη μισή στροφή, και τὸύδωσε πίσω μια κλωτσιά, από εκείνες πού φέρνουν συνήθως τὸς νεαρούς σε θεογνωσία:

— Σου είπα να μη μάς σκοτιζής μ' αυτό τὸ κορίτσι. Είναι μια Καπελέττι! Και δεν έχουμε να κάνουμε τίποτα μαζί της, έστω κι αν είναι ώραία σαν τὸν πιδ ώραίο από τὸς άγγέλους του Παρδείσου!

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΑΠΕΛΕΤΤΙ

Στο κέντρο της Βερόνας, όχι μακριά από τὸ αρχαίο στάδιο, βρισκόταν άνάμεσα σε άλλα παλιά κτίρια, τὸ Μέγαρο όπου επί τριακόσια χρόνια κατοικούσε η οικογένεια των Καπελέττι.

Η οικογένεια αυτή ήταν από τις αρχαιότερες της πόλης, και τις πιδ πλούσιες. Όστόσο, ήταν με τὸ μέρος των Γουέλφοι, του λαού να πούμε, των κατωτέρων στρατιωτικῶν, των μορφωμένων και

των κληρικῶν, πού αποτελούσαν την μερίδα με τις φιλελεύθερες ιδέες.

Ίσως στὴν πολιτική αυτή κατεύθυνση των Καπελέττι να μην ήταν άσχετο και τὸ μίσος πού επί ένα αιώνα έτρεφαν έναντιον των Μοντέκκι. Γιατί οι Μοντέκκι ήταν ανέκαθεν με τὸ μέρος των άριστοκρατών, των πλούσιων, των άρχηγῶν του στρατού, πού όλοι αυτοί αποτελούσαν τὸ κόμμα των Γιβελίνων και υποστήριζαν τὸν αυτοκράτορα της Γερμανίας.

Τὸ μέγαρο των Καπελέττι ήταν χτισμένο σαν φρούριο κατά τὴ συνήθεια του Μεσαίωνα, ώστε να μπορή, έν ώρα πολέμου, να δώση καταφύγιο στο λαό. Οι έξωτερικοί τοίχοι του δεν παρουσίαζαν κανένα παράθυρο και απέληγαν σε πολεμιστρες, από τις όποιες οι εύρισκόμενοι μέσα θα υπορούσαν να ρίξουν στους επιτιθεμένους τὸ καυτό λάδι ή τὸ λωμένο μολύβι για να τὸς άποκρούσουν.

Στο έσωτερικό του μεγάρου υπήρχε μια μεγάλη κεντρική αὐλή, όπου έδιναν όλα τὰ παράθυρα της οικοδομής. Μόνον τὸ δωμάτιο όπου καθόταν η μικρή Ιουλιέττα, η χαυδέμενη μοναχοκόρη των Καπελέττι είχε παράθυρο, προς τὸ έξω: Προικημένο μ' ένα μαρμάρινο μπαλκόνι, είχε μια θέα μαγευτική. Από κει η Ιουλιέττα εθούμαζε τὸν Άδίγη ποταμό και διεσάδαζε με τὸ πάνε - κι - έλα των χαρκάρηδων και με τὸ θέαμα των καταπράσινων αγρών της Λουδάρδικης πεδιάδος.

Αντιθέτως τὰ δωμάτια του Μισσέρ Καπελέττι και της ντόνας Καπελέττι έδιναν στὴν αὐλή, και αυτοί πού τὰ κατείχαν μπορούσαν έτσι να παρακολουθουν την κίνηση όλης της οικοδομής.

Ο Μισσέρ Καπελέττι ήταν ένας ώραίος, μεγαλόσωμος άντρας. Τὰ πλούσια μαύρα μαλλιά του φούντωναν σαν χιτήλιονταριού. Η ψυχή του όμως ήταν ύπουλη και σκληρή, όπως φάνερωναν τὰ λεπτά του χείλη και τὸ βλέμμα του πού κρυόταν διαρκώς. Δύσκολα θα μπορούσε κανείς, ακούοντας τὰ λόγια του άρχοντα Καπελέττι, να καταλάβη τί πραγματικά σκεπτόταν μέσα του. Οι λέξεις ήταν πάντα εύγενικές και μελιστάλιχτες, συχνά όμως έκρυβαν μέσα τους τὸ δηλητήριο του συμφεροντολόγου υπολογισμού και της προδοσίας. Η Μαντόνα Καπελέττι, αντιθέτως, ήταν μια καλωτάτη γυναίκα, όλοστρώγγυλη, όλοκόκκινη, γεμάτη υγεία πού απολάμβανε άμέριμνη τὴ ζωή. Έπρωγε, έπινε, άκουε τὰ τραγούδια, φορούσε όμορφα φορέματα, έβαζε πολύτιμα μωροδικά, και απέφευγε κάθε κακή ή δυσάρεστη σκέψη.

Τὸ ζεύγος των Καπελέττι, ζούσε ώστόσο μονιασμένο, με την έλπίδα της άποκτήσεως ενός γιου, πού θα κληρονομούσε τὸ δνομα και τὰ υπάρχοντά των. Ο Θεός όμως θέλησε να τὸς στείλη μια κόρη, την Ιουλιέττα.

Οι γονείς της την ανέθρεψαν με όλα τὰ καλά, με την έλπίδα ότι αργότερα, χάρις σ' ένα καλό συνοικέσιο, θάβρισκαν, αν όχι τὸν διάδογο του ονόματος των, τὸύλάχιστον τὸν αξιο διάδογο της περιουσίας και της δυνάμεως της οικογενείας.

Ο Μισσέρ Καπελέττι, στον άγνωστο αυτό μέλλοντα γαμπρό βάσισε όλες τις έλπίδες πού έτρεφε για ένα γιού: Θα γινόταν συγχρόνως ο εύτυχής σύζυγος της Ιουλιέττας, ο κληρονόμος του ανακτόρου των Καπελέττι και ο άρχηγός του κόμματος των Γουέλφων της Βερόνας.

Η Ιουλιέττα Καπελέττι ανατράφηκε όπως θάπρεπε να ανατραφή ένα κορίτσι άρχοντικής οικογενείας. Της έμαθαν να

υπακούη τυφλά, γιατί τὸν καιρό εκείνο τὰ κορίτσια και οι γυναίκες θρισκόταν σε μια κατασταση άπόλυτης υπακοής στους γονείς και στους άντρες των.

Της έμαθαν να μην είναι ούτε τολμηρή ούτε φιλόρη, ούτε σπάταλη, να μη λέη ποτέ άσχημα λόγια, ούτε να κάνη τὸ παραμικρό πού θα μπορούσε να θίξη τις άσπτηρές δοξασίες του καιρού εκείνου.

Τέλος την έδίδαξαν να ράβη και να γνήθη, πράγμα πού θεωρείτο τότε απαραίτητο για να μπορή μια άρχόντισσα να επιδελήθη τις γυναίκες πού θάχε στὴν υπηρεσία της.

Φυσικά, για γράμματα, ούτε λόγος γινόταν. Ακόμα περισσότερο απ' τὸς άνδρες, οι κανόνες της εποχής απέκλειαν, απ' τὰ κορίτσια τὴ μάθηση εκτός πλιν αν προωριζόταν για καλόγγρης. Οι άνθρωποι φρονούσαν —κι' ίσως με τὸ δικη τους— ότι πολλά κακά ώφείλονται



Υπερήφανοι και χρυσοστολισμένοι κήρυκες άνήγγειλαν τὸς αγώνες.

στο γεγονός ότι οι γυναίκες ήξεραν περισσότερα πράγματα από ότι ήταν άναγκη. Οι άνθρωποι παίρνουν τὸ θάρρος να γράψουν σ' αυτές πράγματα πού δεν θα τολμούσαν φυσικά να τὸς πουν. Κι' ο διάβολος έπειτα τις θάζει στον πειρασμό να θελουν ν' απαντήσουν. Ένῷ, όταν δεν έξερουν τὴν εφεύρεση αυτή του Σατανά, είναι πιδ προφυλαγμένες.

Και την εποχή εκείνη ούτε η ίδια η βασίλισσα δεν έπατοέπετο να διαβάση ένα γράμμα, εκτός μόνον αν ήταν γραμμένο από τὸ ίδιο χέρι του συζύγου της.

Έτσι, όλη η μάθηση της Ιουλιέττας περιωρίστηκε στο να άποστηλήρη τὸ «πιστεῖω» και τὸ «Πάτερ ήμών».

Τέλος, της έδίδαξαν την άσπτηρή ήθική της εποχής, κατά την οποία δεν έπρεπε ν' αφήση ποτέ έναν άνδρα να την πλησιάση ή να την φιλήση, αν δεν ήταν εκείνος πού οι γονείς της θα της έδιδαν ως σύζυγο.

Όταν, η Ιουλιέττα ώδηγήθηκε από τὸς γονείς της στους αγώνες της κονταρομαχίας ήταν ακόμα πιδ μικρή και πιδ άποροσημένη απ' τὸ πρωτοφανος γι' αυτήν θέαμα, ώστε ν' αντίληθη την έντύπωση πού είχε κάμη στο νεαρό κι' άγνωστο άρχοντόπουλο.

Από την άλλη μεριά, η έπιμονή του Ρωμέο ώδήγησε τὸν πατέρα του να τὸς

μιλήση εκτενώς για την μισητή οικογένεια του Καπελέττι και να τὸς εξιστορήση όλα τὰ κακά πού οι Μοντέκκι είχαν ύποστη κατά τὰ χρόνια πού πέρασαν. Κι' ο νεαρός ιππότης, με τὰ φλογερά αισθήματα της νεότητος, ώρκίσθηκε να φανή άντάξιος της γενιῆς του, και να προσπαθήση αυτός να εκδικήση τις προσβολές πού της είχαν γίνει.

Μια μέρα πού ο Ρωμέο κολυμπούσε στον ποταμό μαζί μ' ένα φίλο του, τὸν Μαρούτσιο, αντίκρυσαν μέσα στις καλάμιες της όχθης ένα κορίτσι πού έπαρνε κι' εκείνο τὸ μπάνιο του, περιτριγυρισμένο από υπηρέτριες. Ο σεβασμός πού τὸυδειγναν οι γυναίκες φάνερωνε ότι τὸ κορίτσι εκείνο θ' άνήκε σε έπίσημη άρχοντική γενιά.

Όπως ήταν φυσικό, τὸ θέαμα εκίνησε τὸ ένδιαφέρον των δυὸ άρχοντόπουλων.



Υπερήφανοι και χρυσοστολισμένοι κήρυκες άνήγγειλαν τὸς αγώνες.

— Ιουλιέττα! — φώναξε ξαφνικά μια από τις υπηρέτριες — μην άπομακρύνεσθε πιδ, γιατί παρακάτω ο ποταμός είναι βαθύς.

— Την λένε Ιουλιέττα, έκαμε σκεπτικώς ο Μαρούτσιο. Κι' έπειτα πρόσθεσε: Σίγουρα θάνα η κόρη των Καπελέττι...

Ο Ρωμέο έσφιξε τὸς γρόνθους και έσμιξε τὰ φρύδια. Τὸ μίσος πού η παράδοσις της οικογενείας του είχε σπείρει μέσα του, ήταν ισχυρότερο απ' την άνάμνηση πού είχε κρατήσει από την πρώτη εκείνη συνάντησή του με την πανέμορφη κοπέλλα στο στάδιο της Βερόνας.

— Μια Καπελέττι! μορμούρισε με περιφρόνηση. Πάμε να φύγωμε! Νομίζω πιδ τὸ νερό είναι θρόμβικο εδώ πέρα.

Και πηδώντας έξω απ' τὸν ποταμό, ντύθηκε διαστικά και έφυγε, παρασύροντας και τὸν φίλο του.

Όστόσο, την ώρα πού άπομακρυνόταν, δεν κρατήθηκε, έστρεψε πίσω του τὸ κεφάλι, κι' έρριξε ένα φευγαλέο βλέμμα στην άθωα κοπέλλα.

(Συνέχεια στο επόμενο)

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ!

Θέλω Βάγγο νά μου κάνης περμα-
 μιά κι' δλώσια τὰ μαλλιά με τυραν-
 (νάν
 (νάν
 και με δείχνουνε σά δουλα
 ενώ είμαι... περδικοῦλα
 ὅπως τῶπε κι' ὁ Λευτέρης ὁ μπακά-
 (λης μου
 πού τὰ θέλγητρα γουστάρει τῆς ἀγ-
 (κάλης μου!



Πᾶμε ὥστε νά με πᾶ— στοῦ Χαμα-
 (ρά—
 νά μου κάνη στ' ἄψε - σβύσε κα-
 (τσαρά
 νά φαντάξω λιγούλακι
 σά νά ἦμουν κοριτσάκι
 κι' ὅταν γίνουιν περμανάντι τὰ μαλ-
 (λάκια μου
 ἤν... καρδιά σου θά τυλίγω στά
 (μπουγλάκια μου.

Θέλει Βάγγο, ν' ἀνθρωπέψη κι' ἡ
 (Μανιώ
 γιατί τῶπε κι' ἡ μαμιά μου ἡ Ἄννιῶ
 ὅτι γίνηκα ἡ καυμένη,
 ὡσπερ... γίδα κουρέμενη
 ἀπὸ τότε πού θρέ Βά— σέ στεφανώ-
 (θηκα
 και κεί μέσα στὸ Ψυρρή με σένα
 (χώθηκα...
 Η ΜΑΝΙΩ

Βλάμικες κουβέντες

Ο ΛΟΝΤΟΣ

Πού νά τῶλεγε, ρέ φίλε, κανείς πῶς ὅτι δηλαδή και θά
 ἔδινα μάτσι γιά νά περασπίσω τῆ τιμῆ και τὴν ἐπόληψη,
 ποιανού ρέ;... τοῦ Τζίμη τοῦ Λόντου!

Με τρακάρισε πού λές ὁ Μπάμπης ὁ ζηλόφτονας...

—Τάμαθες; μου κάνει. "Ὀχι; Ρέ πού ζῆς ρέ Βάθρακα;..."

Παντρεύτηκε ὁ Λόντος; με μιά κατομμυρι-
 οῦχα!

—"Ὁ Τζίμης, ρέ;
 'Αμῆ! Καί πήρε, ἀδρεφέ μου, ὁ
 πεχλιθάνης δολλάριο με τὴ σέσουλα και
 ποιός; 'Ὁ Τζίμης!

—Γιατί, ρέ, τοῦ κάνω, δὲ σοῦ γουστάρ-
 ρει ὁ Τζίμης και τότε λές πεχλιθάνη; Γιά
 πτόσου!

—"Ἄλλος νταῆς! μου λέει.
 —'Εγὼ νταῆς, ρέ Μπάμπη; Γιά βάστα
 μὴ σοῦ μπάσω και κανιά! 'Ὁ Λόντος
 ρέ... πάλαιμε με τὴ ζωῆ, χαλάλι του!

—'Α! ρέ Βάθρακα, κορόιδο! μου ξα-
 νολέει. 'Επειδὴ τις ρέ και μπάλευε, ἔχει
 και ἀξία... ὄρνιο!

Αὐτὸ ἦταν!

Νομίζω πῶς ἔπαθα... ἀμὲν με λύσσα στὸ τρίτο στά-
 διο και τώρα ὁ Μπάμπης πνέει τὰ λείσθια και ζωῆ σέ λό-
 γου μας!

Νά δῆς, ἀδρεφέ μου, κόλπο παλαιστικό: πεταχτάρη και
 κουτουλιά πού νά πῆς «πάσο, Βάθρακα ἀντάμη»!

Τὸ Λόντος, ρέ, νά βρῆση και τὸ Βάθρακα; 'Α μπᾶ!

Ὁ ΒΑΘΡΑΚΑΣ



ΤΕΛΙΑ ΕΙΔΩΝ-ΕΙΔΩΝ



Εὔθυμες

ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΟ

Ὁ Καίσαρ διηγείται τὰ θαυ-
 μάσια μέρη πού εἶδε κατὰ τὸ τε-
 λευταῖο του ταξίδι στὴν Ἄμε-
 ρικῆ.

—Παρηκολούθησα, λέγει, τὴν
 κηδεῖαν ἑνὸς γίγαντος. Ἐπρεπε
 νά βρῆσκεσθε ἐκεῖ. Τὸ φέρετρο
 ἦταν τόσο μακρὺ, ὥστε ἀναγκά-
 σθησαν νά χρησιμοποιήσουν τρεῖς
 νεκροφόρους ἅμαξες γιά νά τὸ
 τοποθετήσουν κατὰ τὴν ἐκφορὰν
 του.

—Μπᾶ! ἀπαντᾷ ὁ Μάριος.
 Σπουδαῖο πράγμα. Ἐγὼ στὴν
 Παλαιστίνῃ παρευρέθηκα σὲ μιά
 κηδεῖα, πού τὸ φέρετρο ἦταν τό-
 σο μακρὺ, ὥστε δὲν ἔβλεπε κα-
 νείς τὴν ἀκρῆ του.

—Σῶπα δά!... Καί ποιὸν ἐκή-
 δευαν;

—Τὴν Νεκρὰ Θάλασσα, ἀπάντη-
 σεν ὁ Μάριος.

ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Δύο ἀστυφύλακες συλλαμβά-
 νουν ἕναν ἀλήτη και τὸν μεταφέ-
 ρουν στὸ δικαστήριο.

Ὁ Πρόεδρος ἀρχίζει τὶς συνη-
 θισμένες ἐρωτήσεις.

—Τὸ ἐπάγγελμά σου;

—'Εφευρέτης, ἀπαντᾷ ἐπιβλη-
 τικὰ ὁ ἀλήτης.

—Μπᾶ!... και τί ἐφευρες μέχρι
 σήμερα;

—Τίποτε, κύριε Πρόεδρε ἀκό-
 μη. Ἄλλὰ ἀγωνίζομαι νά ἐφεύ-
 ρω!

ΣΧΕΤΙΚΟ...Σ

Δύο φίλοι συζητοῦν γιά τὶς ἱ-
 διοτροπιές τῶν ἀνθρώπων.

—Ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ
 ἰδιοτρόπους και ἐκκεντρικούς. Ἐ-
 γὼ, ἐπὶ παραδείγματι, γνωρίζω
 κάποιον, πού θά ἔβιδε τὰ πάντα,
 γιά νά γίνῃ μονόφθαλμος.

—'Αδύνατον! Εἶναι ὑπερβολή...

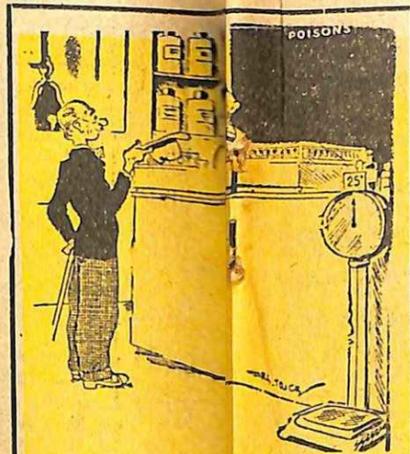
—Σὲ διαβεβαίω. Ξέρεις... τώ-
 ρα εἶναι θεόστραβός!

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Κάποιος θεατῆς δακρύζει. Ὁ
 φίλος του τὸν πλησιάζει.

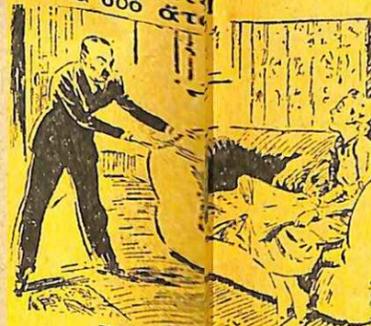
—Γιατί κλαῖς; Τὸ ἔργο δὲν εἶ-
 ναι τραγικό.

—"Ὀχι. Εἶναι ὅμως τραγικό τὸ
 ὅτι ἐπλήρωσα εικοσιπέντε φράγ-
 κα γι' αὐτὲς τὶς ἡλιθιότητες.



ΕΝΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΑΘΕ-

Στὸ φαρμακείο
 —Μοῦ δίνετε
 ἕνα ποντικοφάρ-
 μακο;
 —Πόσο θέλετε;
 —Γιά δύο ἀντι-



ΕΝΑ ΔΕΥΜΟΣ

—Τί λές, βρε
 λογαριασμοὶ
 ναι ἀπὸ ἕνα χρῆ-
 δὲν τοὺς ἔδειξ-
 —Περίμενα
 μέρα πού νά χῶ
 ἀϊκα! Αὐτοὶ οἱ
 μοδίστρας εἶ-
 ναι καὶ γιατί δὲν
 πρῶτητερα;
 —Ἐβρὼ καμμιὸ
 ἐφί...



ΧΑΛΙΑ ΟΡΘΩΤΑ

—'Η σύζυγός σου
 στὴν πόλη,
 Ἰνστιτούτο Κα-
 νὼ πὶὸ ὄμορ-
 τριακόσια φρ-
 σου...

—Ὁ σύζυγός σου
 χίλια φράγκα
 κακό...

—Πάρε, γυναίκα,
 καλὸ και γιά

Ἱστοριοῦλες

ΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

Ὁ Τοτὸς πού ἔχει φάγει δύο
 πάστες μετὰ τὸ φαγητό, ζητᾷ
 και τρίτη ἀπὸ τὴ μητέρα του.

—'Ακόμα μιά... Ὅθ᾽ πάθης δυσ-
 πεψία.

Καί ὁ Τοτὸς:

—Καί ὅμως, μαμᾶ, πρὶν νά κα-
 θήσωμε στὸ τραπέζι, ἔφαγα ἄλ-
 λες τρεῖς και δὲν ἔπαθα δυσπε-
 ψία!

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

—Γερτρούδη! Πρόσεξε. Τὴν ἐρ-
 χόμενη Κυριακῆ δίδω χορευτικὸ
 τσάι. Κύτταξε νά με βγάλῃς ἀ-
 σπροπρόσωπη...

—...Ὅθ᾽ προσπαθῆσω, κυρία, φο-
 βᾶμαι ὅμως μήπως ἀποτύχω, γι-
 ατὶ δὲν ξέρω χορὸ...

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ὁ κ. Π. ἀφηγεῖται τὰ κυνηγε-
 τικὰ του κατορθώματα:

—...Βλέπω, πού λέτε ἕναν ὑπέ-
 ροχο λαγὸ. Τραβῶ...

—Τί, τὸ τουφέκι;

—"Ὀχι, τὸ πορτοφόλι μου. Τὸν
 πληρώνω και φεύγω...

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΕΡΧΟΤΑΝΕ ΑΡΓΑ

Ἡ αὐλαία τοῦ θεάτρου ἔχει
 σηκωθῆ. Τὸ ἔργο μόλις ἔχει ἀρ-
 χίσει.

—'Ενας χονδρὸς κύριος, ἀναγ-
 κασμένος νά σηκωθῆ ἀπὸ τὴ θέ-
 ση του γιά ν' ἀφήσῃ ἕναν ἄλλον
 νά περάσῃ, φωνάζει:

—Τί ἀνυπόφορο πού εἶναι νά
 σηκώνεται κανείς διαρκῶς, γιά
 νά περνᾷ ὁ ἄλλος.

—Δίκη ἔχετε, παρατηρεῖ ὁ ἄλ-
 λος, γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἔρχομαι
 πάντα στὸ θέατρο ὅταν ἀρχίσῃ
 τὸ ἔργο...

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΘΗΚΕ!

—Πόσες τοῦ μηνὸς ἔχουμε σῆ-
 μερα;

—Δὲν ξέρω. ἀλλὰ εἶσαι ἀνόη-
 τος και ἀφηρημένος: Κύτταξε
 τὴν ἐφημερίδα πού ἔχεις στὴν
 τσέπη σου νά τὸ μάθης.

—Δὲν εἶμαι οὔτε ἀνόητος οὔτε
 ἀφηρημένος: ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ
 εἶναι... χθεσινῆ

ΤΡΙΧΕΣ

Βρὲ Μανιώ μου νά σοῦ κά— και περ-
 (μανάν
 μιά κι' ἐφόσον τὰ μαλλιά σὲ τυραν-
 (νάν

ἀλλὰ μάθε το μπαμπέσα
 πού σταλιά δὲν ἔχεις μπέσα
 ὅτι εἶχανε...ζωῦφια τὰ μαλλάκια σου
 και... μπαμπούριζαν Μανιώ μου τὰ
 (μπουγλάκια σου!

Σὰ σὲ πῆρα σὲ κατάστασι φρικτῆ
 οὐδαμῶς θρέ δὲν μοῦ ἦσουν ἀνεκτῆ
 και μ' ἐρχόταν νά σὲ φτύσω
 πρὶν σὲ πλύνω και σὲ ντύσω,
 ὡς πού σ' ἔλουσα Μανιώ με δεντρο-
 (λίβανο
 και σὲ ἔστειλα και δίπαξ στὸν κλί-
 (θανο.

"Ὡστε τώρα μὴ μοῦ λές τὰ μᾶ και
 (μοῦ
 γιά μπουγλάκια και γιά τρίχες, θρέ
 (μαίμοῦ

πού μοῦ θές ὄντυλασιόνα
 θρέ Μανιώ... καρακαηδόνα
 και μοῦ λές πῶς σὲ γουστάρει ὁ
 μπακάλης σου,
 γιὰτι σίγουρα δὲ σκέβεται... τὸ χά-
 (λι σου!

Ο ΒΑΓΓΟΣ



Σημειωματαριὸς μου

ΑΕΡΑ-ΑΜΥΝΑ

Σοφὸ ἀντρωπο εἶμαι! Σκέφτηκα πόλεμος τὰ ἔνη, μπό-
 μπες τὰ πέφτουν, λοιπὸν σκοτῶμένο τὰ ἱκάνουν.

Πῆς λοιπὸν σὲ ἰσιδερά και ἕνα σιντερένιο ἱεράμμα σὲ
 ἱκεφάλᾳ μου ἕκανα μέσα νά βάζω, χίτες νά μὴ με νοιάζῃ...

Ἐχτές πῆρα και ἱσιπίτι μου πῆρα, Ντιπλωμένο σὲ χαρ-
 τί, εἶχα,

Πάνω σὲ ἱφαί, ἱναῖκα μου χάντια ἔ-
 κανε;

—Γιαβρούμ, ἕνα ἱκαπέλλο τὰ πέρνης
 και ἕνα ρόμπα, με λέει.

—Τακουῖ, κουζούμ, τὸ λέω, ντὲν εἶναι
 καιρός. πόλεμος τὰ ἔνη, χίτες παρᾶ ντὲν
 ἔκω!

Ἰναῖκα μου ἀγρίεψε και ἱκουζίνα ἱ-
 πῆ.

Ἄμᾶ ἐγὼ τοῦκ γλήγορα σιντερένιο
 πράμμα ἱκεφάλᾳ μου ἔβαλα.

Πάνω λοιπὸν σὲ ὦρα ἱναῖκα πόρτα ἀ-
 νοιγμένο, ἱκανε και πράμματα—θάματα
 ἱπαντόφλες, ἱπιάτα, ἱσιδερα, ἱμασιά, ἱ-
 κανάτι, ἱκεφάλᾳ μου ἔρριξε.

—Νά, νά μάτης ἱναῖκα σου δικὶ νά τὸ λές... Ἰπαστουρ-
 μᾶ ἱκεφάλᾳ σου τὰ κάνω... σαλαμάρᾳ ἀντρα!

Ἐγὼ σκασμένο στὰ ἔλια ἱνηκα, ἱκεφάλᾳ μου χίτες ντὲν
 ἔπαθε, σιντερένιο πράμμα ἐν τάξει εἶναι! Σῶτηκα! Αὐτῆ
 καλῆ ἀερα—ἀμυνα εἶναι. Σοφὸ ἀντρωπο ἐγκώ! Ντιπλωμα
 ἔρασιτενία νά με ντίνουν! Μπιάβω Καραμπέτ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ



Ἡ δούκισσα τοῦ Ἐπινάλ

Ἐνα εὐθυμο διήγημα
τοῦ
Μ. ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ο Μαρκήσιος ντὲ Σομπρεβὸ δὲν ἦταν μόνον ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἦταν καὶ ἓνας μεγάλος φιλόανθρωπος.

Ἡ τερραστία περιουσία του, τοῦ ἐπέτρπε ν' ἀνακουφίζῃ τοὺς κατατρεγμένους ἀπὸ τῆ μοίρα. καὶ νὰ σκορπᾷ γύρω του τὴν εὐτυχία.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν πόλεμο ἀνέλαβε νὰ τρέφῃ τοὺς ἀποκλήρους τῆς ζωῆς.

Κατὰ τὶς 6 ἡ ὥρα, κάθε ἀπόγευμα ἔνο ὀλόκληρο πλήθος φτωχῶν διαδύλων ἔκαμαν οὐρὰ ἐξῶ ἀπὸ τὰ μαγειρεία τοῦ μεγάρου του, στὸ Νεϊγὸ, καὶ περίμενε μὲ ὑπομονὴ τὴ διανομὴ τοῦ φαγητοῦ. Γυναικίαις φτωχικά ντυμένες, ἀξιοθρήνητες γρηθῶδες, νέοι ντυμπλήδες, λογιῶν, λογιῶν δυστυχισμένοι ἄνθρωποι περίμεναν ὑπομονητικὰ τὴν ζεστή καὶ νόστιμη σούπα, πού ἐτοίμαζαν οἱ μάγειροι τοῦ γενναϊοδώρου ἀριστοκράτη.

Κάποια μέρα, ὁ μαρκήσιος ντὲ Σομπρεβὸ, θέλησε ὅπως ὁ Χαλίφης τοῦ ἀνατολίτικου παραμυθιοῦ, νὰ πληροφορηθῇ τί σκεπτόταν ὅλοι αὐτοὶ οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι γιὰ τὴν καλωσύνη του.

Ντύθηκε λοιπὸν μὲ παληόρουχα, ἔβαλε στὸ κεφάλι του μιὰ σκονισμένη ρεπούμπλικα καὶ πῆγε καὶ κάθησε σ' ἓνα παγκάκι, ἀπέναντι στὸ μέγαρο του. Ἦλπιζε ἔτσι ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγαν αὐτοὶ πού εὐεογετοῦσε.

Ἐἶχαν περάσει κάμποσα λεπτά. Οἱ καθημερινοὶ πεντασμένοι τοῦ ἄρχισαν νὰ παρελαύνουν διευθυνόμενοι μ' ἓναν τενεκέ τῆς κονσόρας εἶς μὲ μιὰ παληογαβάθα, πρὸς τὰ μαγειρεία τοῦ μεγάρου.

Ἐκφρονικὰ, τὸ βλέμμα τοῦ μαρκησιῦ ἔπεσε πάνω σὲ μιὰ γυναίκα πού πλησίαζε μὲ δῆμα ἀργό. Ἦταν ντυμένη μὲ ἐκζητήση πένθιμα μεταξωτὰ ρούχα καὶ θάδιδε ὑπερήφανα.

Ἡ ἀγνωστὴ κυρία σταμάτησε μπροστὰ στὸ πάγκο, ἔσκυψε τὸ γροῖζο κεφάλι τῆς καὶ φέροντας ἓνα ζευγὸς χρυσὰ φασημέν στα μάτια τῆς κύτταζε προσεκτικὰ τὸν μαρκήσιο. Κατόπι τὸν ρώτησε σὲ προστατευτικὸ τόνο.

—Τί κάνεις αὐτοῦ φίλε μου;
Ὁ μαρκήσιος ἀποφασισμένος νὰ παίξῃ καλὰ τὸν ρόλο του, ἀπήντησε παίρνοντας τὸ κατάλληλο ὄψος.

—Τί νὰ κάνω κυροῦλα μου, περιμένω σὰν καὶ τοὺς ἄλλους καὶ πέσα. Εἶμαι γωρὶς δουλειὰ καὶ πεινώ. Καὶ μιὰ πού ὁ ἄγοντας ἀπέναντι μοιράζει σούπα σ' αὐτοὺς πού δὲν ἔγουν νὰ σὰν τίποτε, ἦλθα νὰ πῶ καὶ ἐγὼ τὴ μερίδα μου. Αὐτὸ εἶναι ὄλο.

—Πῶς; Δὲν ἔχεις δουλειὰ φτωχέ μου ἄνθρωπε;

—Ὅχι κυροῦλα μου. Μὲ πέταξαν ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο πού δούλευα γιατί ἦμουν ἀναίμικός.

—Εἶναι πολὺ λυπηρὸ αὐτό. Σὲ λυπεῖμαι μ' ὄλη μου τὴν καρδιά καὶ θάθελα νὰ σὲ βοηθῶ λίγο.

Ἡ κυρία μὲ τὰ μαῦρα κάθησε πλάι στὸ μαρκήσιο. Ἐκεῖνος τὴν κύτταζε περίεργα.

—Ἀκουσέ με, ἔκανε ἡ μυροφόρα. Κατοικῶ στὴ λεωφόρο τοῦ Δάσου, ὅπου

θμὸς 57... Εἶμαι πολὺ πλούσιος. Τὸ αὐτοκίνητό μου μ' ἀφήκε στὴ γωνία καὶ περπατοῦσα ἄσκοπα γιὰ νὰ ξεμουδιάσω.

—Μάλιστα κυρία.

—Λοιπὸν, πρόσεξε! Ἐπιθυμῶ νὰ σὲ βοηθήσω, γιατί ἡ τύχη σ' ἔρριξε στὸ δρόμο μου καὶ γιατί μ' ἐνδιαφέρεις. Δόσε μου τ' ὄνομά σου!

—Μάλιστα κυρία... Κάρολος Λεκινιδὸ, παλαιὸς πολεμιστὴς... ἐργάτης...

—Καὶ ἡ διεύθυνσή σου; Ποῦ κατοικεῖς;

Ὁ μαρκήσιος στὴν ἐρώτηση αὐτὴ δίστασε. Ἦταν τῆς γνώμης ὅτι ἡ κωμωδία εἶχε κρατήσει ἀρκετὰ καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποκρίνεται μπροστὰ στὴ φιλεύσπλαχνη συνομιλήτριά του. Στράφηκε λοιπὸν πρὸς τὴν κυρία μὲ τὰ μαῦρα καὶ τὴν ρώτησε χαμογελῶντας.

—Ἀλλὰ με ποῖα λοιπὸν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ συνομιλῶ;

—Μὲ τὴν δούκισσα τοῦ Ἐπινάλ ἀπάντησε ἡ κυρία ἀπλᾶ.

Ὁ μαρκήσιος σηκώθηκε τότε ἀμέσως ἔδωκε τὸ στραπατσαρισμένο του καπέλο καὶ κἀνοντας μιὰ βαθεῖα ὑπόκλιση:

—Κυρία, ἀφοῦ τὰ πράγματα ἦλθαν ἔτσι, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς παρουσιασθῶ καὶ νὰ σὰς φανερώσω τὸ ἄθωο στρατήγημά μου.

Καὶ τῆς ἐξήγησε τί συνέβηκε.

—Τί περιπέτεια! φώναζε ἡ κυρία. Ὁ



Ντύθηκε μὲ παληόρουχα καὶ κάθησε σ' ἓνα παγκάκι, ἀπέναντι στὸ μέγαρό του.

M. NTEKOMΠΡΑ

Σὰν ἱστορία καὶ σὰν θρύλος

Ἐνας κρυφὸς ἔρωτας τοῦ Ἀετιδέως

Ὁ γιὸς τοῦ Ναπολέοντος μέσα στὴ χρυσὴ φυλακὴ του.

ΠΑΡ' ὄλο τὸ χιόνι πού ἐπεφτε, μέρες τώρα, καὶ ἀσπρίζε τοὺς δρόμους τῆς Βιέννης, ὁ δούξ τοῦ Ράιχστατ θέλησε κ' ἐκεῖνι τὴ μέρα, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπαράβατη συνήθειά του, νὰ κἀνῃ τὸν καθημερινὸ του περίπατο στὸ Πράτερ.

Τὸ ἀπόγευμα, ὅμως, ἐκεῖνο τοῦ Δεκεμβρίου 1830, τὸ ἀπέραντο βιεννέζικο πάρκο ἦταν σχεδὸν ἔρημο. Ποῦ καὶ πού ἔβλεπες κανένα βιαστικὸν ἱππέα ἢ καμμιά γυναικίαια σιλουέττα, φορτωμένη γούνες. Κουρασμένος καὶ μελαγχολικός, ὁ νεαρὸς πρίγκηψ ἔξαναπῆρε ἀνόρεχτα τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, τραβώντας καὶ πάλι γιὰ τὴ γρουθὴ φυλακῆς του, τὰ πολυτελῆ ἀνάκτορα τοῦ Χόφμπουργκ.

Ἐξαφνα, τὸ ἄλογο τοῦ διεσταυρώθη μ' ἓνα κομπὸ ἀμάξι, πού τὸ ἔσυραν δύο κάτασπρα ἄλογα. Στὸ ἀντίκρουμά του, ὁ μελαγχολικός Φράντς δοκίμασε μιὰ μεγάλη χαρὰ. Πραγματικὰ, ὅπως περίμενε, στὸ βάθος τοῦ ἀμαξιοῦ ἦταν καθισμένη ἡ Φανή Ἐλσὺρ, ἡ γοητευτικὴ χορεύτρια τῆς Ὀπερας.

Ὁ γιὸς τοῦ Ναπολέοντος παραμερίζει, γιὰ ν' ἀφίση τὸν δρόμο ἐλευθέρων στὸ ἀμάξι καὶ φέρνει τὸ χέρι του στὸ πηλίκιο, χαιρετώντας ἐπιδεικτικὰ τὴν γορεύτρια. Θέλει νὰ τὸν ἴδου. Θέλει νὰ γίνῃ λόγος γιὰ τ' ὄνομά του καὶ νὰ λένε μέσα στὰ σαλόνια τῆς Βιέννης καὶ τῆς Αὐλῆς:

—Μάθατε τὰ νέα; Ὁ δούξ τοῦ Ράιχστατ τὰ ἔχει μὲ τὴ Φανή! Παιδαριώδης ματαιοδοξία ἐνὸς νεαροῦ, πού μόλις ἔκλεισε τὰ δέκα ἑννέα του χρόνια. Ἡ Φανή δὲν εἶναι ἐρωμένη του καὶ ὁ Φράντς οὔτε σκέπτεται κἀν νὰ τῆς τὸ ζητήσῃ. Τοῦ ἀρκεῖ μονάχα νὰ τὴ βλέπῃ, νὰ τῆς χαμογελάῃ, νὰ δέχεται τὶς γλυκειές του ματιές. Αὐτὸ φθάνει, γιὰ νὰ σκανδαλισθοῦν μερικὲς σὺλικὲς κυρίες, πού τὸν θεωροῦν ὅλο σὰν μπέμμη.

Τὴν ὥρα πού ὁ ἱππέας μας ἔμπαινε στὸ παλάτι τοῦ Χόφμπουργκ, τὰ ἀναριθμητὰ ρολόγια τῆς Βιέννης ἐσήμαιναν τὴν τετάρτη ἀπογευματινὴ. Ὁ ἱπποκόμος ξεπεζεῦει πρῶτος ἀπὸ τὸ ἄλογο του, πᾶναι τὸ περήφανο ἄτι τοῦ πρίγκηπος κ' ὁ τελευταῖος πηδάει εὐκίνητα, γιὰ νὰ κατευθυνθῇ ἀμέσως στὴ μακρυνὴ πτέρυγα τῶν ἀνακτόρων, ὅπου βρίσκονται τὰ διαμερίσματά του.

Ἡ νύχτα ἔχει ἀπλώσει κιόλας τὰ μαῦρα φτερά της μέσα στὰ πολυτελῆ αὐτὰ διαμερίσματα, ὅπου τὰ τζάκια εἶναι ἀναμμένα μέρα καὶ νύχτα. Ὁ πρίγκηψ δὲν φωνάζει κανένα. Γιὰ ποῖον λόγο νὰ τοῦ ἀνάψουν τὰ φῶτα; Μὲ τίς μπόττες ὅπως εἶναι καὶ μὲ τὸ ασπίγιο στὸ χέρι, ἔσπλωει πάνω σ' ἓνα σοφᾶ καὶ βυθίζεται

σὲ σκέψεις, ξαναφέροντας στὸ νοῦ του πλῆθος ἀναμνήσεων.

Τὴ ἀναμνήσεις μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἓνας νέος, πού δὲν ἔκλεισε ἀκόμα τὰ εἰκοσι χρόνια του; Ἄλλ' ὁ Φράντς δὲν εἶναι ὅπως οἱ ἄλλοι συνομηλικοὶ του. Τὸ λεπτὸ καὶ φιλάσθενο σῶμα του λυγίζει κάτω ἀπὸ τὸ βᾶρος τῶν ἀναμνήσεων.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, ὁ Φράντς δὲν ἔχει γινώρισε μέχρι τώρα, παρὰ μόνον ἀπογοητεύσεις. Κάποτε νόμισε ὅτι εἶχε ἀγαπήσει τὴν κόμησσα Ναντίνια Καρολύι. Ὑστερα, πίστεψε ὅτι θὰ τρελλαινόταν ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν κοντέσσα Πιζάνι. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόκειτο παρὰ γιὰ ἐφήμερα περιστατικά.

Ἐσπλωμένος πάντοτε στὸ ντιθάιν του, ὁ ξανθὸς πρίγκηψ ἀναστενάζει:

—Κανέναν δὲν μ' ἀγαπάει! Κανέναν δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ! Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ πόρτα ἀνοίγει



Ἡ Σοφία ρώτησε τὸν Φράντς μ' ἐνδιαφέρον γαμᾶτο ἀγωνία...

καί γλυστράει μέσα στο σαλόνι, μία γυναίκα σιλουέτα.

— — —

—Φράντς, είσαι εδώ; ακούεται μία τρυφερή φωνή, μέσα στο μισοσκόταδο. Μά τί κάνεις ολόμοναχος, μέσα στο σκοτάδι; Κοιμάσαι ή όνειροπολείς;

Καί ή νεοφερμένη, πλησιάζει στο γραφείο κι' ανάβει μία μεγάλη λάμπα. Μέσα στο δυνατό φώς, ό δούξ του Ράιχστατ βλέπει ένα γλυκό πρόσωπο που του χαμογελά και δύο μάτια γεμάτα περιπάθεια.

—Σοφία! ψιθυρίζει έκστατικός. 'Η Σοφία, ή σύζυγος του άρχιδουκός Φραγκίσκου — Καρόλου και νύφη του αυτοκράτορος Φραγκίσκου Β', τυχαίνει να είναι θεία του 'Αετιδέως, έξ άγχιςτείας. Θεία, όμως, νέα, χαριτωμένη, κομψή, μονάχα κατά έξη χρόνια μεγαλύτερη από τον άνεμιο. Όταν ό Φράντς ήταν άκόμα παιδί, ή Σοφία ήταν ή μόνη του φίλη. Τόν παρηγορούσε, τουδινε θάρρος, τόν προστάτευε από τόν Μέτερνιχ και τόν φύλαγε από τήν κρυφή έχθρότητα της αυτοκρατορικής οικογενείας.

Τώρα που ό δούξ του Ράιχστατ πλησιάζει να κλείσει τά είκοσι, ή Σοφία εξακολουθεί να παραμένει ή μόνη άληθινή του φίλη, τό μόνο έμψυχο γι' αυτόν πρόσωπο.

—Τί καλά που έκανες και ήλθες, Σοφία, της λέγει ό 'Αετιδέως. Νά-ξερεις πόσο ύποφέρω...

—Γιατί, Φράντς; Τί βαρβαίνει τήν καρδιά σου; Μίλησε. Είμαι έτοιμη να σ' άκούσω και να σε παρηγορήσω άν μπορεί.

Εκείνος διστάζει να μιλήση. 'Υστερα, όμως, παίρνει τήν απόφασή του και λέγει:

—Θά πεθάνω νέος, Σοφία. Είμαι βέβαιος... Ω! Μή διαμαρτύρεσαι! Έχω σχηματίσει άπόλυτη βεβαιότητα... Ναι, θά πεθάνω νέος και θά φύγω από αυτόν τόν κόσμο, χωρίς να γνωρίσω τόν άληθινόν έρωτα...

Τότε ή Σοφία φέρνει τά μπράτσα της γύρω από τόν ώμο του πρίγκηπος, τόν τραβάει κοντά της και του ψιθυρίζει:

—'Οχι, Φράντς, δέν θά πεθάνης όπως λές. Κι' άν σου χρειάζεται για νάσαι εύτυχης μία ένθαρρυντική όμιλογία, μάθε ότι έχω σ' άγαπώ με όλη μου τήν καρδιά.

—Εσύ, Σοφία;

—Ναι, έχω!

Δέν μένει πιά τίποτε. Δέν μπορούν να μιλήσουν, γιατί τώρα τά χείλη τους είναι ένωμένα σ' ένα άτέλειωτο φίλι...

—'Ολα είναι σιωπηλά μέσα στο άπέραντο δωμάτιο. 'Ολα είναι σιωπηλά μέσα στο γέρινο παλάτι του Χόφμπουργκ, που μοιάζει με στοιχειώμενο κτίριο "Έξω, τό χιόνι εξακολουθεί να πέφτει πυκνό. 'Υστερα, ή Σοφία σηκώνεται, τάκτοποιεί μπροστά στον καθρέφτη τό χέντισμά της και τήν τουαλέττα της και προστάζει:

—Φράντς, κάνε γρήγορα. Πρέπει να τυθής για τό γεύμα. Ξέρεις πως θυμώνει ό Αυτοκράτωρ όταν δέν είμαστε στην ώρα μας στο τραπέζι!

— — —

'Ηταν ακόμα όχτώ τό πρωί και όλοι κοιμόντανε στον πύργο του Σίμ-

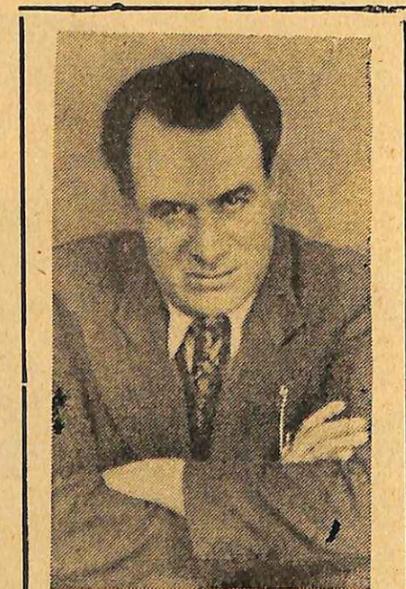
πρου, όταν ό δούξ του Ράιχστατ βγήκε στον κήπο.

'Ηταν τέλη Μαΐου του 1832. 'Ο πρίγκηψ είχε πολύ άλλαξει κατά τά δύο τελευταία χρόνια. Τό πρόσωπό του ήταν χλωμό και τό σώμα του άδύνατο. 'Η παραμικρή προσπάθεια τόν κούραζε και όποτε τόν έπιανε βήχας, τό μαντήλι του γινόταν κατακόκκινο από τό αίμα.

Βαδίζοντας άργά, ό 'Αετιδέως χώθηκε κάτω από μιάν άλλέα και κάθισε σ' έναν πέτρινο πάγκο, όπου περιέμενε...

Κατά τό διάστημα των δυο αυτών χρόνων, ό έρωσ του νεαρού πρίγκηπος με τήν αρχιδουκίσσα Σοφία είχε μείνει τελείως μυστικός. Κανένας δέν τόν ύποπευόταν μέσα στην Αύλη. Καί τό μυστήριο αυτό ηύξανε τή χαρά των δύο έραστών. Κοντά στη Σοφία, ό Φράντς εύρισκε τήν άληθινή εύτυχία και λημονούσε τήν άνία της ζωής του. 'Η Σοφία ήταν πρόσχαρη, άπλη, θερμή, αούθόρμητη και δέν πολυπρόσεχε τό πρωτόκολλο. Μαζί του ήταν μία γυναίκα έρωτευμένη και τίποτε άλλο.

'Επί πλέον, ή αρχιδουκίσσα ήταν ή μόνη από όλη τήν αυτοκρατορική οικογένεια της Βιέννης, που άγα-



'Ο δημοφιλής θιασάρχης κ. Πέτρος Κυριακός, ό όποιος δίδει τήν τιμητική του παράσταση στο θέατρο Σαμαρτζή τήν 11ην του μηνός με τήν επιθεώρηση "Μασκότα". 'Η παράσταση αυτή, όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος, θ' άποτελέσει καλλιτεχνικών γεγονός για τας 'Αθήνας.

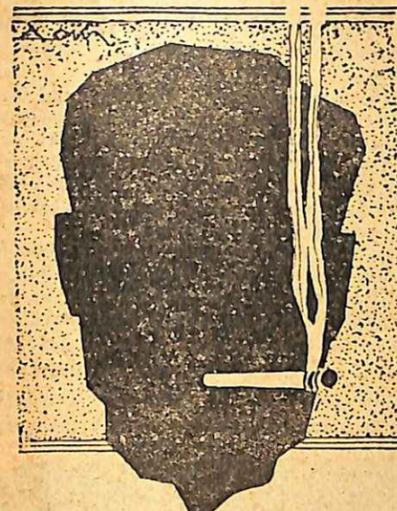
'Επί τή εύκαιρία αυτή, αξίζει να αναφερθώ ότι ό κ. Κυριακός τόν χειμώνα θά ήγηθώ ίδιου του θιάσου εις τό θέατρον "Μοντιάλ".

ΡΟΖΕ ΡΕΖΙΣ

Τά κατορδώματα του Λωποδύτη Φάντασμα

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΔΙΚΟΣΚΟΤΩΜΕΝΗΣ

Του Χέρμαν Λάντον



ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ

ΜΗ ΕΧΟΝΤΑΣ καμιά άπολύτως άσχολία εκείνη τήν ήμέρα ό Μάρτεν Ντάλ και έχοντας άρκετές μέρες να δώ τόν φίλο του Σούμερ, έσκέφθηκε να περάση κατά τό μεσημέρι από τό ιδιαίτερό του γραφείο στην έδρα της Σκότλαντ-Γουάρδ και να τόν πάρη μαζί του στο σπίτι του.

Οί δυο φίλοι είπαν ότι είχαν να πουν και έτοιμαζόταν να φύγουν, όταν ένας άστουφύλαξ έφερε στον Σούμερ ένα επισκεπτήριο λέγοντάς του:

—'Ινσπέκτωρ, ό κύριος αυτός θέλει να σάς δώ.

—'Ο Σούμερ έρριξε μία ματιά στο επισκεπτήριο:

—Μπράντ 'Ολιβερ; Δέν τόν γνωρίζω. Τό παρουσιαστικό του;

—Πώς! Έκαμεν ό Μάρτεν Ντάλ κατάπληκτος. Δέν γνωρίζεις τόν Μπράντ 'Ολιβερ;

—Τόν γνωρίζεις σύ;

—Προσωπικώς όχι. Γνωρίζω ώστόσο ποιός είναι. Δέν σου θυμίζει τίποτε τό όνομά του; Κάποιο αυτοκινητικό δυστύχημα...

—Γιά στάσου!... Ναι!... Πρώ έπτά ή όχτώ μηνών. Αυτός είναι!... 'Ο θεοπάλαθος εκείνος νεαρός, πολυεκατομμυριούγος που, για να σώσώση τήν ώρα του... σκότωσε τή γυναίκα του! Τί να με θέλη άραγε.

—Θά τόν δευθής βέβαια.

—Φυσικά. Μαίνε άν θέλης. Νά! Κάθησε στην γραφομηχανή και κάνε πως χτυπάς κάποιο έγγραφο! 'Ετσι θά νομίσω πως είσαι... ή μίς δακτυλογράφος μου!

—'Ας περάση ό τζέντλεμαν!

—'Υστερα από ένα λεπτό, έμπαινε ό Μπράντ 'Ολιβερ, ένας ψηλός, άδύνατος και άνησυχαστικά χλωμός νέος άβουλα ντυμένος, με μαύρη γραβάτα και πένθος.

—'Ο ίνσπέκτωρ Σούμερ;

—Στάς διατάγας σας τζέντλεμαν. Καθήσατε. Σε τί μπορούμε να σάς φανούμε χρήσιμοι;

—'Ο Μπράντ 'Ολιβερ έρριξε μία ματιά προς τό μέρος του Μάρτεν Ντάλ, ό όποιος χτυπούσε κάποιο έγγραφο στην γραφομηχανή, πήρε ένα κάθισμα και κάθισε κοντά στο τραπέζι.

—Πρόκειται περι καταπληκτικής πε-

ριπτώσεως, ίνσπέκτωρ.

—Είμαι όλος αυτιά.

—Θά γνωρίζετε βέβαια τις συνθήκες του τραγικού θανάτου της συζύγου μου που τήν λάτρευα όσο κανένας ίσως σύζυγος δέν λάτρευε τήν γυναίκα του.

—Ναι. Θυμάμαι. 'Οδηγούσατε μόνος, μεθύσατε από τήν ταχύτητα, αναπτύξατε 100 χιλιόμετρα και σε μία στροφή τό αυτοκίνητό σας, άνετρέπη.

—Δυστυχώς ναι. 'Εγώ τήν σκότωσα! 'Όταν συνήλθα, βρέθηκα στο δωμάτιο μιάς ιδιωτικής κλινικής. Πονούσα φορητά αλλά με μερικές κινήσεις πούκανα ζαπλωμένος, δεβαιώθηκα ότι κανένα από τά κόκκαλά μου δέν είχε σπάσει. Κατ' εύτυχή σύμπτωση, ή κλινική άνήκε στον πύο στενό μου φίλο, στον άδελφό μου θά μπορούσα να πώ, 'Όσκαρ Σμύθ. Δέν φαντάζεσθε, ίνσπέκτωρ, τήν φιλία που με συνδέει με τόν 'Όσκαρ Σμύθ. Μεγαλώσαμε μαζί, μαζί σπουδάσαμε, μ' αυτόν έκανα τις μεγαλύτερες νεανικές μου τρέλλες. Φυσικά, μόλις συνήλθα, ή πρώτη μου έρώτησις ήταν για τήν κατάσταση της λατρευτής μου 'Εβελιν. Με καθήσυχασαν αλλά από τό ύφος όλων, κατάλαβα ότι ή θέση της ήταν κρίσιμη. Στο παινό δωμάτιο ηγγαινοερόντανε νοσοκόμες και γιατροί. Κατάλαβα ότι σ' αυτό τό δωμάτιο βρισκόταν ή γυναίκα μου και, σε μία στιγμή που οι νοσοκόμες με άφησαν μόνον, σηκώθηκα και σερνόμενος, κατανικώντας τούς πόνους μου, μπήκα στο δωμάτιό της για να παρουσιάθω στις τελευταίες της στιγμές. Σας άφήνω να φαντασθήτε τήν άπελπισία μου. 'Η λατρευτή μου 'Εβελιν έξέψυγχε κυττάζοντάς με, ποσοτό προσέση ν' άκούση ούτε μία λέξη μου, ούτε ένα ένθαρρυντικό λόγο μας.

—'Ενα δάκρυ κύλησε στο ώγορό πρόσωπο του νέου ό όποιος έξηκολοθήησε:

—Τά δικά μου τά τραύματα με κράτησαν ένα μήνα στην κλινική του Σμύθ. Φαντασθήτε λοιπόν ίνσπέκτωρ τήν άδουνηρή μου κατάπληξη, όταν, μπαίνοντας στην βιβλιοθήκη της πολυαγαπημένης μου νεκρής, μετά τήν έξοδο μου από τήν κλινική, διεπίστωνα διάφορη!

—Πώς;

—Οί κλειδαριές όλων των συσταριών του τοιαυτού της βρέθηκαν σπασμένες και τό περιεχόμενο των συσταριών σ' άθλια κατάσταση, ανακατεμένο.

—'Εκλεψαν τίποτε κοσμήματα;

—Τά κοσμήματα της όλα βρισκόταν μέσα στην υπαίτησία της, στο δωμάτιό της. 'Η υπαίτησία δέν ήτο κλειδωμένη άλλ' απ' αυτήν δέν έλειπε ούτε μία κοσμίτσα!

—'Εχετε έμπιστοσύνη στο προσωπικό του μεγάρου σας;

—'Απόλυτη.

—Συνέχισατε, έκαμεν ό Σούμερ άφοϋ

έρριξε μία ματιά προς τό μέρος του Μάρτεν Ντάλ.

—Και δέν ήταν μόνο τό περιεχόμενο των συσταριών ανακατεμένο, αλλά και πολλά από τά αγαπημένα της βιβλία βρέθηκαν σκόρπια έδώ κι' εκεί! Νά ξεράτε πόση τάξη βασιλεύει πάντα στην βιβλιοθήκη της! 'Επίσης, ένα γραφειάκι του ιδιαιτέρου της δωματίου, βρέθηκε και αυτό με σπασμένες τις κλειδαριές του. Αυτό προδίδει ότι ό διαρρηκτής μπήκε και στο δωμάτιό της και περιφρόνησε τά κοσμήματά της που ήταν στην διάθεσή του!

—Είσαθε βέβαια ότι κανένα άπολύτως από τά κοσμήματά της δέν έκλάπη;

—Λείπει ένα άσημαντό πραγματάκι. 'Ενα μικρό μενταγιόν με τήν φωτογραφία της μητέρας της. Μία φλούδα χρυσού άξιας δεκαπέντε τό πολύ σελινιόν.

'Αστέιο πράγμα! Φαντάζομαι ότι τό μενταγιόν αυτό θά τό φορούσε τήν ήμέρα του δυστυχήματος, γιατί δέν άποχωριζόταν από αυτό και θά χάθηκε στον τόπο του δυστυχήματος.

—Και ήλθατε σήμερα να με βρήτε για να εξαχνιασθή τό μυστήριο αυτής της διαρρηξέως;

—'Ατυχώς ίνσπέκτωρ, δέν πρόκειται περι μιάς και μόνης διαρρηξέως! 'Επηκολούθησαν άλλες τρεις, εξ ίσου μυστηριώδεις.

—Διάολε! Χωρίς και πάλι να κλέψουν τίποτε;

—Τά κοσμήματά της εξακολουθούν να βρίσκονται στις θέσεις των. Δικό μου αντικείμενο δέν λείπει τό παραμικρό. Και όμως, ό μυστηριώδης διαρρηκτής είμαι βέβαιος πως έπεσε έξω έξι ή επτά φορές τό μεγάρό μου.

—'Εχουμε λοιπόν τέσσερις τό όλον έπισκεψές σου.

—'Ακριβώς. 'Η πρώτη κατά τήν παραμονή μου στην κλινική του άδελφικού μου φίλου 'Όσκαρ Σμύθ. 'Η δευτέρα, πρό δύο μηνών. Είχα φύγει για λίγες μέρες στο Λίβερπουλ και κατά τήν επιστροφή μου, διεπίστωνα τήν διαρρηξή. Τά βρήκα πάλι όλα άνω-κάτω μέσα στην βιβλιοθήκη της μακαοίτισσας αλλά, δέν έλειπε τίποτε απ' αυτήν.

—Παίρογο!

—Καταπληκτικό! Πρό μηνός, ό φίλος μου 'Όσκαρ Σμύθ, με συμβούλευσε να κάνω δυο ή τρία τό πολύ λασπόλωτα.

'Εβουγα για τό 'Είντερον και κατά τήν επιστροφή μου διεπίστωνα τρίτη διαρρηξή. Απτή ώπότεο τή σορά έλειπε κάτι από τήν βιβλιοθήκη της μακαοίτισσας:

'Ενας μικρός πίναξ του Γάλλου άριστοτέχνου Ρενουά α "Παιός άνοίξεως". Πρόκειται περι πραγματικού άριστουργήματος. 'Η άπόδειξη του με στενοχώρησε πολύ. Δέν θά τόν παραχωρούσα ούτε για 10,000 λίρες μολοντί μου είχε στοιχίσαι

μόνο 1.000. Ήταν κάτι που το θαύμαζε ή μακαρίτισσα στην πινακοθήκη μιας φιλενάδας της, πολύ πριν γίνη κατμή της! — 'Αλλά φίλτατε τζέντλεμαν! Όλες αυτές οι διαρρήξεις δεν είναι δυνατό να γίνονται στο μέγαρο σας, χωρίς την συνοχή ενός υπηρέτου σας!

— 'Απέλυσα ινσπέκτωρ όλο το προσωπικό μου και δεν κράτησα παρά ένα γεροβαλαμπελό που υπηρέτησε επί 45 χρόνια τον πατέρα μου! Ο άνθρωπος αυτός λονίζεται πιά μέλος της οικογενείας μου και δεν μου επιτρέπεται να τον υποψιασθώ! 'Αλλά δεν τελείωσε, ινσπέκτωρ! Χθές τη νύχτα, άδιαβήτησε σοβαρά η μητέρα μου και ξενύχτησα σπίτι της. Φανταστήτε λοιπόν την κατάπληξη μου σήμερα, όταν μπαίνοντας πρωί-πρωί στην βιβλιοθήκη της μακαρίτισσας, είδα τον περίφημο πίνακα του Ρενουάρ κρεμασμένον στη θέση του!

— Είναι ο ίδιος; Μήπως πρόκειται περί αντιγράφου;

— Ο ίδιος ινσπέκτωρ! Έχω μερικές γνώσεις τεχνολογικής, και θα το καταλάβω! Είναι ο ίδιος ο πίνακάς μου! Η «Ήμερα ανοίξεως» του Ρενουάρ!

— Πραγματικά καταπληκτική η περίπτωση σας. Θα ασχοληθώ μ' αυτήν τζέντλεμαν. Σήμερα έχουμε Τρίτην. Να διαδώσετε παρακαλώ εις όλους τους γνωστούς σας ότι την προσεχή Παρασκευή θα εκδράμετε μακριά από το Λονδίνο με τον γεροβαλαμπελό σας και ότι θα απουσιάσετε για λίγες μέρες.

— Καί... θα παραμείνω στο σπίτι μου; — Όχι! Θα την κάνετε την εκδρομή! Τα άλλα με άφορον έμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ο ινσπέκτωρ Σούμερ κατέθηκε άργά-άργά τα μαρμάρινα σκαλοπάτια της Σκότλαντ-Γουά.δ. σταμάτησε μια στιγμή στο πεζοδρόμιο, κύτταζε τον αυρανό και μουρμούρισε κάτι προμαντεύοντας ομίχλη, έβριζε μια ματιά στις φωτεινές διαφωμήσεις και, ανάδοντας ένα πουράκι της κακιάς ώρας, τ' έσφιξε στα δόντια του και προχώρησε έχοντας τα δύο του χέρια στις τσέπες του πανταλιού του.

Φαινόταν ευδιάθετος εκείνο το βράδυ και, από καιρού εις καιρόν, έψαυε μ' ευχαρίστηση στη μέση του ένα ζευγάρι χειροπέδες και ένα περιστρόφο ζωσμένο με τη θήκη του επίσης στη μέση του.

Ξαφνικά καθώς βάδιζε άμεριμνος, στάθηκε και κροφόθηκε για λίγες στιγμές στη θέση του και τ' εδού του μέτωπο ρυτιδώθηκε. «Ένας αξιοπερίεργος τύπος τον είχε προσπεράσει. Ήταν ένας άντρας ακαθόριστης ηλικίας, ψηλός και κοκκαλιάρης, με γκριζό κοστούμι και γκριζα μαλλιά, με χοντρά γυαλιά σε σκελετό ταρταρούχας, με μια γκριζα τσαγιάσκα στο κεφάλι και με ύψος μισοκακόμοιο, που προχωρούσε άργα-άργα και κουτσάλινοντας ελαφρά από το άριστερό του πόδι.

— Να με λιανίσουν όλοι οι σατανάδες και να με κάνουν κιά, αν αυτός δεν είναι ο Λωποδύτης-Φάντασμα! σκέφθηκε ο Σούμερ. Και βίβαια αυτός είναι! Τό ίδιο άνάστημα, τό ίδιο βάδισμα, τό ίδιο ύψος και τό ίδιο κοστούμι! Αν τον πλησιάσω θάβλεπα και την μικρή κρεατοελιά κάτω από τό άριστερό του ατί. Φαντάζομαι πως δεν με είδε γιατί όταν με προ-

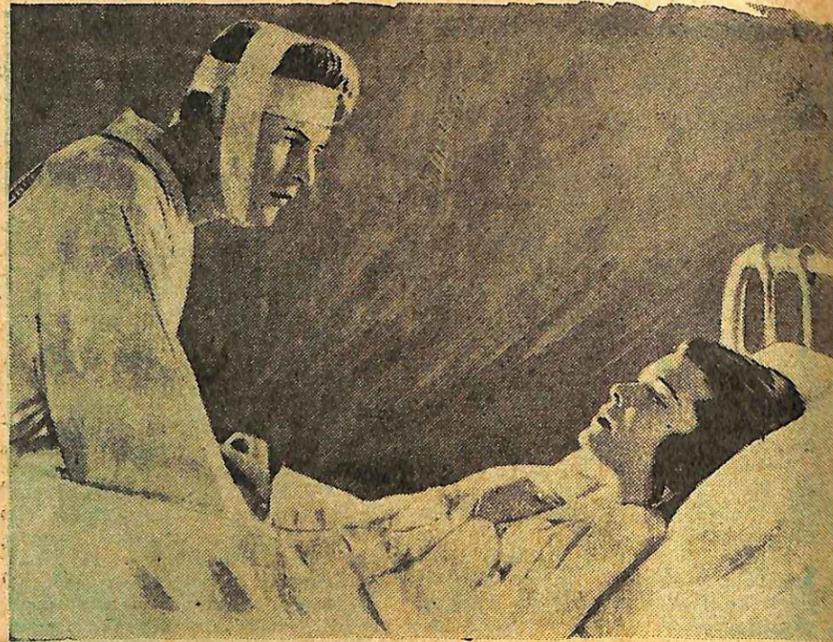
σπέρασε βρισκόμουν μεταξύ πέντε άγνώστων! 'Αλλά που πηγαίνει ο σατανάς; Χμ! Κάποια διάρρηξη! Κάποιο κόλπο! Διάολε! Κι' εγώ που σκόπευα να παραμονέψω έξω από τό μέγαρο του Μπράντ! Ολίθερ! Στο διάολο και ο Μπράντ! Ολίθερ και ο διαρρήκτης του και η μακαρίτισσά του! Κρατώ τον Λωποδύτη-Φάντασμα αυτή τη στιγμή και, με τους άγιους μου όλους, δεν θα μου φύγη κι' άπόψε. Έγουμε καιρό για ν' ασχοληθούμε και με τον τρελλό πολυεκατομυριούχο.

Έτσι, μπρός ο Λωποδύτης-Φάντασμα με τό μισοκακόμοιο ύψος του και σ' άρκετή απόσταση ο Σούμερ με τις χειροπέδες του, βρέθηκαν σε λίγο στον παραποτάμο δρόμο. Ο Λωποδύτης-Φάντασμα σταμάτησε σε μια μικρή μονοκατοικία, κύτταζε όλόγυρά του, πήδησε τα κάγκε-

μορσής τις λίγες ώρες που θα παραμείνη φυλακισμένος. Είς τό επανειδείν! — Στο διάολο!

Και άκούοντας τά δήματα του Λωποδύτη-Φάντασμα που άπομακρύνονταν βαδίζοντας όπως θα βάδιζε μέσα στο σπίτι του, ο ινσπέκτωρ Σούμερ γύρισε τον διακόπτη του ηλεκτρικού και, μολονότι λύσσαζε από τό κακό του, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα γέλιο:

— 'Α! τον σατανά! Γνώριζε ότι οι ένοικοι αυτής της βίλλας άπουσίαζαν και με παρόυσε δώ μέσα να με φυλακίσω! Τό κεφάλι μου κόβω ότι ο σατανάς θα δράση άπόψε στο μέγαρο του Μπράντ! Ολίθερ! Αν γίνη κι' αυτό, δεν θα μου μείνη πιά η παραμικρή άμφιβολία ότι ο Λωποδύτης-Φάντασμα δεν είναι άλλ-



—Σηκώθηκα και σερνόμενος μπήκα στο δωμάτιό της...

λα του κήπου της και σε λίγο, παραβίαζε την καρδένια της πόρτα και έμπαινε μέσα σ' αυτήν, μισοκλεινοντας την πόρτα ζοπίου του.

Ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας, βαδίζοντας στα δάχτυλα και κρατώντας κι' αυτή την αναπνοή του, έμπαινε στην μικρή βίλλα και ο Σούμερ, με την βεβαιότητα ότι θα τον έβριανε μπρός σε ένα ανοιχτό χρηματοκιβώτιο και με κάποιο διαρρηκτικό εργαλείο στο χέρι. Από τον φεγγίτη μιας πόρτας έπεφτε στον διάδρομο ένα άμυδρο φως. Θα ήταν η βιβλιοθήκη με τό χρηματοκιβώτιο! Προχώρησε σιγά-σιγά ως την πόρτα, έβγαλε τό περιστρόφο του και, ανοίγοντάς την άπότομα, ώρμηξε μέσα κρουγίζοντας:

— Ψηλά τα χέρια!

«Ένα σαρκαστικό γέλιο του άποκρίθηκε και ο θρόνος της πόρτας πούκλεισε ζοπίου του.

— Σατανά! βουγύθηκεν ο Σούμερ που στη στιγμή κατάλαβε την παγίδα... αλλά την κατάλαβε άργά!

Η πόρτα κλειδωνόταν ζοπίου του και μια φωνή τον έκανε να τρέξη τα δόντια του από τη λύσσα:

— Άγαπητέ μου ινσπέκτωρ, μη τό παίρνεις κατάκαρδα! Παρηγορήσου όπωσδήποτε αυτό μέσα και σκότωσε όποιον

λος από τον Μάρτεν Ντάλ! 'Αλλά τί είναι εδώ;

Η προσωρινή φυλακή του Σούμερ δεν ήταν μια βιβλιοθήκη. Ήταν μια τραπέζαζαρία! Και μάλιστα τραπέζαζαρία με καλοστρωμένο τραπέζι!

— 'Α! τον καληάνθρωπο! Ένα σερβίτσιο και φανητά για πέντε άτομα. 'Αλλά για στάσου, Σούμερ; Πραγματικά τρώς για πέντε άτομα; Και κρασί ελληνικό που είναι η άδυναμία μου! 'Α! τον κατεργάση! Μου βρήκε τον σφυγμό μου! 'Υπομονή! Φάς δε φάς, αυτός θα κάνη τη δουλειά του άπόψε! Κάτσε λοιπόν στο τραπέζι σαν φρόνιμος άνθρωπος!

Όπως προμάντευε ο Σούμερ, ο θρυλικός λωποδύτης διέρρηξε την πόρτα του μεγάρου του Μπράντ! Ολίθερ και κρούθηκε σε ένα δωματιάκι, κοντά στην βιβλιοθήκη. Κατά τά μεσάνυχτα, άκουσε μουγγά βήματα στον διάδρομο και, ύστερα από ένα λεπτό, από τον φεγγίτη της πόρτας που έωνε τό δωματιάκι με την βιβλιοθήκη, έπεσε μια δέσμη φωτός. Αθούδα, τοποθέτησε ένα κάθισμα κοντά στην πόρτα, ανέθηκε σ' αυτό και κύτταξε στην βιβλιοθήκη. Έτσι έβλεπε χωρίς να φοβάται μή τον δούτο!

Και είδεν ένα κελοντούμενο λωμό νέο να ψύγχη μέσα σε βιβλία και μέσα σε

συστάρια σαν τρελλός, να τρυπάη με μια μακρουλή θελόνα τον μουσαμά των καθισμάτων και του καναπέ, ν' άνασχηκώνη το τραπέζι και να κυττάξη κάτω άπ' αυτό. Έχλωρογέλασε, κατέθηκε από τό κάθισμα και άνοιξε μονομιάς την πόρτα:

— Καλησπέρα σας, δόκτωρ 'Οσκαρ Σμιθ!

Εκείνος στράφηκε και έμεινε σαν άπολιθωμένος:

— Παγίς; Άστυνομία; Ο Μπράντ γνωρίζει; Σκοτώστε με καλλίτερα.

— Μη φοβάστε, δόκτωρ! Είμαι ο άνωθροπος που βοήθει την άστυνομία και που την πελαγώνει κατά τάς περιστάσεις! Η περίπτωση σας με υποχρεώνει να την πελαγώσω. Είμαι ο Λωποδύτης-Φάντασμα.

— Σεις;

— Και είμαι στη διάθεσή σας. Ζητάτε εδώ μέσα τις έπιστολές σας προς την 'Εβλιν 'Ολίθερ, δεν είν' έτσι;

— Γνωρίζετε λοιπόν;

— Δεν ήταν δύσκολο να τό μαντέψω. Τέσσερις διαρρήξεις έγιναν εδώ μέσα, από άνθρωπο που δεν άγγισε τό παρκιουκρό, ενώ μπορούσε να κλεψή θησαυρούς.

Ένα κάδρο εξαφανίστηκε μόνο, αυτό εκει, για δύο-τρεις όμως μέρες και ξαναμπήκε στη θέση του. Και οι τέσσερις διαρρήξεις έγιναν όταν άουσίαζε ο Μπράντ 'Ολίθερ και τις άπουσίες του αυτές, μόνον ο δόκτωρ 'Οσκαρ Σμιθ τις γνώριζε. Αυτά μου άρκεσαν για να καταλάβω. Σας άκούω τώρα, δόκτωρ. Συνέθετε ώστόσο παρακαλώ. Καθήσατε να τα πούμε σαν δυό παλιοί φίλοι. Είθετε τίμιος άνθρωπος και είμαι τίμιος διαρρηκτής. Θα δήτε τί όμορφα που θα συνεννοηθούμε. Λοιπόν;

— Άγαπούσα τρελλά την 'Εβλιν και με λάτρευε. Και οι δυό μας ώστόσο λατρεύαμε τον Μπράντ 'Ολίθερ. Ο άνθρωπος αυτός είναι η προσωποποίηση της ειλικρινείας, είναι ο φίλος που θάπρεπε να ζούσε πρό αίωνων και όχι σ' αυτή την ύπουλη έποχή μας. Έτσι, η 'Εβλιν και εγώ δεν τον άπατήσαμε και δεν θα τον άπατούσαμε ποτέ. Παράδεχθήκαμε κι' οι δυό μας ότι ο ένας είχε γεννηθή για τον άλλο και ότι μας γάριζε τό θουνο της φιλικίας του Μπράντ! Άρκεσθήκαμε να γράψουμε ο καθένας ένα είδος ήμερολογίου εις διπλούν, με καρμπόν! Μου έδινε αντίγραφο των σκέψών της και της έδινε περιρίσθηκε η άγάπη μας. Στην ένωσή των σκέψών μας και μόνο. 'Αλλάζαμε μικρά, λεπτά χαρτάκια με λακωνικές φράσεις. Τό καθήκον μας στάθηκε άνώτερο των διαθέσεων των ψυχών μας. Θα τό βρήτε παιδαριώδες ίσως, αλλά να ξέρετε πόσο αυτό μας άνακούφιζε και μας ικανοποιούσε! Με πιστεύετε κύριε;

— Σας πιστεύω.

— Έτσι είχαν τό πράγματα, ως την ήμερα που μου τούς έφεραν και τούς δυό σακατευμένους. Τα ταυτόματα εκείνου ήσαν σοβαρά αλλά όχι θανάσιμα. Για κείνον άπελπίσθηκε από την πρώτη ματιά. Διατήρησε ώστόσο ως την τελευταία στιγμή τις αισθήσεις της και την φυλακίμια της. Ξεψυγώντας με ίκίετσε να δω όπωσδήποτε και να εξαφανίσω τά λεπτά αντίνοσσα που βόσκονταν μέσα στην βιβλιοθήκη της. Της τό υποσέθηκα αλλά και αν άκούη δεν την είχα άποσνεθί, και αν άκούη εκείνη δεν μου τό είπα. Έπρεπε όπωσδήποτε να βρω αυτό τά συλλαβάκια και να τά εξαφανίσω. Τό άτύχημα είναι ότι η 'Εβλιν

δεν πρόλαβε να μου πη που ακριβώς τά έκρυβε! Θυμάμαι τις τελευταίες της φράσεις: «Μη τ' αφήσεις και τά βρή ο Μπράντ! Θάναι και γι' αυτόν και για την φίλια σου και για τή μνήμη μου ολέθριο! Και θα τά βρή αν δεν φροντίσεις εγκαίρως να τά εξαφανίσης! Κάθε μέρα που θα περνάη ο Μπράντ θα πλησιάζη προς την άποκάλυψη! Μόλις τελείωσε αυτή τή φράση, φάνηκε ο Μπράντ που έρχόταν σερνόμενος. Τα χάσαμε και οι δυό, εκείνη κάτι πρόσθεσε αλλά από τή συγκίνησή μου δεν τό άκουσα. Άκουσα μόνο τις συλλαβές «ήμερ...» και η 'Εβλιν ξεψύχησε. Έκαμα τέσσερις διαρρήξεις χωρίς να βρω τά φυλλαράκια εκείνα. Σκέφθηκα την μισοτελειωμένη λέξη «ήμερ...» και νόμισα ότι τά είχε κρύψει στον πίνακα εκείνο. «Ήμερα ανοίξεως». Τον πήρα σπίτι μου γιατί εδώ δεν ήταν δυνατό να βγάλω με βία την κορνίζα και να την έπιθεωρήσω αλλά τίποτα δεν βρήκα και σ' αυτήν. Έπέστρεψα τον πίνακα στην τετάρτη μου διαρρηξη. Σήμερα, πάλι δεν βρήκα τίποτα. Είναι τρομερό! Αν ο Μπράντ βρή αυτά τά φυλλαράκια, θα αυτοκτονήσω!

Και αυτόκτονώντας θα τον πείθατε πως σεις και η γυναίκα του τον άπατούσατε! Μη φοβάστε φάτσος! Τα φυλλαράκια σας θέλετε; Να σας τά δώσω άμέσως!

Και λέγοντας, προχώρησε σε ένα με-

— Και είμαι στη διάθεσή σας. Ζητάτε εδώ μέσα τις έπιστολές σας προς την 'Εβλιν 'Ολίθερ, δεν είν' έτσι;

— Γνωρίζετε λοιπόν;

— Δεν ήταν δύσκολο να τό μαντέψω. Τέσσερις διαρρήξεις έγιναν εδώ μέσα, από άνθρωπο που δεν άγγισε τό παρκιουκρό, ενώ μπορούσε να κλεψή θησαυρούς.

Ένα κάδρο εξαφανίστηκε μόνο, αυτό εκει, για δύο-τρεις όμως μέρες και ξαναμπήκε στη θέση του. Και οι τέσσερις διαρρήξεις έγιναν όταν άουσίαζε ο Μπράντ 'Ολίθερ και τις άπουσίες του αυτές, μόνον ο δόκτωρ 'Οσκαρ Σμιθ τις γνώριζε. Αυτά μου άρκεσαν για να καταλάβω. Σας άκούω τώρα, δόκτωρ. Συνέθετε ώστόσο παρακαλώ. Καθήσατε να τα πούμε σαν δυό παλιοί φίλοι. Είθετε τίμιος άνθρωπος και είμαι τίμιος διαρρηκτής. Θα δήτε τί όμορφα που θα συνεννοηθούμε. Λοιπόν;

— Άγαπούσα τρελλά την 'Εβλιν και με λάτρευε. Και οι δυό μας ώστόσο λατρεύαμε τον Μπράντ 'Ολίθερ. Ο άνθρωπος αυτός είναι η προσωποποίηση της ειλικρινείας, είναι ο φίλος που θάπρεπε να ζούσε πρό αίωνων και όχι σ' αυτή την ύπουλη έποχή μας. Έτσι, η 'Εβλιν και εγώ δεν τον άπατήσαμε και δεν θα τον άπατούσαμε ποτέ. Παράδεχθήκαμε κι' οι δυό μας ότι ο ένας είχε γεννηθή για τον άλλο και ότι μας γάριζε τό θουνο της φιλικίας του Μπράντ! Άρκεσθήκαμε να γράψουμε ο καθένας ένα είδος ήμερολογίου εις διπλούν, με καρμπόν! Μου έδινε αντίγραφο των σκέψών της και της έδινε περιρίσθηκε η άγάπη μας. Στην ένωσή των σκέψών μας και μόνο. 'Αλλάζαμε μικρά, λεπτά χαρτάκια με λακωνικές φράσεις. Τό καθήκον μας στάθηκε άνώτερο των διαθέσεων των ψυχών μας. Θα τό βρήτε παιδαριώδες ίσως, αλλά να ξέρετε πόσο αυτό μας άνακούφιζε και μας ικανοποιούσε! Με πιστεύετε κύριε;

— Σας πιστεύω.

— Έτσι είχαν τό πράγματα, ως την ήμερα που μου τούς έφεραν και τούς δυό σακατευμένους. Τα ταυτόματα εκείνου ήσαν σοβαρά αλλά όχι θανάσιμα. Για κείνον άπελπίσθηκε από την πρώτη ματιά. Διατήρησε ώστόσο ως την τελευταία στιγμή τις αισθήσεις της και την φυλακίμια της. Ξεψυγώντας με ίκίετσε να δω όπωσδήποτε και να εξαφανίσω τά λεπτά αντίνοσσα που βόσκονταν μέσα στην βιβλιοθήκη της. Της τό υποσέθηκα αλλά και αν άκούη δεν την είχα άποσνεθί, και αν άκούη εκείνη δεν μου τό είπα. Έπρεπε όπωσδήποτε να βρω αυτό τά συλλαβάκια και να τά εξαφανίσω. Τό άτύχημα είναι ότι η 'Εβλιν

δεν πρόλαβε να μου πη που ακριβώς τά έκρυβε! Θυμάμαι τις τελευταίες της φράσεις: «Μη τ' αφήσεις και τά βρή ο Μπράντ! Θάναι και γι' αυτόν και για την φίλια σου και για τή μνήμη μου ολέθριο! Και θα τά βρή αν δεν φροντίσεις εγκαίρως να τά εξαφανίσης! Κάθε μέρα που θα περνάη ο Μπράντ θα πλησιάζη προς την άποκάλυψη! Μόλις τελείωσε αυτή τή φράση, φάνηκε ο Μπράντ που έρχόταν σερνόμενος. Τα χάσαμε και οι δυό, εκείνη κάτι πρόσθεσε αλλά από τή συγκίνησή μου δεν τό άκουσα. Άκουσα μόνο τις συλλαβές «ήμερ...» και η 'Εβλιν ξεψύχησε. Έκαμα τέσσερις διαρρήξεις χωρίς να βρω τά φυλλαράκια εκείνα. Σκέφθηκα την μισοτελειωμένη λέξη «ήμερ...» και νόμισα ότι τά είχε κρύψει στον πίνακα εκείνο. «Ήμερα ανοίξεως». Τον πήρα σπίτι μου γιατί εδώ δεν ήταν δυνατό να βγάλω με βία την κορνίζα και να την έπιθεωρήσω αλλά τίποτα δεν βρήκα και σ' αυτήν. Έπέστρεψα τον πίνακα στην τετάρτη μου διαρρηξη. Σήμερα, πάλι δεν βρήκα τίποτα. Είναι τρομερό! Αν ο Μπράντ βρή αυτά τά φυλλαράκια, θα αυτοκτονήσω!

Και αυτόκτονώντας θα τον πείθατε πως σεις και η γυναίκα του τον άπατούσατε! Μη φοβάστε φάτσος! Τα φυλλαράκια σας θέλετε; Να σας τά δώσω άμέσως!

Και λέγοντας, προχώρησε σε ένα με-

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

«Ας συμπληρώσουμε την εύτυχία των άλλων για να άποκαταστήσουμε τή δική μας.

PAKINAS

Πολλές φορές αισθάνεται κανείς ντροπή για την εύτυχία του όταν βλέπη την δυστυχία των άλλων.

ΔΑ ΜΠΡΥΓΙΕΡ

Εύτυχία είναι τό να έχη κανείς τά μέσα να συνδράμη τους δυστυχείς.

ΠΑΣΚΑΛ

Η εύτυχία που μπορεί να προσφέρει κανείς είναι περισσότερο από αυτήν που μπορεί να πάρη. (ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΡΗΤΟ)

Η μεγαλύτερη εύτυχία που δίνει ο πλούτος είναι ότι μας επιτρέπει να προσφέρουμε.

ΔΑΚΟΡΝΤΑΙΡ

Όποιος δεν γνωρίζει να δίνη, δεν γνωρίζει να εύτυχη.

ΖΟΥΜΠΕΡ

Για να είναι κανείς εύτυχιος πρέπει να γνωρίζει δύο πράγματα: να κλείνη τά μάτια και ν' άνοίγη τά χέρια.

ΔΑΜΠΙΣ

Η πιο μεγάλη χαρά είναι να δίνη κανείς την εύτυχία στους άλλους. Όποιος δεν την έχει αισθανθεί άνοσι την ζωή.

ΖΩΡΖ ΝΤΥΑΜΕΑ

γάλο ήμερολόγιο, άνατρήκωσε την δέσμη και βούησε ένα σωρό λεπτά χαρτάκια που βόσκονταν μεταξύ δέσμης και χαρτονιού!

— Αυτό δεν είναι;

— Ο 'Οσκαρ Σμιθ έμεινε μ' ανοιχτό στόμα:

— Πώς... τά άνακαλύψατε άμέσως;

— Από τις τελευταίες λέξεις της 'Εβλιν! «Κάθε μέρα που θα περνάη, ο Μπράντ θα πλησιάζη προς την άποκάλυψη». Και η μισοτελειωμένη της λέξη: «ήμερ...», ήμερολόγιο! Μέρα με την ήμερα, ο Μπράντ τραβώντας ένα φύλλο του ήμερολογίου θάφθανε ως τά φυλλαράκια αυτά!

— Δεν έχουν άδικο όσοι σας θαυμάζουν.

— 'Ας τ' άφήσουμε αυτά. Έχετε ένα μικρό μενταγιόν με την φωτογραφία της μητέρας της 'Εβλιν.

— Κι' αυτό τό ξέρετε; Ναι. Τό κράτησα για ένθνμιο. Όταν ξεψύχησε τό πήρα από τον λαμό της. Είναι κάτι τό ιερό για μένα. Πρέπει να τό αφήσω εδώ άπόψε; Δεν έχω καμιά φωτογραφία της...

Και ενώ τά μάτια του δούρκωναν, έβγαλε από τό στήθος του τό μικρό μενταγιόν. Ο θρυλικός λωποδύτης τό πήρε και τό κύτταξε:

— 'Αλλά αυτή είναι η φωτογραφία της άτυχής 'Εβλιν!

— Όχι! Είναι η φωτογραφία της μητέρας της στην ηλικία που είχαν η 'Εβλιν όταν σκοτώθηκε... Τό έκλεψα όχι τόσο για τήν φωτογραφία όσο γι' αυτή τό μενταγιόν. Δεν άποχωρίζωταν από αυτό και έχοντάς το, νομίζω ότι την βλέπω.

— Σας τό χαρίζω. Και τώρα μπορείτε να πηγαίνετε. Κανείς δεν θα μάθη τό μυστικό σας.

Οί δυό νέοι άλλαξαν χειραψία συγκινημένοι.

— ΗΕ —

Ύστερα από δυό μέρες, ο ινσπέκτωρ Σούμερ έπισκεπτόταν τον φίλο του Μάρτεν Ντάλ στον όποιον διηγήθηκε τό παθημά του.

— Γι' αυτό σε βλέπω παχύτερο! Και πως β'νηκας από κει μέσα;

— Όταν τελείωσαν τά φαγητά, άνοιξε τό παράθυρο, έβγαλε τις σωνές και βούηκε κάποιος νοστινός να μου άνοίξη! Σήμερα ώστόσο δέχθηκα στο γραφείο μου τον Μπράντ 'Ολίθερ για δεύτερη φορά και... δες τί μου έφερε.

Και λέγοντας, παρουσίασεν ένα έπισκεπτήριο που ο Μάρτεν Ντάλ... τό διάβασε κατάπληκτος!

«Μίστερ 'Ολίθερ, σας ζητώ συγγνώμη » για τήν άδυναμία μου. Ήσπεσέθηκα » πέντε φορές τό σπίτι σας με τήν ελπί- » να να βρω τό σγέδιο κάποιου πολεμι- » καύ όπλου της έφευρέσεώς σας. Οί » πληροφορίες μου ώστόσο ήσαν άβάσιμες » και δεν ποκείται να σας έπισκεφθώ » και για έχη φορά.

— Νά που έφηγοδούταί δλη!

— Ποιηματικά, άποκρίθηκε φιλοσοφικά ο Σούμερ. Όλα εξηγούνται...

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

'Απόδοσε: ΤΑΣΟΥ ΑΥΑΩΝΙΤΗ (Άπαγορεύεται η άναδημοσίευσις).



Τὰ προηγούμενα

Ο Πύργος της Καταιγίδος ανήκει στην οικογένεια των Έρυσόου και βρίσκεται σε μια όρεινη περιφέρεια του Γιορσάιρ. Είναι χτισμένος στην κορυφή ενός γυμνού βράχου, κι' ο άερας, που σφυρίζει διαρκώς εκεί πάνω παράξενα και πένθημα, σου δίνει την εντύπωση της καταιγίδος. Από κει πήρε κι' ο πύργος τ' όνομά του.

Μιά μέρα, ο γέρω Έρυσόου επιστρέφοντας από κάποιο ταξίδι έφερε μαζί του και ένα μικρό παιδί, μαύρο, κουρλιάρικο και θρόμικο. Τό είχε βρή εγκαταλελειμμένο και νηστικό στο Λίβερπουλ και τό λυπήθηκε. "Όλοι τό δέβηχαν με φανερά έχθρότητα και τό κακομεταχειρίζονταν, και περισσότερο απ' όλους τά 2 μικρά παιδιά τό πυργοδεσπότου: ή Κάτυ και ο Ρότζερ.

Ο Χήθκλιφ, τό ξένο παιδί, δεχόταν τόδε εξευτελισμούς με έγκαρτέρηση και σιωπηλά. Ωρκίσθηκε όμως, να εκδικηθή μιά μέρα για όλα αυτά.

Τήν εποχή εκείνη, ο γυιός ενός γείτονα πυργοδεσπότη, ο Έντγκαρ Λίντον, ζήτησε τήν Κάτυ σε γάμο, κι' αυτή δέχτηκε.

Όταν τό έμαθε ο Χήθκλιφ, τρελλός απ' τήν απελπισία έφυγε απ' τόν Πύργο χωρίς να πη σε κανένα τίποτα κι' έγινε άφαντος.

Έπειτα από χρόνια, ή Κάτυ έχει παντρευθή τόν Έντγκαρ Λίντον. Η ζωή φαινόταν να τούς μειδιά, όταν κάποιο βράδυ επέστρεψε ξαφνικά ο Χήθκλιφ, ένας Χήθκλιφ όμως τελείως άλλαγμένος.

Η Κάτυ πήγε να τρελλαθί απ' τή χαρά της. Η αδελφή όμως τού κ. Λίντον ή Γκαμπελ έρωτεύεται τόν Χήθκλιφ, κι' βγαίνει από μιά δραματική σκηνή με τήν Κάτυ και τόν Λίντον, εγκαταλείπει τό σπίτι της και φεύγει μαζί του. Σε λίγο γίνονται οι γάμοι των. Η Κάτυ πέφτει θραυστή: τό άσπαστο πάθος της για τόν Χήθκλιφ τήν φέρνει γοργά προς τόν θάνατο. Μά κι' ο Χήθκλιφ ζή μέσα και νύχτα με τή σκέψη της, και σε λίγο, μη υπομένοντας να καταδικάσει τόν άγριο έρωτά του επιστρέφει και τήν συναντά. Η νεαρά γυναίκα χάνει άμέσως τας αισθήσεις μέσα στην άγκαλιά του, και τό ίδιο βράδυ πεθαίνει, αφού έφερε στον κόσμο ένα εφταμηνίτικο κοριτσάκι, που τό όνόμασαν κι' αυτό Κάτυ.

Σε λίγες μέρες ή Γκαμπελ, μη μπορώντας να υποφέρει τόν Χήθκλιφ, που τήν μισεί κι' αυτήν και τόν αδελφό της που

Ο ΠΥΡΓΟΣ

θεωρεί υπεύθυνο για τόν θάνατο της Κάτυ, δραπετεύει από τόν Πύργο και πάει να ζήση μακριά μαζί με τό παιδί της, τόν Λίντον. Περνούν έτσι δώδεκα χρόνια κατά τά όποια ή μικρούλα Κάτυ μεγαλώνει και γίνεται ένα ζωηρό κοριτσάκι.

Στό μεταξύ πεθαίνει ή Γκαμπελ, κι' ο Χήθκλιφ παίρνει δια τής βίας κοντά του τό μικρό του γυιό. Μιά μέρα ή Κάτυ—όταν τότε 16 ετών—σ' ένα περίπατό της με τήν Νέλλη ξεμαρκάινει από τό σπίτι και πλησιάζει στον Πύργο της Καταιγίδος. Σε λίγο τούς βρίσκει ο Χήθκλιφ και τούς παίρνει στο σπίτι του. Εκεί ή Κάτυ ξαναβλέπει ύστερ' από τόσο καιρό τόν εξαδέλφό της Λίντον. Είναι όλη χαρά και κέφι μέσα στο άγνωστό της αυτό περιβάλλον.

12^ο

ΚΑΙ τί χρησιμεύει ή φράσις που ζεστόμισε είπε ο Λίντον σαρκαστικά. "Ο πατέρας μου σου συνέστησε να μη λες χοντροκουδέντες και που είναι άδύνατο ν' ανή-

Ένα συνκλονιστικό ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ τής Άγγλικής φιλολογίας ΥΠΟ ΕΜΙΛΥ ΜΠΡΟΝΤΕ

ξης τό στόμα σου, χωρίς να σου ξεφύγη μιά παπαρόδα. Προσπάθησε, λοιπόν, να φέρεσαι σαν τζέντλεμαν!

—"Αν δέν ήσουν περισσότερο χορσίσι και λιγώτερο άγρόσι, θά σου άστραφτα ένα σκαμπίλι, που θά σ' έκανε να πάρης δέκα τούμπες! άπήντησε ο Χάρτον κατακόκκινος από τόν θυμό του, κι' απομακρύνθηκε.

Ο Χήθκλιφ, που άκουσε όπως κι' εγώ τή στιγμασιλιά μεταξυ των δύο παιδιών, χαμογέλασε. Έν τω μεταξύ, ο Λίντον άρχισε να διηγείται στην Κάτυ διάφορα ανέκδοτα τού Χάρτον, προσπαθώντας να λλοισποήσει όσο περισσότερο μπορούσε. Και ή Κάτυ, μη μαντεύοντας τήν μοσθηρία αυτή τού εξαδέλφου της γελούσε δυνατά.

Μείναμε στον πύργο μέχρι τό απόγευμα. Στάθηκε άδύνατο να πείσω τήν Κά-

τυ να φύγουμε πιο νωρίς. Εύτυχώς που ο πατέρας της δέν είχε βγή από τό δωμάτιό του κι' έτσι έμειναν εν άγνοία της πολώρης άπουσίας μας, για κείνο τό βράδυ τουλάχιστον.

Τό πρωί της επαύριον, όμως, ή Κάτυ τά είπε όλα, χαριτά και καλαμάρι στον πατέρα της. Για νάμαι ειλικρινής, αυτό δέν με στενοχώρησε και πολύ. Έτσι, στο μέλλον, τήν εύθύνη των κινήσεων της Κάτυ θά τήν είχε ο ίδιος ο κ. Λίντον. Έν τούτοις, όταν ο κύριός μου της εξέφρασε τήν επιθυμία του ν' άποφύγη κάθε σχέση με τούς κατοίκους τού πύργου, τά επιγεράματα που επικολούθησαν ήταν τόσο άδύνατα, ώστε ή Κάτυ να μη μπορεί να πεισθή.

—Καταλαβαίνω, τού είπε κάποια στιγμή. Μου άπαγορεύετε να πηγαίνω στον πύργο, γιατί δέν αγαπάτε τόν κ. Χήθκλιφ.

—Έτσι νομίζεις, κόρη μου; Λοιπόν, κάνεις λάθος. Δέν είναι αυτός ο λόγος. Σου άπαγορεύω αυτές τις αγέσεις, γιατί ο κ. Χήθκλιφ με μισεί. Είναι ένας διαβολικός άνθρωπος, που βρίσκει μεγάλη εύχαρίστηση στο να θλάπτει τούς άλλους και να τούς σπάβη τόν λάκκο. Ηξερα ότι δέν μπορούσες να διατηρήσης αγέσεις με τόν εξαδέλφό σου, χωρίς να υποστής τήν όλέθια επιτροπή τού πατέρα του και γι' αυτό τού τις άπηγόρευσα. Είναι συμφέρον σου, λοιπόν, Κάτυ να μη ξαναδής τόν Λίντον.

—Μά ο κ. Χήθκλιφ, πατέρα, μου μίλησε με μεγάλη έγκαρδιότητα και με προσκάλεσε να πηγαίνω όποτε θέλω στον πύργο. Μου συνέστησε μονάχα να μη τού πω τίποτα, γιατί είσαστε τακωμένοι και γιατί δέν θέλετε να τού συγγορήσετε τό ότι παντρεύθηκε τήν θεία μου Ισαβέλλα.

Βλέποντας ο κύριός μου ότι ήταν άδύνατο να πείση τήν Κάτυ, αναγκάστηκε να της διηγηθή με συντομία όλη τή διαγωγή τού Χήθκλιφ άπέναντι της Ισαβέλλας και τόν τρόπο με τόν όποίο πήρε στην κατοχή του τόν πύργο. "Αν δέν ήταν αυτός, είπε, άσφαλώς ή θεία σου θά ζούσε άκόμα!

Η Κάτυ, μπροστά στις συνταρακτικές αυτές αποκαλύψεις έμεινε έμβρόντητη. Ο κ. Λίντον έκρινε περιττό να συνεχίση τις εξηγήσεις. Προσέθεσε μονάχα:

—Να γιατί δέν θέλω να πηγαίνης σ' αυτό τό σπίτι και νάχης αγέσεις σ' αυτή τήν οικογένεια. Κότταζε μόνον τα μαθήματά σου και μη σκέπτεσαι τίποτα.

Η Κάτυ φίλησε τόν πατέρα της κι' έπescσε στή μελέτη, ολόκληρο τό απόγευμα. Όταν, όμως, τό βράδυ, πήγα στο δωμάτιό της, για να τήν βοηθήσω να ξενοθυθή, τήν θόηκα να κλαίη.

—Γιατί κλαίς, άνόητο παιδί; είπα. "Αν είγες άληθινές θλίψεις, θά ντροπιάσωνα να νύσης δάκρυα για μιά τόσο γελοία υπόθεση. Σκέψου για μιά στιγμή ότι ο πατέρας σου κι' εγώ πεθαίνουμε και ότι μένεις ολόμυνη στον κόσμο.

ΤΗ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

Τί θά δοκιμάσης τότε; Παράβαλε τή σημερινή σου θλίψη με μιά συμφορά σαν αυτή που σου είπα να φανταστής και εύχαρίστησε τόν Θεό που έχεις τόσο καλούς φίλους, σαν έμένα και τόν πατέρα σου, άντι να ζητάς καινούριες φιλιές... —Μά δέν κλαίω για μένα, είπε τότε ή Κάτυ. Κλαίω για κείνον. "Υπελόγιζε να με ξαναδθ αύριο και θ' άπογοητευθθ που δέν θά πάω! Θά με περιμένη και δέν θά με δθ!

—'Ανοησίες! Φαντάζεσαι ότι ο Λίντον σε σκέπτεται όπως σκέπτεται σύ αυτόν; Ξεχνάς ότι έχει τή συντροφιά τού Χάρτον; Ο Λίντον θά καταλάβη περί τίνος πρόκειται και δέν θά στενοχωρηθθ καθόλου.

—Μά, δέν θά μπορούσα να τού γράψω δυό λέξεις, να τού πω γιατί δέν πάω να τόν δω; Και να τού στείλω τα βιβλία που τού υποσχέθηκα;

—'Όχι! είπα άυστηρά. "Αν τού γράψης θά σου άπαντήση και τότε δέν θά σταματήσετε ποτέ.

Έπescσε σπά γόνατά μου. —Μιά λέξη μονάχα θά τού γράψω, Νέλλη, μονάχα μια λέξη είπε ίκετευτικά. —Σιωπή! τής είπα με άυστηρότητα. Αυτή ή ιστορία πρέπει να πάψη. Πέσε στο κρεβάτι σου.

Μου έροψε ένα θλέμμα τόσο κακό, που έφυγα, χωρίς να τή φιλήσω. Μόλις θρέθηκα, όμως, στον διάδρομο, μετάνιωσα. Έπέστρεψα, λοιπόν, στο δωμάτιό της και τί να δω! Η μίς Κάτυ, καθισμένη μπροστά στο γραφειάκι της, έγραφε ένα γραμματάκι, που μόλις με είδε πήγε να τό εξαφανίση.

—Δέν θά βρής κανένα να πάη αυτό τό γράμμα στον προορισμό του, τής είπα. Πέσε στο κρεβάτι σου σβύσε τό φως.

—Στριμένη γυναίκα! μου είπε κι' έβαλε τόν σύρτη πίσω από τήν πόρτα της, για να μη ξαναμπώ στο δωμάτιό της.

Τό γράμμα προς τόν Λίντον έγράφη και έστάλη στον πύργο με τό παιδί τού γαλατά. Άλλά τόμαθα πολλές μέρες άργότερα. Οι δούμαδες πέρασαν και ή Κάτυ ξαναβρήκε τόν ήρωα χαρακτήρα της. Μονάχα που τώρα εύρισκα εύχαρίστησε να μένη ώρες ολόκληρες μονάχη, άποταθνημένη σε διάφορες γωνιές. Συγγνώμη, όποτε τήν πλησίαζα τήν ώρα που διάβαζε, αναπηδούσε κι' έσκυβε πάνω από τό βιβλίο της, λές κι' ήθελε να τό κρύψη.

Στό τέλος, ανεκάλυφα ότι τό βιβλίο της ήταν γεμάτο με μυστηριώδη χαρτιά. Μιά άλλη συνήθεια που είχε πάρει, ήταν να κατεβαίνη κάθε πρωί και να τριγυρίζη στην κουζίνα, σαν να περίμενε κάποιον. Έπίσης, σ' ένα μικρό επιπλο τής βιβλιοθήκης είχε ένα συρτάρι, που τό σκαλίζε ώρες ολόκληρες και δέν τό άφηνε ποτέ έκλειδωτο.

Μιά μέρα, καθώς επίθεωρούσε τό συρτάρι της, παρατήρησε ότι τα παιχνίδια που έκορθε συνήθως εκεί μέσα, είχαν μεταβληθθ σε διπλωμένα χαρτιά. Κατελήφθη από τρομερές υποψίες. Κι' άποφάσισα να εξερευνησω τό μυστηριώδες αυτό συρτάρι. Τό βράδυ, μόλις βεβαιώθηκα ότι ή Κάτυ κι' ο πατέρας της είχαν άποκοιμηθθ, πήρα τόν κρίκο με τα κλειδιά μου και βρήκα ένα που ταιρίαζε στην κλειδαριά. "Ανοίξα τό συρτάρι, έδειασα τό περιεχόμενό του μέσα στην ποδιά μου και πήγα στο δωμάτιό μου, για να τό εξετάσω με τήν ήσυχία μου. Λοιπόν: Η μίς Κάτυ διατηρούσε τακτικώτατη άλληλογραφία με τόν εξαδέλφό της, Λίντον. Και τί είδους άλληλογραφία, νομίζετε; Έρωτική!

Τά πρώτα γράμματα τού φιλάσθενου νέου ήταν σύντομα και διατακτικά. Σιγά-σιγά, όμως μετεβλήθησαν σε πολυτέλιδα έρωτικά γράμματα, θλακώδη όπως όλα τά γράμματα των παιδιών αυτής τής ηλικίας, που μου φαινότανε ώστόσο ρετρουσαρισμένα που και που, από κάποιο έμπειρο γέρι. Άφου τά διάβασα όλα, τά έδσα σ' ένα μαντήλι, που τό φύλαξα στο μαπουλλο μου και ξανακλείδωσα τό άδειο συρτάρι.

Τό άλλο πρωί, σύμφωνα με τή συνήθειά της, ή μικρή μου κυρία, κατέθηκε χωρίς στην κουζίνα. Τήν είδα να κατευόνηται προς τήν πόρτα. Τήν ώρα που ο

μα της Κάτυ ή τού Λίντον στον προορισμό του.

Προς τό μεσημέρι της ίδιας ήμέρας, ένθ ο κ. Λίντον διάβαζε στην πολυθρόνα του κι' εγώ έπλεκα ένα τρικό, ή Κάτυ πήγε κατά τή συνήθειά της κι' άρχισε να ψαγουλεύη μέσα στο συρτάρι της. Μόλις, όμως, διεπίστωσε τήν εξαφάνιση τής άλληλογραφίας της, έμπηξε μιά σπαρακτική κραυγή, σαν πληγωμένου πουλιού.

—Τί έπαθες, Κάτυ; τή ρώτησε ο πατέρας της. Μήπως χτύπησες; "Από τόν τόνο της φωνής του και τό θλέμμα του, ή Κάτυ κατάλαβε ότι ο δράστης της κλοπής δέν ήταν αυτός.

—'Όχι, πατέρα, άπήντησε, με φωνή πνιγμένη. Νέλλη, Νέλλη! Πάμε στο δωμάτιό μου... Δέν αισθάνομαι καλά... "Υπήκουσα στην πρόσκλησή της και τήν άκολούθησα.

—'Ό! Νέλλη, έσεις τά κήρατε, άρχισε να λέγη κι' έπescσε σπά γόνατά μου. Δόστε μου πάλι αυτά τά γράμματα και σάς ορκίζομαι ότι δέν θά ξαναγράψω. Μή τό πήτε τού πατέρα. Δέν τού πάγετε πη, τό ξέρω. Είνε άλήθεια ότι ύπηρεξα πολύ κακή μαζί σας, αλλά σάς ύπόσχομαι ότι στο μέλλον...

Με ύφος σοβαρό και άυστηρό, τής είπα να σჩκωθή:

— Προγγυήσατε πάρα πολύ, μίς Κάτυ, είπα. Προέπει να νταπέσθε κι' αυτά

μικρές γαλατάς κατέφθανε με τό δοχείο του, ή Κάτυ τόν πλησίασε, πήρε από τήν τσέπη του κάτι τί κι' έθαλε κάτι άλλο. Χωρίς να χάσω καιρό, έκανα τόν γύρο τού κήπου και περίμενα τό πέραςμα τού πιτσιρίκου. Άγωνίστηκε όσο μπορούσε για να προστατέψη τό μυστικό του. Τό γάλα τού γύθηκε. Στο τέλος, όμως, έπεκράτησα και τού πήρα τό γράμμα, άφου τόν άπειλήσα ότι θα τού τσάκισα τα πόδια άν μάθαινα ότι ξαναπήγε γράμμα της Κάτυ ή τού Λίντον στον προορισμό του.



Μιά σκηνή από τό ομώνυμο φίλμ: "Ο Έντγκαρ Λίντον, παίζει σκάκι με τόν γιατρό δορα Κέννεθ. Πλάι, ή νεαρά Κάτυ.

τά γράμματα. Σκεφθήκατε ποτέ τη γνώμη που θα σχηματίσει ο πατέρας σας για σας, αν τα διασάξε; Δεν του τα δείξατε ακομα, αλλά θα του τα δείξετε. Τι ντροπή! Και την αρχή της ανόητης αυτής αλληλογραφίας την κάνατε σεις! Ποιος ο νεος αυτος δεν θα κοιτούσε ν' αρχίσει.

— "Οχι!" "Οχι!" Δεν άρχισα εγώ! Δεν είχα σκεφθῆ να τον αγαπήσω πριν αυτός...

— Νά—τόν—α—γα—πή—σε—τε; φωνάζει ζυγίζοντας την κάθε μου συλλαβή. Μά τι κουταμάρες είναι αυτές, μίς Κάτου; Είναι σαν να πω εγώ ότι αγαπήσα τον μυλωνά, που έρχεται μια φορά τον χρόνο, για να μάς παραδώσει το αλεύρι της χρονιάς! "Ωραίος έρωτας, με την αληθεία! Είναι δυνατόν να ερωτευθήκατε τον Δίντον, που τον είδατε όλο-όλο δυο φορές, από δυο ώρες την κάθε φορά; Θα πάω αυτά τα γράμματα στον πατέρα σας και θα δοῦμε τί θα πῆ κι' εκείνος γι' αυτόν τον έρωτα.

Χώμηξε πάνω μου με μανία, για να μου αρπάξει το μαντίλι με τα γράμματα. Βλέποντας, όμως, ότι τα κράτησα πολύ γερά, άλλαξε τακτική κι' άρχισε να με παρακαλῆ και να με ικετεύη.

— Προτιμῶ να τα κάψετε, εἶπε, αλλά μην τα δείχνετε στον πατέρα μου. Σὰς υπόστανται ότι δεν θα ξαναγράψω στον Δίντον.

— Έστω, εἶπα, θὰ τὰ κάψω, ἀλλὰ θέλω να επικυρώσεις την υπόσχεσή σου με όρκο.

— Σὰς τὸ ὀρκίζομαι, Νέλλη!

Τότε, ανοίξτε το μαντίλι κι' έρριξα τὰ γράμματα μέσα στο αναμμένο τζάκι. Σὲ λίγο, ἡ θλακώδης αλληλογραφία εἶχε μεταβληθῆ σὲ στάχτη.

"Υστερα, ἐνῶ ἡ Κάτου ἔμεινε στὸ δωμάτιό της, ἐγὼ ἐπέστρεψα στὸ δικό μου κι' ἔγραψα τὸ ἀκόλουθο σημεῖωμα πρὸς τὸν ἐξάδελφό της:

"Ο κ. Χῆθκλιφ παρακαλεῖται νὰ μὴν ἀποστέλλῃ γράμματα πρὸς τὴν μίς Δίντον, διότι δὲν εἶναι διατεθειμένη νὰ τὰ δευθῆ". Καὶ ἀπὸ κείνη τῆ μέρα, ὁ μικρὸς γαλιτάς ἐργάταν μὲ τίς τσέπες ἀδειες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22ον

Τὸ φθινόπωρο ἐκείνης τῆς χρονιάς μὰς ἐπισκέφθη πολὺ πρόωγα. Κι' ὁ κύριός μου, πὺ δὲν πολυπρόσεχε τὸν ἑαυτό του, ἔπραξε ἕνα κρύψμα τόσο δυνατό, πὺ τὸν κρεβάτωσε γιὰ καλῶ.

Ἡ δυστυχισμένη Κάτου, ἀναστατωμένη ἀκόμη ἀπὸ τὸ μικρὸ της ρομάντζο, εἶχε γίνει πολὺ μελαγχολικὴ καὶ πολὺ σκυθρωπῆ. Ὁ πατέρας της πὺ ἀντελήφθη τῆ μεταβολῆ της, τῆ συνέστησε νὰ λιγότεψῃ τὸ διάβασμα καὶ νὰ θγαίνῃ συχνότερα περὶπατο. Ἐνα ἀπόγευμα τοῦ Ὀκτωβρίου, καθὼς κάναμε μιὰ μεγάλη βόλτα στὸ πάρκο, ἀποφάσισα ν' ἀνακτῆσω τὴν ἐμπιστοσύνη της καὶ τῆς εἶπα:

— Γιατί εἶσαι τόσο μελαγχολικὴ, Κάτου; Μήπως σὲ στενοχωρεῖ ἡ ἀρρώστεια τοῦ πατέρα σου; Μὰ δὲν εἶναι τίποτε τὸ σοβαρό.

Τότε, ἡ ταλαιπώρη μικρούλα δὲν ἀπόρροσε πιά νὰ συγκρατῆ τὰ δάκρυά της. Καὶ μὲ τὴν ἀναπνοὴ κομμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς, εἶπε:

— "Ὁ! Τί θὰ γίνω, Νέλλη μου, ἂν ὁ πατέρας καὶ σὺ πεθάνετε καὶ μ' ἀφίσετε μόνη στὸν κόσμο; Δὲν μπορῶ νὰ ξεγῶσω τὰ λόγια σου, Νέλλη. Ἀντηχοῦν βικρῶς στ' αὐτιά μου.

— Κανένας δὲν υποσεῖ νὰ πῆ ἂν δὲν θὰ πεθάνῃς εὐὸ πρωτῆτερα ἀπὸ μὰς, τῆς

εἶπα. Ἀυτὰ τὰ πράγματα εἶναι ἄδηλα, Κάτου. Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι θὰ περῶσουν πολλὰ χρόνια, πρὶν ἀναγνωρῆσῃ κάποιος ἀπὸ μὰς γιὰ τὸν ἄλλον κόσμο. Ὁ πατέρας σου εἶναι νέος, ἐγὼ εἶμαι γερῆ καὶ μόλις ἔχω κλείσει τὰ σαράντα πέντε μου χρόνια. Ἡ μητέρα μου πέθανε ὀγδόντα χρονῶν καὶ μέχρι τὰ τελευταῖα της κρατιόταν περὶφημα. Ἄν φαντασθῆς ὅτι ὁ πατέρας σου θὰ ζῆσῃ μόνον ὡς τὰ ἐξήντα, πάλι ἔχομε εἰκοσι χρόνια μπροστὰ μὰς. Πρὸς τί, λοιπόν, νὰ κάνῃς τόσο μαῦρες σκέψεις;

— Ναι, ἀλλ' ἡ θεία μου Ἰσαβέλλα ἤταν πολὺ πρὸ μικρῆ ἀπὸ τὸν πατέρα μου, εἶπε ἡ Κάτου.

— Ἡ θεία σου Ἰσαβέλλα, δὲν εἶχε οὔτε σένα, οὔτε μίαν, γιὰ νὰ τὴν κερπονηθοῦμε. Δὲν ἦταν εὐτυχῆς, ὅπως εἶναι ὁ πατέρας σου. Δὲν εἶχε στῆ ζωὴ πολλοὺς δεσμούς, γιὰ νὰ τῆ συγκρατῆσουν. Τὸ μόνο πὺ εἶχε νὰ κάνῃς εἶναι νὰ περιποιῆσαι τὸν πατέρα σου, νὰ φαίνεσαι χαρούμενη μπροστὰ του καὶ νὰ μὴ τὸν στενοχωρῆς. Πρὸσεξε, Κάτου! Δὲν σοῦ ὑποκρῶπτω ὅτι ἡ παραμικρῆ σου ἀπειθαρχία ἢ ἀσυλλόγηστη πράξις, θὰ μπορούσε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Δὲν πρέπει νὰ ἐργάζεσαι γιὰ τὴν ἐκπλήρωση πῶν ὀνείρων τοῦ κ. Χῆθκλιφ, πὺ θὰ γαιρόταν ἂν ἔβλεπε τὸν πατέρα σου νὰ κατεβαίνῃ πρόωγα στὸν τάφο. Πιστεύω ἐξ ἄλλου ὅτι λησμόνησες τελείως τὸν ἐξάδελφό σου.

— Δὲν σκέπτομαι τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τοῦ πατέρα μου. Ὁλα τὰ ἄλλα μοῦ εἶναι ἀδιάφορα. Καὶ ποτὲ, ποτὲ δὲν θὰ κάνω κάτι, πὺ θὰ ἔξρω ὅτι θὰ λυπήσῃ τὸν πατέρα μου. Τὸν ἀγαπῶ, Νέλλη, περισσότερο κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου. Κάθε βράδυ, προσεύχομαι ὡρες ὀλόκληρῆς γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς υγείας του.

— Μπράβο, Κάτου. Φροντίσε, ὅμως, νὰ κρατήσῃς τὴν ἴδια τακτικὴ καὶ ὅταν γίνῃ καλὰ ὁ πατέρας σου.

Ἐν τῷ μεταξύ, εἶχαμε πλησιάσει σὲ μιὰ ξύλινη πόρτα τοῦ περιβόλου τοῦ κτήματος, πὺ ἔδγαινε στὸ δρόμο. Ἡ μικρὴ μου κυρία, βλέποντας στῆ κορυφῆ ἑνὸς δέντρου κάτὶ ὄραϊα, κατακόκκινα μῆλα, σκυροπάλωσε στὸν τοῖχο κι' ἄρχισε νὰ υαζεύῃ τοὺς εὐχρμούς καρποῦς καὶ νὰ τοὺς ρίχνῃ στῆν ἀνοιγμένη μου ποδιά.

Ἐξάφνα, τῆς ἔπεσε τὸ καπέλλο, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ τοῖχου. Κι' ἐπειδὴ ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη, ἡ Κάτου ἀναγκάσθηκε νὰ περῆσῃ κάτω. Ὅταν, ὅμως, ἐπεγείρθηκε νὰ σκαρφαλώσῃ καὶ πάλι στὸν τοῖχο, γιὰ νὰ ἔλθῃ μίσα, τὸ ποῦγμα στάθηκε ἀδύνατον. Ὁ τοῖχος, ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος ἦταν ψηλότερος καὶ πολὺ λείος.

— Νέλλη μου, φώναξε, τρέξε γρήγορα νὰ φέρῃς τὸ κλειδί τῆς πόρτας. Διαφορετικὰ, πρέπει νὰ κάνω μεγάλη βόλτα γιὰ νὰ ὑπὸ ἀπὸ τὴν κερτρικὴ εἰσοδο. Μοῦ εἶναι ἀδύνατο ν' ἀνεβῶ αὐτὸν τὸν τοῖχο.

— Περιμένα, τῆς εἶπα. Ἐγὼ καζὶ μου κάτὶ κλειδιά. Θὰ δοκιμάσω νὰ δῶ, ὑπόπως ταϊνιάζει κανένα. Διαφορετικὰ, θὰ τρέξω νὰ βῶ τὸ κλειδί τῆς πόρτας.

Καθὼς δοκίμαζα τὰ διάφορα κλειδιά ἄκουσα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ τοῖχου τὸν καλπαλιό ἀλόγου.

— Ποῖος εἶναι; ρώτησα χαμηλόφωνα τὴν Κάτου.

— Νέλλη, ἦρθε κανένας, μοῦ εἶπε κι' ἐκείνη, ἀνύσωντα.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἄκουσα μιὰ βαρεῖά ἀνδρική φωνή:

— "Α! Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς πὺ σὰς συναντῶ, μίς Δίντον. Μὴ διαζεσθε νὰ μπητε μέσα, γιατί ἔχομε νὰ ἐξηγηθοῦμε.

— Δὲν θὰ σὰς μιλήσω, κύριε Χῆθκλιφ, ἀπήνησε ἡ Κάτου. Ὁ πατέρας μου λέγει ὅτι εἶσθε κακὸς ἄνθρωπος καὶ ὅτι μὰς μισεῖτε. Τὰ ἴδια πράγματα λέγει καὶ ἡ Νέλλη.

— Αὐτὰ δὲν ἔχουν σχέση μ' ἐκείνα πὺ ἔχω νὰ σὰς πῶ. Θέλω νὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὸν γιὸ μου, μίς Δίντον. Μὴ κοκινίζετε, πρὶν μὲ ἀκούσετε. Πρὸ δυο-τριῶν μηνῶν, εἶχατε τῆ συνήθεια νὰ τοῦ γράφετε συχνότατα καὶ νὰ τοῦ πουλάτε αἰσθήματα. Εὐλο πὺ θέλατε καὶ οἱ δυο! Ἐσεῖς, ἰδίως, πὺ εἶσθε μεγαλύτερῃ του. Κρατῶ τὰ γράμματά σας καὶ μόλις δῶ τὴν παραμικρῆ ἀθῶδεια ἐκ μέρους σας, θὰ τὰ δείξω στὸν πατέρα σας. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι στὸ τέλος κουρασθήκατε νὰ παριστάνετε τὴν ἐρωτευμένη καὶ στείλατε τὸν γιὸ μου στὸ διάβολο. Μ' αὐτὸ πὺ κάνατε, ὅμως, θυσιάσατε τὸ ταλαίπωρο αὐτὸ παιδί στῆν πρὸ μαύρη ἀπειπισία.

Ἡ ὀθλακὴ εἶχε πάρει τὸ πρῶμα στὰ σοβαρά. Σὰς εἶχε ἐρωτηθῆ σὶ ἀλήθεια. Τώρα, πεθαίνει ἐξ αἰτίας σας. Ἡ ἄστατη διαγωγή σας τὸν συνέτριψε. Ἡ κατάστασις του χειροτερεῖται μέρα μὲ τῆ μέρα. Κι' ἂν δὲν τὸν σώσετε σεις, δὲν θὰ τὸν βρῆ τὸ ἐργῶμενο καλοκαίρι.

— Πῶς μπορεῖτε νὰ ψεύδεσθε τόσο ἀσύστολα, κύριε Χῆθκλιφ; φώναξε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Σὰς παρακαλῶ νὰ φύγετε ἀμέσως. Μίς Κάτου, ἔρχομαι ἀμέσως...Θὰ σπάσω τὴν κλειδαριὰ μὲ μιὰ πέτρα. Μὴ δίνετε βάση στὶς ψευτιές αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Δὲν ἤξερα ὅτι ὑπάρχουν καὶ κατάσκοποι, ψιθύρισε ὁ Χῆθκλιφ ἀλλὰ αὐτὸ τὸ διπλὸ παιγνίδι πὺ παίζετε δὲν ὄσε συνιστᾷ. Πῶς τολμήσατε νὰ θεβαιώσετε σ' αὐτὸ τὸ κορτεῖο ἦτι τὸ μισῶ; Ἀκούστε, μίς Κάτου Δίντον. Θὰ λείψω μιὰ βδομάδα ἀπὸ τὸν πύργο. Πηγαίνετε νὰ δῆτε ἂν σὰς εἶπα ψέμματα. Σὰς ὀρκίζωμαι ὅτι ὁ γιός μου εἶναι βαρεῖά ἀρρωστος καὶ ὅτι μόνον ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ τὸν σώσετε.

Ἡ κλειδαριὰ ὑπεχώρησε καὶ βγήκα στὸν δρόμο.

— Ὁρκίζομαι ὅτι ὁ Δίντον εἶναι ἐτοιμοθάνατος, ἐπάνελαθε ὁ Χῆθκλιφ, κυττάζοντάς με μ' ἕνα θλέμμα γεμάτο μοχθηρία. Ἡ θλίψις καὶ ἡ ἀπογοήτευσις ἐπεδίνωσαν τὴν κατάστασί του. Νέλλη μπορεῖτε νὰ πῆτε καὶ σεις μαζί μὲ τὴν Κάτου. Ἐγὼ δὲν θὰ ἐπιστρέψω στὸν πύργο πρὶν ἀπὸ μιὰν ἑβδομάδα.

— Ἐλάτε, εἶπα στῆν Κάτου καὶ τὴν τράβηξα διὰ τῆς βίρας μίσα στὸ πάρκο.

Ἄλλ' ἐκείνος ἐξηκολούθησε:

— Μίς Κάτου, μόνον ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ τὸν σώσετε. Ἐγὼ ἀνάγκη ἀπὸ τυφροφῆτησ κι' ἀπὸ στοργικῆς λόγια. Μία λέξις παρηγορητικῆ ἀπὸ τὰ χεῖλῃ σας, θὰ τοῦ εἶναι σαν γιαιτρικό. Μὴν ἀκούτε τῆ Νέλλη. Φροντίστε νὰ δῆτε τὸν γιὸ μου. Σὰς ὀνειρεύεται μέρα καὶ νύχτα. Ἐγὼ εἶναι ἴδια ὅτι τὸν μισεῖτε καὶ γι' αὐτὸ πάψατε νὰ τοῦ γράφετε.

Ἐκλεισα τὴν πόρτα κι' ἔβαλα ἀπὸ πίσω μιὰ βαρεῖά πέτρα, γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὴν ἀνοίξουν ἀπὸ ἔξω. Ὑστερα, ἀνοῖξα τὴν ὀμπρέλλα μου, γιατί ἄρχισε νὰ βρέγῃ καὶ σρίγγοντας τὴν Κάτου στὸ μπράτσο μου, τὴν παρέσυρα πρὸς τὸ σπίτι.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

Τὰ τρία ἀγγελτήρια

Ἐνα χαριτωμένο αἰσθηματικὸ διήγημα

Ο ΜΠΟΜΠ καὶ ἡ Πέγκυ ἀποτελοῦσαν τὸ πρὸ ταιριασμένο ζευγάρι πὺ μπορούσε νὰ συναντῆσῃ κανεῖς. Ἦσαν νέοι, μ' ἀθλητικὴ κορμοστασιά, γεμάτοι υγεία, περῆφανοι. Τοὺς συναντοῦσαν συχνὰ νὰ διασχίζουν ἀγκαλιασμένοι τοὺς δρόμους μὲ βῆμα γοργό.

Ἡ Μπόμπ καὶ ἡ Πέγκυ ἦσαν ἀρραβωνιασμένοι. Ἐκείνος ἦταν 23 ἐτῶν. Ἐκείνη 19. Εἶχαν γνωριστῆ πρὸ δυο χρόνων σὲ μιὰ παρτίδα τέννις.

Ταίριαζαν πολὺ καὶ ὡς χαρακτήρες. Εἶχαν τὸν ἴδιο χαρακτήρα, τὰ ἴδια γούστα. Ἐπίσης ἀνῆκαν στῆν ἴδια κοινωνικὴ τάξη. Ὁ πατέρας τῆς Πέγκυ ἦταν γιαιτρὸς, τοῦ Μπόμπ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ.

Τὸ μέλλον, λοιπόν, παρουσιάζετο γιὰ τὸ νεαρὸ ζευγαράκι γεμάτο ἀπὸ καλοὺς αἰωνούς.

Ἡ ἕνας λάτρευε τὸν ἄλλο, ἦταν πάντα σύμφωνα σ' ὅλα, εἶχαν διαλέξει καὶ προετοιμάσει τὰ πάντα: τὸ σπίτι τους, τὰ ἔπιπλα, τὰ χαλιά...

Ἡ Μπόμπ ἐπιθυμοῦσε νὰ κάνουν πολυτὰ παιδάκια. Πολλὲς φορὲς ὀνειρεύεταν ὅτι ἔπαιζε μαζί τους, ὅτι τὰ μάθαινε τὰ πρῶτα δῆματα.

Ἡ Πέγκυ συχνὰ μιλοῦσε γιὰ πράγματα λιγώτερο... νοικοκυρικά. Ἐπιθυμοῦσε νὰ πάθῃ στὸ Παρίσι, νὰ προμηθευθῆ δραδονὰ φορέματα... χωρὶς πλάτη, κομῆματα... νὰ τόσα δὰ μεγάλα..., αὐτοκίνητο!

— — —

— Δὲν ἐφεῦρα τίποτα. Κόττα τίς μητέρες μὰς... Αὐτὲς τίς γρηῆς ἀνόητες... πὺ σέρνουν τὸ σαβαλασμένο τους κορμὶ μονότονα, πάνω στὸ θλιβερὸ δρόμο ἐνὸς πλήθους μικροαγωνιῶν.

Οἱ δυο ἐρωτευμένοι ἔπειτα ἀπὸ τῆ συζήτησι αὐτῆ, ὑποσέθησαν νὰ ξαναἰδῶν

Τὰ ὄραϊα τῆς σχέδια, ἔμειναν σχέδια. Κατὰ βάθος δὲν ἀγαπιόμαστε ὅσο πιστεύαμε σκεπτόταν ἡ Πέγκυ. Ἄδεν τσακωθήκαμε οὔτε μιὰ φορὰ!.. Οὔτε ἕνα γκρίνιασμα δὲν εἶχαμε!..

Στὸ τέλος, ἡ Πέγκυ ἀποφασισμένη νὸ ζῆσῃ τῆ ζωῆ της, ἔπεισε τὴν οἰκογένειά της νὰ τῆ στείλῃ στὸ Παρίσι, νὰ τελειοποιηθῆ ὅπως ἔλεγε στὰ γαλλικά.

Τρεῖς μῆνες στὸ Παρίσι περνοῦν πολὺ γρήγορα γιὰ μιὰ νεαρὰ Ἀγγλίδα, πὺ δὲν εἶχε συμπληρώσει τὰ εἰκοσι, πὺ ἀνακαλύπτει τῆ ζωῆ καὶ πὺ ὁ ἐνθουσιασμός της εἶναι ἀκόμη πολὺ καινούργιος...

Ἦταν εὐτυχισμένη ἡ Πέγκυ στὸ Παρίσι καὶ σπανίως θυμόταν τὸν Μπόμπ. Ὅταν ὅμως, τὸν θυμότανε συνεχινεῖτ ἀλαφρά. Πρὸς τί ὅμως; Αὐτὸς δὲν καταλάβαινε τίποτε ἀπὸ τῆ ζωῆ! Φαντασθῆτε ὅτι τὴν ἤθελε νὰ φιάχνῃ γλυκά καὶ νὰ πλέκῃ τὰ φορεματάκια τῶν μικρῶν... Τ' κουταμάρα!

— — —



Θοῦν τὴν ἐπομένη, γιὰ νὰ φροντίσουν νὰ τακτοποιήσουν ὅλ' αὐτὰ.

Ἡ Μπόμπ ὅμως, καὶ ἡ Πέγκυ δὲν ξανα συναντήθηκαν.

Ἡ Πέγκυ ἀπογοητευμένη, ἴσως δὲν κατέβαλλε καμιά προσπάθεια νὰ τὸν ἐξυμνήσῃ. Εἶχε φαντασθῆ γιὰ μιὰ στικη ὅτι ἔπρεπε ν' ἀγωνισθῆ, νὰ τρέξῃ, νὰ πείσῃ, τὸν Μπόμπ νὰ δεχθῆ νὰ ἔγκαταλείψῃ τὸ πῆδίο τοῦ γάμου. Τὰ πράγματα, ὅμως, ἦσαν ἀπλούστερο δρόμο. Τακτοποιήθηκαν μόνα τους. Μὰ καὶ ἐκείνη δὲν εἶδε σμεία ζωῆς.



Ἦσαν νέοι, μ' ἀθλητικὴ κορμοστασιά, γεμάτοι υγεία...

ώραίο αυτό! Έλατε, λοιπόν, να καμαρώσετε τους άνδρες με τα μεγάλα τους αίσθηματά και τον αιώνιο τους έρωτα... Δίγες βδομάδες τους φθάνουν για να σας αντικαταστήσουν...
 «Έλπίζω τουλάχιστο να διαλέξω καμιά αλλαγή σπιτιού» μουρμούρισε η Πέγκυ.
 «Η Πέγκυ δεν ήξερε τί αισθανόταν! Λύπη; Μά ήταν δυνατό; Ίσως ήταν μογχα εκπλήξη».

— 22 —

Ξαναγύρισε σπίτι της. Ήταν ευτυχισμένη ανάμεσα στους δικούς της. Οι φίλες της έμειναν μ' ανοικτό το στόμα καθώς τους διαγγόταν τις περιπέτειές της στη Γαλλία. Κανείς δεν της μιλούσε για τον Μπόμπ κι' εκείνη απέφυγε να μιλήσει γι' αυτόν. Το καλοκαίρι έφτασε. Το Τσρκάι με τους ευκαλύπτους του, τους ανθισμένους λόφους του, την μεθούσε... Έπειτα υπήρχαν το τένις, το γκόλφ, η θάλασσα, ο χορός... Ξεχάστηκε σ' αυτά.

Ένα Αύγουστιάτικο βράδυ, μπαίνοντας στο δωμάτιο του ξενοδοχείου της βόηκε ένα μικρό φάκελο στ' όνομά της. Αφρημένη το άνοιξε.
 — «Α! Μπα!... Πάλιν αυτός!...»
 «Ο κύριος και η κυρία Ρόμπερτ. Αντρίου αναγγέλουν την γέννηση του υιού των Έδουαρδου».

«Άλλο πάλι το ίδιο!... Στο κάτω-κάτω αυτός ο Μπόμπ παραφούσκωνε τα πράγματα. Γιατί την καταδίωκε έτσι; Έπειδίωκε ίσως να την κάμει να υποφέρει, να της προκαλέσει τη ζήλεια;... Ανδρική ματαιότητα!...»

«Όλα αυτά εκείνης της ήταν αδιάφορα!... Και, όμορφη, χαρούμενη, γλαστή πήρε τη πένα κι' έγραψε ώραία συγχαρητήρια... «Σε ποιά διέθυση πρέπει να το στείλω...» σκέφθηκε».

Κύτταζε το αγγελτήριο και παρ' όλη τη προσοχή της, αισθάνθηκε κάποιο πόνο στην καρδιά. Ο Μπόμπ είχε εγκατασταθεί στο σπίτι «αυτού»; Τι αναίδια! Και η Πέγκυ αισθάνθηκε παρ' όλη θέλησή της δυο χονδρά δάκρυα να ξεφύγουν από τα ματόκλαδά της».

— 23 —

«Όταν επέστρεψε από την έξοχη στο Λονδίνο η Πέγκυ, αντελήθη ότι ήταν ολιγώτερο νέα, ολιγώτερο ζωηρή. Η ζωή δεν την διασκεδάζε πιά. Σκέφθηκε να παίξει στο κινηματογράφο. Θα γινόταν πλουσία, διάσημη, θα ξεφορέματα, κοσμήματα, θαυμαστά...
 «Άρχισε τα μαθήματα... Κατόπι τα διδάγματα, τις επισκέψεις. Κάποια μέρα στο τέλος προσεκληθή σε κάποιο στούντιο».

Το πρώτο θήμα είχε γίνει. Είναι όμως, πολύ απογοητευμένη. Τα λίγα χρώματα που κερδίζει μόλις της φθάνουν για τον κομμωτή της, για τις απαραίτητους κάλτσες της που σχίζονται αμέσως, για το ταξί...
 «Ένα πρωί αισθάνεται τον έαυτό της τόσο απογοητευμένο ώστε νομίζει ότι έζησε εκατό χρόνια... Ναι εκατό χρόνια! Και τώρα δεν ξέρει τί να κάμει».

«Η ανία την κυριεύει ολόκληρη».

— 24 —

Την εποχή ακριβώς κείνη η Πέγκυ πήρε το τρίτο αγγελτήριο από τον

Μπόμπ! Αυτή τη φορά της άνηγγελε ότι απέκτησαν ένα κοριτσάκι.
 «Η Πέγκυ άρχισε να γελά:
 — «Ωραία!... Πολύ φθηνά την γλώττωσα! Άρχισε να λογαριάζει στα δάκτυλά της. Ένα παιδί τον Αύγουστο, δεύτερο το Μάρτη!»
 «Ο Μπόμπ αισθανόταν φαίνεται ιδιαίτερα ικανοποίηση να της τα αναγγέλλει! Αυτή τη φορά δεν θά του έστειλε συγχαρητήρια».

«Άρχισε να επιθυμεί μιάν συνάντηση με τον Μπόμπ».

«Ένα πρωί τον πήρε στο τηλέφωνο».

— «Έμπρός Μπόμπ; Είμαι... εγώ, η Πέγκυ!»

— «Α!... Η... Πέγκυ! Έσύ... Είναι δυνατόν!»

— «Έπρεπε να σε είχα συγχαρή για το δεύτερο παιδί... Άλλά ξέρεις, ήμουν απησχολημένη... Παίζω τώρα στον κινηματογράφο... Το ξέρεις; Τι κάνει η γυναίκα σου;

— «Πολύ καλά... Ωραία ιδέα να μου τηλεφωνήσεις. Μ' ευχαριστεί πολύ!»

— «Και το μικρό;

— «Είναι θαυμάσιο... Υπέροχο... Τι γίνεται με τον Πέγκυ; Θέλεις να φάμε αύριο βράδυ μαζί;

— «Ναι!... Άλλά η γυναίκα σου;

— «Βρίσκεται στην έξοχη... με τη μητέρα της... Ίσα-ίσα δεν θέλει να μείνω μόνος. Θα ένθουσιασθή αν μάθη ότι σε βλέπω κάποτε-κάποτε. Δεν είμαστε άλλοτε παλιοί φίλοι;...»

— «Λοιπόν αύριο;

— «Σύμφωνο!»

— 25 —

Τους πήραν τα γέλια, όταν ξανασυναντήθηκαν».

«Αγκαλιάστηκαν, κι' άρχισαν να περπατούν με μεγάλα βήματα όπως και την παλιά εποχή».

— «Λοιπόν, Πέγκυ, ζεις τη ζωή που σου άξοσε; Είσαι ευτυχισμένη;

— «Πολύ αγαπητέ μου Μπόμπ! Έσύ;

— «Εγώ είμαι πανευτυχής!»

— «Καταλαβαίνω! Δυο παιδιά σ' ένα χρόνο και τρεις μήνες!»

— «Τα λογάριες κιόλας!...»

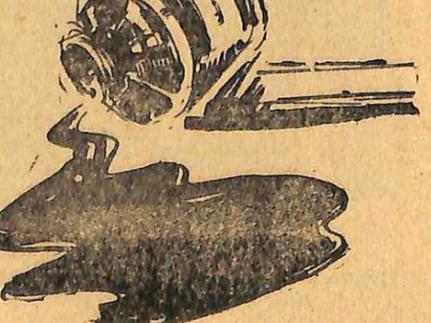
— «Ναι έσύ;

— «Όμολογώ πως όχι!»

— «Δείξε μου τις φωτογραφίες των».

— «Δεν έχω επάνω μου. Θα σου φέρω αύριο».

Την επομένη ο Μπόμπ είχε λησμονήσει τις φωτογραφίες... Έτσι συναντήθηκαν την μεθεπομένη κι' εξηκολούθησαν να συ-



ναντιώνται επί ένα μήνα καθημερινά.
 «Η Πέγκυ ανησυχούσε για τον δρόμο που είχαν πάρει τα πράγματα. Η παλιά της αγάπη για τον Μπόμπ είχε ξαναζωντανέψει; Όσον άφορά τον Μπόμπ, αυτός όταν εκείνη δεν καταλάβαινε τη σκέψη του, της την εξήγούσε μ' ένα φίλημα».

— 26 —

— «Δεν λυπήθηκες διόλου; Την ρώτησε μιάν μέρα ξαφνικά ο Μπόμπ».

— «Μπόμπ... όλα τελείωσαν...»

— «Ένας λόγος να λυπάσαι!»

— «Ε! Λοιπόν, Άφου το θέλεις θά σου μιλήσω. Για πρώτη όμως και τελευταία φορά... Λοιπόν Μπόμπ. Έχω πολλές στενοχώριες, τρομερές θλίψεις, μεγάλες αγωνίες...»

— «Ωραία! Ωραία!... Τέλεια!»

— «Πώς; Λοιπόν μόνο αυτά τα σκληρά λόγια βρίσκεις να πής;...»

«Ο Μπόμπ δεν άκουε. Γελούσε ζωηρά».

«Η Πέγκυ ήταν κατάπληκτη».

— 27 —

Το τέλος του Μαΐου ο Μπόμπ άνεκοίνωσε στη Πέγκυ θριαμβευτικά ότι η σύζυγός του γύρισε και την εκάλεσε να τους επισκεφθή σπίτι. Έπέμενε πολύ ώστε εκείνη δεν μπόρεσε ν' άρνηθή...
 «Όταν πήγε της άνοιξε ο ίδιος ο Μπόμπ, και την υποδέχτηκε με χαρά».

«Ο Μπόμπ θάπρεπε ν' αγαπά πολύ τη γυναίκα του. Το σαλόνι ήταν γεμάτο λουλούδια».

— «Θά δω τ'α παιδάκια;

— «Όχι, αμέσως... όχι αμέσως».

«Ο Μπόμπ άλλάξε ύφος».

— «Πέγκυ. Πρόσεξε. Αυτά δω μέσα δεν σου θυμίζουν τίποτε;

«Η Πέγκυ άνεγνώρισε δίχως κόπο τα έπιπλα, τα ταπέτα, που είχαν διαλέξει μαζί. Προσπαθούσε να συγκολληθή τα δάκρυά της. Ο Μπόμπ προσεποιείτο ότι δεν άντελαμβάνετο τίποτε».

— «Μά... που είναι η γυναίκα σου;

— «Θά τη δής... άνυπόμονη! Έλα!»

«Σ'η τραπέζαρια δύο σεοβίτια».

— «Ρόμπερτ... είμαι θυμωμένη. Αυτό είναι παγίδα!...»

— «Μη θυμώνεις και μη διάζεσαι... Σου παρουσιάζω την κυρία Ρόμπερτ Αντρίου. Πρακτολούθωντας το χέρι του Μπόμπ με το βλέμμα της η Πέγκυ συνήντησε τη σωτογραφία της που ήταν τοποθετημένη επάνω στο τραπέζι. Άπόρησε».

— «Μπόμπ θά πάω να διαζυγίσω;

— «Εκείνο που επιθυμώ είναι να σε παντρευτώ! Σ'ε περίμενα σαν πιστό σκυλάκι!»

— «Άλλά... εκείνα τα αγγελτήρια! Τάναλλα ο ίδιος με σινικό μελάνι...»

— «Άνόητε Μπόμπ!»

— «Δεν είμαι διόλου άνόητος. Άπλούστατα έκανα τη δουλειά μου! Δίχως αυτό θά είχες ξεχάσει...»

— «Τώρα καταλαβαίνω. Μονάχα που εν τώ μεταξύ τα μετέδωξες λίγο. Έτσι εξηγείται πως το δεύτερο παιδί σου γεννήθηκε τόσο πρόωρα!...»

— «Έλπίζω ότι δεν θά συμβή αυτό και την πραγματικότητα!...»

— «...»

«Η Πέγκυ και ο Μπόμπ άγκαλιάστηκαν».

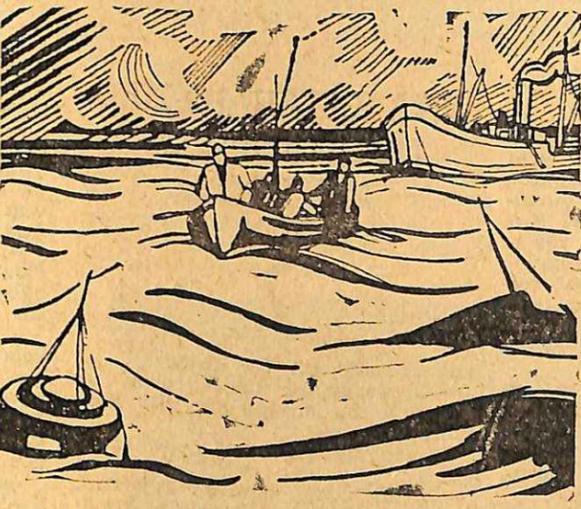
«Στο πρόσωπό της λαμποκοπούσε η χαρά...»

ANTPE MHIPAMHΩ

Τά δράματα της θαλάσσης

Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΥ «Σ. 5»

ΟΙ πρόσφατες τραγωδίες των υποβρυχίων «Σκουάλους», «Θέτις» και «Φαίνιξ» ξαναφέρνουν στην επικαιρότητα μιάν άλλη παρόμοια τραγωδία, που εξετυλίχθη κατά τον πόλεμο του 1914-18, με το άμερικανικό υποβρύχιο Σ5.



Χωρίς να χάσουν καιρό κατέβασαν μιάν θάρκα με ναύτες».

Το Σ5 ταξίδευε στην επιφάνεια. Κάποια στιγμή, ο κυβερνήτης έδωκε την προσταγή της καταδύσεως. Το σκάφος κατέδυθη ομαλώς κι' έσυνέχισε το υποβρύχιο ταξίδι του, έντελώς άπρόσκοπτα. «Όταν, όμως, δόθηκε η διαταγή της άνόδου στην επιφάνεια της θαλάσσης, οι μηχανές του Σ5 δεν ήθελαν πιά να ύπακούσουν».

Γεμάτος άνησυχία, ο κυβερνήτης διέταξε να βάλουν έμπρός τις άντλίες, για την έκκενωση των μπροστινών «τάνκ». Δεν έγινε, όμως, τίποτε και σε λίγη ώρα, το σκάφος έχασε τελείως την ισορροπία του, έγυρε στα πλάγια και τέλος στάθηκε όρθιο μέσα στο νερό, με την πλώρη προς τα κάτω και την πρύμη προς τα επάνω. Θέσις εξαιρετικά δυσχερή, που άργα ή γρήγορα θά κατέληγε σε πλήρη καταποντισμό».

Μιά μόνον έλπίδα υπήρχε με τους τραγικούς ναυαγούς, που έκινδύνευαν να πεθάνουν από άσφυξία. Η μύτη της πρύμνης έβγαине μιό μετρο πάνω από την επιφάνεια της θαλάσσης. Θά την έβλεπε, όμως, κανείς στα μέρη αυτά, όπου τα καράβια δεν σύχναζαν και πολύ; Με την άμυδρην αυτή έλπίδα στην καρδιά, ο κυβερνήτης διέταξε και έξεσφενδόνισαν μέχρι της επιφανείας της θαλάσσης το φορητό τηλέφωνο, που άρχισε αμέσως να κουνουρίζη μέσα στην έρημιά του ώκεανού...»

— 28 —

Κι' οι άδρες άρχισαν να περνούν, βαρείες, καταθλιπτικές, αγωνιώδεις. «Ο άτμοσφαιρικός άέρας όσο πήγαινε και λιγότευε. Κι' οι 28 άνδρες του πληρώματος, με την άναπνοή κομμένη, περίμεναν ν' άκούσουν από στιγμή σε στιγμή το τηλέφωνο, που θά τους άπαντούσε: «Ησυχάστε! Σας άνακαλύψαμε!»

Πέρασε έτσι μιάν μέρα ολόκληρη, ύστερα πλάκωσε η νύχτα και μέχρι το πρωί της επάυριον το τηλέφωνο εξακολούθησε να κουνουρίζη στην επιφάνεια της θαλάσσης. Για ποιόν; Για κανένα».

«Έξαφνα, προς το μεσημέρι της άλλης ημέρας, πέρασε από κει κοντά το φορητό «Στρατηγός Γκαίθαλς», που μετέφερε άμερικανικά στρατεύματα στον Παναμά. Κάποιος ναύτης

που βρισκόταν στο κατάστρωμα, άκουσε το κουνούρισμα του τηλεφώνου και είπε σ' ένα συνάδελφό του: «Άκούς; Άν βρισκόμασταν κοντά σε στερηά, θά σου λέγα ότι άκούεται κάποιο τηλέφωνο».

— «Είσαι τρελλός, του άπήντησε ο συνάδελφός του».

— «Και όμως, το άκούω καθαρά, έπέμεινε ο πρώτος. Για πρόσεξε».

«Ο άλλος τέντωσε το αυτί του και είπε:

— «Έχεις δικιο! Μά τί μυστήριο είναι αυτό;

Χωρίς να χάσουν καιρό, οι δύο ναύτες ανέβηκαν στη γέφυρα του πλοίου κι' άρχισαν να κυττάζουν τριγύρω. Έξαφνα, είδαν σε άπόσταση πεντακοσίων μέτρων, τη μύτη του θουλαγμένου υποβρυχίου. Είδοποίησαν αμέσως τον πλοίαρχο και σε λίγο, το «Στρατηγός Γκαίθαλς» κατέβαζε μιάν θάρκα με ναύτες».

Πώς να περιγράψουμε τη χαρά των ναυαγών όταν άκουσαν μέσα στη χαλύβδινη φυλακή τους, το τηλέφωνο να τους λέγη! «Έδώ, «Στρατηγός Γκαίθαλς»;

— 29 —

Χωρίς την παραμικρή άργοπορία, ο άσφραμιστής του πλοίου άρχίζει να εκπέμπη δεξιά και άριστερά το σήμα του κινδύνου, καλώντας εις βοήθειαν. Άλλοίθιμο! Κανένα πλοίο και κανέναν σταθμό άσφραμιστού δεν έλαβε το άπεγνωσμένο αυτό Σ. Ο. Σ. «Άλλ' ή μιράρα έχει πολλές φορές τις ιδιοτροπίες της. Ότι δεν πήραν οι έπίσημοι σταθμοί του άσφραμιστού, το πήρε, έντελώς τυχαίως, νεαρός φοιτητής, μανιακός έρασιτέχνης άσφραμιστής, που είχε στο σπίτι του ένα μικροσκοπικό δέκτη! Στόν νέον αυτόν, που τόνομά του εί-

ναι Έρρίκος Μούρ, όφείλουν οι είκοσι όχτώ άνδρες του υποβρυχίου Σ 5 τ'εν σωτηρία τους!»

Μόλις ο Μούρ έλαβε το Σ. Ο. Σ. που είχε εκπέμψει το «Στρατηγός Γκαίθαλς», έθεσε εις ένεργείαν, για πρώτη φορά, τον πομπό που είχε κατασκευάσει μόνος του. Σε λίγο, το Σ. Ο. Σ. έφθανε σ' όλους τους σταθμούς άσφραμιστού, αμέσως δε ξεκίνησαν για τον τόπο του ναυαγίου τρία άντιτοπιλικά, έφοδιασμένα με όλα τα ναυαγαστικά σύμβουλα, για την άνέλκυση του υποβρυχίου. Έν τώ μεταξύ, το πλήρωμα του «Στρατηγού Γκαίθαλς» είχε κατορθώσει να ρίξη αρκετά καλώδια και να δέση το αλωρούμενο υποβρύχιο, ώστε να μη παρασυρθή προς τον θυθό».

«Η άφιξη των άντιτοπιλικών, έθεσε τέρμα στην 35ωρη άγωνία των ναυαγών του Σ 5. Με τη βοήθεια ηλεκτρικών τρυπάνων, άνοιχθηκε στην πρύμη του υποβρυχίου μιάν τρύπα και αμέσως διοχετεύθηκε στο έσωτερικό του σκάφους άφθονο όξυγόνο. Έγτερα η τρύπα μεγάλωσε ακόμα περισσότερο και οι ναυαγοί βγήκαν έξω ένας ένας, δοξάζοντας τον Θεό για την άνέλπιστη διάσωσή τους, που επέτυχθη χάρις σ' ένα τηλέφωνο και χάρις σ' έναν έρασιτέχνη άσφραμιστή».

Και τώρα, θέλετε να μάθετε τί απέγινε ο Έρρίκος Μούρ; Το τετραπέρατο αυτό παιδί που κατόρθωσε μόνάχο του να κατασκευάση δικό του πομπόν άσφραμιστού και που χάρις στόν έρωτά του προς τα έρτζιανά κύματα, έσωσε από βέβαιον θάνατο είκοσι όχτώ ναύτες, παρέπέμφθη στο δικαστήριο, για να διεκασθή επί παρανόμου χρησιμοποίησει σταθμού άσφραμιστού! Γιατί οι νόμοι είναι πολύ άστυροί στις Ηνωμένες Πολιτείες και δεν επιτρέπεται στόν καθένα να έχη δικό του σταθμό άσφραμιστού τηλεγράφου — όπως άλλωστε και σ' όλες τις άλλες χώρες».

Εις μάτην οι δικηγόροι έπεκαλέσθησαν τα τυτυχη άποτελέσματα της παράνομης αυτής λειτουργίας άσφραμιστού. Οι δικαστάι, μη μπορώντας να κάνουν διαφορετικά, κατεδίκασαν τον Έρρίκο Μούρ σε έξιμηνον φυλάκιση! Το έδωκαν, όμως, άνασπολή και σήμερα ο Μούρ είναι άνώτερος υπάλληλος του ύπουργείου Έμπορικης Ναυτιλίας».

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ
ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Τὸ μυστήριον

16ον (Τελευταίον)

-ΚΑΙ ἐν τούτοις, ὅπως σὰς εἶπα, ἐσεῖς ὄπλισατε τὸ χέρι τοῦ Ἄξελσον, δηλαδή σεις ἐσκοτώσατε τὴν γυναῖκα σας. Συνεπῶς τὰ ξέρω ὅλα! Καὶ τὴν ἱστορία τοῦ κολλιέ, καὶ τὴν ἱστορία τοῦ δίσκου μὲ τὴν κατηγορία τῆς γυναικὸς σας εἰς βάρος τοῦ Λ. Φάντασμα, καὶ τὴν ἱστορία τοῦ πρασίνου φωτός. Ἀλήθεια, ποῦ εἶναι τὸ περίφημο αὐτὸ φῶς, Ἄξελσον;

Ὁ γέρω-ὕπρητης, διέσχισε τὸ δωμάτιο καὶ ἀνοίξε ἕνα μικρὸ ντουλαπάκι ποῦ ἦταν μὲσα στὸν τοῖχο, ἔχωσε τὸ χέρι του μὲσα καὶ γύρισε κάποιον διακόπτη. Ἀμέσως ἡ πράσινη ὀμίχλη πλημμύρισε τὸ δωμάτιο.

—Εἶναι ἕνα εἶδος μαγικοῦ φανοῦ μὲ εἰδικὸ φακὸ, τὸν ὁποῖο ἔβαλε καὶ τοῦ κατεσκεύασε ὁ Φέρρυμαν.

—Σβύστε το! γρύλλισε ὁ Σοῦμερ.

Ὁ ὑπρητής ὑπήκουσε.

—Εἶχε πολλές ἀπὸ αὐτὲς τὶς μηχανὲς ὁ κύριός σου; ρώτησε ὁ Ντάλ.

—Δυό. Τὴν μιά στὴν πόλη καὶ τὴν ἄλλη ἐδῶ. Εἶχε ὅμως καὶ μερικές ἄλλες μικρότερες κορητές.

—Ὅμοιες μὲ μικρὲς ἠλεκτρικὲς λάμπες τῆς τσέπης;...

—Πάνω-κάτω.

—Πολὺ ἐξυπνὴ ἡ ἐφεύρεσις... μουρμούρισε ὁ Σοῦμερ.

Καὶ κατόπι ἀπότομα ρώτησε:

—Ὁ Φέρρυμαν φοράει καμμιά φορὰ πράσινα γυαλιά;

—Ναί, ἀπήντησε ὁ Ἄξελσον, ἀλλὰ εἶναι τόσο ἀνοιχτοῦ πράσινου, ποῦ πρέπει νὰ τὰ κυττάξεις ἀπὸ κοντὰ γιὰ νὰ ἀντιληφθῆς τὸ χρώμα τους.

—Τότε, παρητήρησε ὁ Σοῦμερ, ἂν ὁ κύριός σου δὲν ἦταν παρῶν κατὰ τὴν δολοφονία τῆς γυναικὸς σου, πῶς συνέβη νὰ βρεθῆ ἕνα κομμάτι πράσινο γυαλὶ ἀπὸ φακὸ ματογυαλιῶν, στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος;

—Ὡ! Τὰ γυαλιά ἔσπασαν μετὰ τὸν φόνο. Δὲν μπορούσαμε νὰ συμφωνήσουμε γιὰ τὸ τί θὰ κάναμε τὸ πτώμα καὶ ἐπάνω στὴν συζήτηση ἤλαμα στὰ χέρια. Τότε ἔσπασαν τὰ γυαλιά.

Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ, φάνηκε νὰ ἱκανοποίησε τὸν Σοῦμερ. Ὁ Μάρτεν Ντάλ χαμογέλασε ὅταν θυμήθηκε τὴν στιγμή ποῦ ἔπιασε τὰ γυαλιά τοῦ Φέρρυμαν, μὲσα στὸ ἐστιατόριο. Τότε, ὅμως, τοῦ φάνηκε πολὺ τολμηρὸ, σχεδὸν φοβερὸ, νὰ σκεφθῆ ὅτι ὁ Φέρρυμαν καὶ ὁ Μόφφетт ἦσαν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο:

—Ὡστε! γρύλλισε ὁ Σοῦμερ, μόνον τὸν Αἰνσογορθὸν δὲν κατῶρθωσε νὰ ξεγελάσει, ἀπεναντίας τὸν ξεγέλασε αὐτός.

—Ὁ Πῶλι φώναξε ἡ Ἀδέλα.

—Ὁ Αἰνσογορθὸς ἐπανελάβε ὁ Μ. Ντάλ.

Ὁ Σοῦμερ ἔβλεπε τὸ πηγούνι του

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕ ΗΡΩΑ ΤΟΝ

Λ. ΦΑΝΤΑΣΜΑ

καὶ κύτταξε τὴν δα Καίηστλ.
—Ὁ Φέρρυμαν προσπαθοῦσε νὰ ἐκθιάσει τὸν πατέρα σας, δὲν εἶναι ἔτσι; εἶπε.

Ἡ νέα ἀνεπήδησε καὶ ἔγινε κάτω-χρη.

—Ἦταν κάτι πλαστὰ ἔγγραφα, ἔσπευσε νὰ πῆ ὁ Μ. Ντάλ, μὲ τὰ ὁποῖα προσπαθοῦσε νὰ ἀποσπᾶσῃ χρήματα ἀπὸ τὸν πατέρα της.

Τὸ διεισδυτικὸ βλέμμα τοῦ Σοῦμερ πῆγε ἀπὸ τὸν Μ. Ντάλ στὴν Ἀδέλα.

—Ὁπωσδήποτε, εἶπε, ὁ κ. Καίηστλ θὰ ἦταν ἀνήσυχος καὶ σεῖς ἐπίσης, δεσποινίς. Ὁ κ. Αἰνσογορθὸν ἀντελήφθη αὐτὴ τὴν ἀνησυχία καὶ προσπάθησε νὰ σὰς πείσει νὰ τοῦ πῆτε τὴν αἰτία. Καὶ ἀπελιπισμένως δὲν τὸ κατῶρθωσε, ἔβαλε στὸ νοῦ του νὰ μάθῃ μόνος του τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ κατῶρθωσε. Ἐκτοτε σὰς παρακολουθοῦσε καὶ μάλιστα σὲ ὠρισμένες περιπτώσεις ἔκανε καὶ τὸν φίλο στὸν Μόφφетт, κατῶρθωσε νὰ γίνῃ συνένοχός του!...

Ἐτσι ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ ἀποσοῦδουσε ἀσφαλῶς τὸν κίνδυνο γιὰ σὰς κάθε φορὰ ποῦ θὰ σὰς ἐπαπειλοῦσε. Ἐτσι βρέθηκε καὶ ἀπῆγε ἐδῶ καὶ θέλησε νὰ σὰς βαηθήσῃ, ἀλλὰ τὸν ἀντελήφθησαν.

Ὁ Μόφφетт, συνέχισε ὁ Σοῦμερ, τελευταίως εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑποπεύεται τὸν Αἰνσογορθὸν, καὶ γιὰ νὰ τὸν παραπλανήσῃ, τοῦ εἶπε ὅτι ὁ δωρ Μόφφетт δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Λ. Φάντασμα, ἐξ ὅσ καὶ ἡ ἐχθρότης τοῦ πρώτου πρὸς τὸν τελευταῖο.

—Τί λέτε! φώναξε ἡ Ἀδέλα. Ἦταν φοβερὸ αὐτό!

Ὁ Σοῦμερ χαμογέλασε καὶ εἶπε:

—Εἶναι ἀλήθεια τώρα, ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπίσης παρηκολούθησα καὶ κάτι περισσότερο μάλιστα, νομίζοντας ὅτι ὁ δωρ Μόφφетт ὁ Λ. Φάντασμα καὶ

ὁ φίλος μου Μ. Ντάλ ἦσαν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο...
Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔβαλε τὰ γέλια.
—Ὡ! δὲν εἶναι διόλου νέο αὐτό, τουλάχιστον κατὰ τὸ ἥμισυ. Ὁ ἀγαπητός μου ἐπιθεωρητὴς πάντοτε μὲ ὑποπεύεται ὅτι φιλοξενῶ κάτω ἀπὸ τὸ πετσί μου τὸν ἀσύλληπτο Λωποδύτη του!...

—Καλὰ! Καλὰ! ἔκανε ὁ Σοῦμερ. Μὴν διαμαρτύρεσαι τώρα, σοῦ ὑποσχομαι ὁμῶς νὰ τὸν βάλω στὸ χέρι τὸν φιλαράκο καὶ τότε τὰ λέμε.
—Ἄν δὲν μπορείτε νὰ βάλετε στὸ χέρι αὐτόν, ἀπήντησε ξαφνικὰ ἡ φωνὴ τοῦ Φέρρυμαν, μπορεῖτε ὅμως νὰ συλλάβετε κάποιον ἄλλον, ἂν θέλετε.

Ὁ Σοῦμερ στράφηκε περιέργως πρὸς τὸν δεσμῶτή του.
—Ποῖος εἶναι αὐτός; εἶπε.
—Ὁ περίφημος «Μυστηριώδης κ. Γκραιήθς», σάρκασε ὁ Μόφφетт.
—Ὁ «Μυστηριώδης κ. Γκραιήθς»;
—Ναί, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς δεσποινίδος ἀπ' ἐδῶ, ὁ ἐντιμότατος κ. Βιργύλιος Ἐλσογορθ-Καίηστλ!...

Ἡ Ἀδέλα ἔγινε γλωμῆ ὡς νεκρῆ. Μὲ βλέμμα οὐσιμμένο, στράφηκε καὶ κύτταξε τὸν Μάρτεν Ντάλ.
Αὐτὸς ἐπενέβη ἀμέσως:
—Ἐχει μήπως ὁ κύριος καμμὴν ἀπόδειξιν; ἔκανε εἰρωνικὰ κυττάζοντας τὸν Μόφφетт.
Αὐτὸς ἐχαμογέλασε σατανικὰ καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν Σοῦμερ:
—Ἄν ὁ κ. ἐπιθεωρητὴς εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ ψάξῃ στὴν δεξιὰ τσέπη τοῦ σακκακιού μου, γιὰτὶ ἐμένα οἱ χειροπέδες δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπουν, θὰ βρῆ τὴν ἀπόδειξη: εἶναι ἕνα τσεῖκ τὸ ὁποῖον μοῦ ἔφερε ἡ δις Ἀδέλα ἀπόψε...

Ὁ Σοῦμερ, βιαστικὸς, πῆγε πρὸς τὸν Μόφφетт καὶ ἔχωσε τὸ χέρι του στὴν τσέπη ποῦ τοῦ ὑπέδειξε.
Ὁ Μάρτεν Ντάλ παρακολουθοῦσε μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο στὰ χεῖλη, ἐνῶ ἡ Ἀδέλα παρ' ὀλίγο νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία της, ἀνέπνευσε ὅμως βαθύτατα, ὅταν εἶδε τὸν Σοῦμερ ἀντὶ τοῦ τσεῖκ, νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ ἀρχιεκείαστου ἕνα τετράγωνο μπριστόλ.
—Τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ Λ. Φάντασμα! φώναξε ὁ Σοῦμερ. Κι' ἐδῶ λοιπὸν ἔχωσε τὴν μούρη του ὁ μπαγαποντάκος;

Καὶ ρίχνοντας τὸ βλέμμα στὸ ἐπισκεπτήριο, διάβασε:
«Κάθε πράγμα ἔχει μιά ἀρχὴ καὶ ἕνα τέλος στὸν κόσμον αὐτόν. Ὁ ἄδωρ Μόφφетт ἔπρεπε νὰ τὸ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του αὐτό. Δὲν τὸ εἶχε ὅμως, καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἐπάθει!... Περαιστικά σου γέρω-Φέρρυμαν».

Ὁ «Λ. ΦΑΝΤΑΣΜΑ»
ΤΕΛΟΣ

ΛΟΓΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ἡ ἔκπληξις

Ἕνα χαριτωμένο διήγημα τοῦ ΡΟΖΕ ΤΙΜΠΩ

ΗΤΑΝ μιά ὑπέροχη μέρα. Μὲ σπατάλη ὁ ἥλιος σκορπούσε τὸ χρυσάφειο του φῶς καὶ κάτω ἀπὸ τὶς λαμπρὲς ἀκτίδες του ἡ φύσις ἔπαιρνε ἐξαιρετικὴ ὁμορφιά.

Στὴ μεγάλη λεωφόρο, ποῦ στόλιζαν διπλὲς σειρὲς δένδρων ξεχρονόταν ἕνα ἀργόσχολο θορυβώδες πλήθος λαίμαργα ἀπολαυδάνοντας τὸ γλυκὸ-θερμὸ φῶς καὶ τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν.

Ἡ Μισέλ, λεπτοκαμωμένη, ὑψηλότερη ἀπὸ ὅ,τι ἦταν πάνω στὰ ψηλά τακούνια της, διέσχισε τὸ πλήθος μὲ διαστικὰ βήματα ὅπως συνήθιζον οἱ παρισινὲς νὰ βαδίζουν στοὺς πολυσύχναστους δρόμους.

Δὲν πρόσεχε διόλου τὶς διτρίνες τῶν καταστημάτων. Τὰ εἶδη ποῦ φάνταζαν μὲσα σ' αὐτὲς καὶ ποῦ σκανοδάλιζαν τὸ βλέμμα κάθε φιλάρεσκης γυναίκας δὲν τὴν ἐνδιέφεραν. Τὸς ἔρογγε μιά γρήγορη ματιά, ὡς τὶς γυναῖκες ποῦ δὲν μποροῦν ν' ἀποκτήσουν ὅλ' αὐτὰ τὰ ωραῖα πράγματα καὶ περνοῦσε.

Τὴν ἐνοιαζαν ἄλλωστε ὅλ' αὐτὰ τὰ στολίδια; Τὰ μάτια της ἦταν τὰ ωραιότερα μάτια τοῦ κόσμου καὶ τὰ χεῖλη της ἔμοιαζαν μὲ ἕνα μυρωμένο μπουκέτο λουλουδιῶν;

Ξαφνικὰ ἡ Μισέλ σταμάτησε κατῆ-πληκτη. Ἡ ἔκπληξίς της κατέπληξε καὶ τὴν ἴδια. Καμμιά δύναμις δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν κάμῃ νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο της. Βρισκόταν μπροστὰ σὲ μιά διτρίνα, μὲ παράξενα χαριτωμένα καπέλλα. Εἶχε δὴ πρὸ ὄμορφα, πρὸ χαριτωμένα, πρὸ ἀκριβὰ, στὶς διτρίνες καὶ ὅμως δὲν σταμάτησε. Ἐν τούτοις ὡς αὐτὸ τὸ καπελλάκι μὲ τὰ πράσινα λουλουδιὰ, δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο πουθενᾶ ἄλλου.

Ἡ Μισέλ τὰ ξέγασε ὅλα μπροστὰ στὴ διτρίνα ἐκείνη. Καὶ τὸν κόσμον καὶ τὸν ὠραῖο καιρὸ καὶ τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖον βγήκε.

Τὰ μεγάλα, τὰ γεμάτα ἔκπληξῃ μάτια της εἶχαν κερραθῆ πάνω σ' ὄμορφα καπέλλάκι. Χίλιες ἐπιθυμίαις πλημμύριζαν τώρα τὴν καρδιά της.

— Πῶς θὰ τὸ ἤθελα ψιθύρισε; Ὁ μὲ πῆγαινε θαυμάσια!...

— Ὁ εἶσατε εὐτυχισμένη ἴσως ἂν εἶχατε αὐτὸ τὸ καπελλάκι;

Ἡ φωνὴ ἔρχετο ἀπὸ δίπλα της. Κι' ἦταν γλυκεῖα, εὐγενικὰ, εὐχάριστη. Συνέχισε:

— Φαίνεται ὡς νὰ κατασκευάσθηκε ἐπιτηδες, γιὰ σὰς.

Ἡ Μισέλ ποῦ ὡς τότε ἔσπευε ἄφωνα, γύρισε, καὶ τὸ βλέμμα της ἀντίκρισε ἕνα κομψὸ, συνασταλμένο.

— Εἶσθε πολὺ εὐγενής, κύριε, εἶπεν ψυχρὰ, μὰ δὲν τὸ θέλω διόλου τὸ καπέλλο αὐτό.

— Κοίμα... Θέλετε νὰ μ' ἀποζημιώσετε τουλάχιστον ἐπιτρέποντάς μου νὰ σὰς συνοδέψω λίγο;

Ὁ νέος αὐτὸς χωρὶς ἄλλο ἤξερε νὰ μιλή. Ἐν τούτοις ἡ νέα ἀπήντησε:

— Δὲν εἶναι σωστὸ ἀπὸ κύριε. Δὲν μπορεῖτε λοιπὸν νὰ μοῦ μιλήτε μ' αὐτὸν τρόπο, οὔτε κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ σὰς

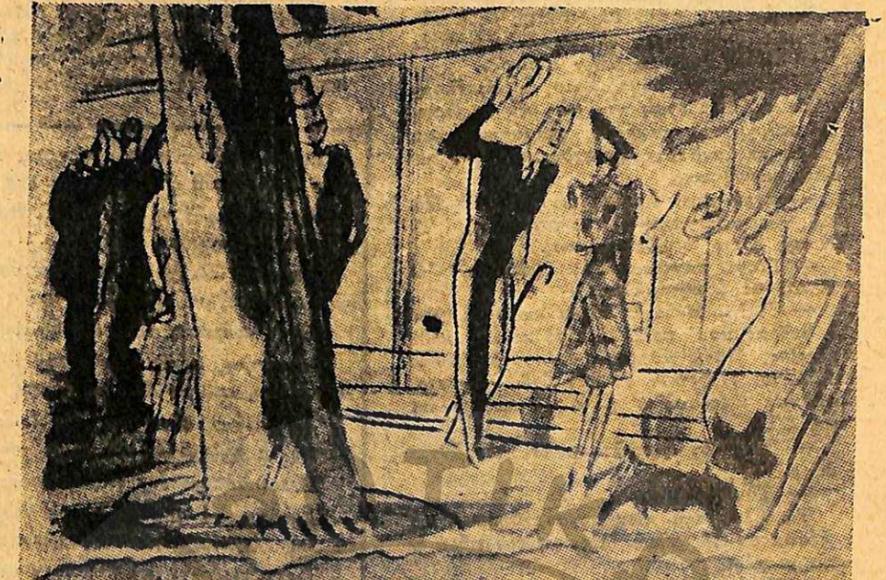
ἀπαντήσω στὸ θράσος σας. Ὁραδοῦρα, κύριε.

—Σὰς ἱκετεύω κυρία, μὴν φύγετε χωρὶς νὰ με ἀκούσετε καὶ προτοῦ εἴσετε μιά τελευταία ματιά σ' αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα, ποῦ μόνον στὸ Παρίσι μπορεῖ νὰ κατασκευασθῇ.

— Μὰ γιατί;

—Γιατὶ μιά ωραία μέρα, μιά ωραία γυναῖκα, κι' ἕνας εὐτυχισμένος ἄνδρας, δὲν συναντιώνται εὐκολὰ μονομιάς. Αὐτὴ τὴ σύμπτωση ἤθελα νὰ τὴν γιορτάσω.

— Μὰ τί σκέπτεσθε θέλοντας νὰ μ' ἀγοράσετε αὐτὸ τὸ καπέλλο.



—Θὰ εἶσατε ἴσως εὐτυχής, ἂν εἶχατε αὐτὸ τὸ καπελλάκι;

— Ν' ἀπολαύσω τὴν χαρὰ θλίποντάς σας νὰ τὸ φορῆτε.

— Κι' ἔπειτα θὰ φύγετε;

— Ἄν τὸ ἀξιώσετε, ναί! Εἶσθε ὅμως τόσο καλὴ, ὥστε δὲν μπορεῖτε παρὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς συνοδέψω ὡς τὴν ἀρχὴ τῆς λεωφόρου.

— Ἐκεῖ ὅμως, θὰ μ' ἀφήσετε...

— Ἄν τὸ θέλετε. Ἄν ὄχι, θὰ μπορούσα νὰ σὰς συνοδέψω λίγο ἀκόμη.

— Καὶ τί θὰ λέμε;

— Δὲν εἶναι ἐρώτησις αὐτὴ! Ὁ μιλῶν γιὰ ὅλα, γιὰ τὰ λουλουδιὰ, γιὰ τὸν οὐρανό, γιὰ τὴν Ἄνοιξη. Δὲν θέλω νὰ μάθω τ' ὄνομά σας, θέλω ὅμως, ν' ἀκούω τὴ μελωδικὴ σας φωνή, νὰ μάθω τ' ὄνομά σας, τὶς θλίψεις σας, τὶς κοριτσιάτικες ἀναμνήσεις σας.

— Δὲν τολμῶ, εἶμαι τόσο ντροπαλῆ...

— Δὲν θάθετε ἂν φορέσετε αὐτὸ τὸ καπέλλάκι...

— Ἀμφιβάλλω...

— Δοκιμάσετε νὰ δοῦτε ἂν τ' ἀξίζετε...

— Μὰ θάναί πανάκριβο...

— Μὴ φοβάστε, οἱ τσέπες μου εἶναι γεμάτες χρυσάφι.

Ἐκείνη κύτταξε γύρω της τὴν λεωφό-

ρο, ὡς νὰ θελε νὰ φύγῃ καὶ εἶπε:
—Κύριε, μάθετε, πῶς στὴ πατρίδα μου οἱ ἄνδρες δὲν προσπαθοῦν νὰ ξευαλίσουν τὶς γυναῖκες μ' ἕνα καπέλλο.

— Σὰς ὀρκίζομαι κυρία μου, ὅτι δὲν τὸ ἐπεχείρησα αὐτὸ ποτὲ πρὶν, κι' ὅτι σ' ὅλη τὴ ζωὴ μου, θὰ εἶσθε σεις ἡ μόνη γυναῖκα ποῦ μοῦ θάει αὐτὴ τὴν εὐχάριστη. Ὁ θὰ εἶναι ἡ γλυκύτερη ἀνάμνησις τῆς ζωῆς μου, ὅταν θὰ εἶμαι γέρος. Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ στερεώσετε τώρα αὐτὴ τὴν χαρὰ ποῦ γιὰ μένα θάναί ἡ πιὸ πολυτιμὴ, ἐνῶ εἶσθε δὲν σὰς κοστίζει τίποτε.

Ἡ Μισέλ ξανακύτταξε τὸ καπέλλο.

— Μὲ βάζετε σὲ τέτοιο πειρασμό, κύριε ὡς νὰ σὰς ὁ ἴδιος ὁ διάβολος.

— Δὲν εἶμαι ὁ διάβολος, ἀλλὰ ἕνας ἄνθρωπος ποῦ συγκινεῖται μπροστὰ στὰ ὠραῖα πράγματα. Μὴν χάνουμε καιρὸ. Ἐλάτε, πάμε...

— Εἰ—

Ξαφνικὰ, ἕνα μακρὸ κοκκαλιάρικο χέ-



—Θὰ εἶσατε ἴσως εὐτυχής, ἂν εἶχατε αὐτὸ τὸ καπελλάκι;

— Ν' ἀπολαύσω τὴν χαρὰ θλίποντάς σας νὰ τὸ φορῆτε.

— Κι' ἔπειτα θὰ φύγετε;

— Ἄν τὸ ἀξιώσετε, ναί! Εἶσθε ὅμως τόσο καλὴ, ὥστε δὲν μπορεῖτε παρὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς συνοδέψω ὡς τὴν ἀρχὴ τῆς λεωφόρου.

— Ἐκεῖ ὅμως, θὰ μ' ἀφήσετε...

— Ἄν τὸ θέλετε. Ἄν ὄχι, θὰ μπορούσα νὰ σὰς συνοδέψω λίγο ἀκόμη.

— Καὶ τί θὰ λέμε;

— Δὲν εἶναι ἐρώτησις αὐτὴ! Ὁ μιλῶν γιὰ ὅλα, γιὰ τὰ λουλουδιὰ, γιὰ τὸν οὐρανό, γιὰ τὴν Ἄνοιξη. Δὲν θέλω νὰ μάθω τ' ὄνομά σας, θέλω ὅμως, ν' ἀκούω τὴ μελωδικὴ σας φωνή, νὰ μάθω τ' ὄνομά σας, τὶς θλίψεις σας, τὶς κοριτσιάτικες ἀναμνήσεις σας.

— Δὲν τολμῶ, εἶμαι τόσο ντροπαλῆ...

— Δὲν θάθετε ἂν φορέσετε αὐτὸ τὸ καπέλλάκι...

— Ἀμφιβάλλω...

— Δοκιμάσετε νὰ δοῦτε ἂν τ' ἀξίζετε...

— Μὰ θάναί πανάκριβο...

— Μὴ φοβάστε, οἱ τσέπες μου εἶναι γεμάτες χρυσάφι.

Ἐκείνη κύτταξε γύρω της τὴν λεωφό-

με να την υπνωτίσουμε! φώναξε η Μισέλ.
 — Ξέρετε να υπνωτίσετε;
 — 'Αν δεν μ' είχατε εμποδίσει, θα είχαμε και εμείς το καπελλάκι...
 — Κυττάξτε!

Τα βλέμματα των δύο νέων δεν έφταναν από το καπελλάκι, που η άσχημη γυναίκα, το φορούσε, τούδαζε, το άφηνε, το έπαιρνε, το στριφογύριζε.

Σε μια στιγμή νόμισαν πως είδαν τη πωλήτρια να γράφει το λογαριασμό και να παίρνει τη διεύθυνση της κυρίας... Έπειτα, όμως, ξαφνικά ήκουαν διαμαρτυρίες.

Η κυρία είχε αλλάξει γνώμη κι' έφυγε χωρίς ν' αγοράσει τίποτα!

Η Μισέλ άφησε ένα στεναγμό άνακουρίσεως.

— Τώρα ή σειρά μας, είπεν ο νέος.
 Μπήκαν στο κατάστημα.
 — Θάναι μικρό μου, είπεν η Μισέλ προσπελώντας άκόμη να άντισταθί στον πειρασμό.

Τό φόρεσε, στο ξανθό της κεφάλι. Της πήγαινε θαυμάσια. Κότταζε και ξανακότταζε τον καθρέφτη. Τά γεμάτα χαρά μάτια της, συνάντησαν τó βλέμμα του νέου.

— Είναι υπέροχο είπεν εκείνος.
 Πλήρωσε τó λογαριασμό, ή Μισέλ άφηκε τή διεύθυνσή της να τή στείλουν τó παλιό της καπέλλο, σταμάτησε, ένα λεπτό να ξανακυττάξή στον καθρέφτη κι' άπομακρύνθηκαν.

— Μου πάει ώραία; ρώτησε με βία για τήν άπάντησή κι' εύτυχημένη. Τί θα πη' όμως, ό άντρας μου;
 — Είσθε παντρεμένη; ψιθύρισε. 'Ο άλλος με άπογοήτευση.
 — 'Οχι... Βέβαια. Είναι πολύ δυνατός ό άνδρας μου, πολύ ώραίος και... πολύ άγριος. 'Ισως μάλιστα τόν συναντήσωμε σε λίγο. Πήγαινα να τόν βρω όταν σταμάτησα μπροστά σ' αυτό τó καταραμένο μαγαζί.
 — Και τόν αγαπάτε πολύ τόν άντρα σας;
 — Τόν λατρεύω.
 Τά βλέμματά των συναντήθηκαν και έσπασαν σε γέλια. 'Εκείνη τόν πήρε άπό τó χέρι.
 — Θεότρелλε, άς γυρίσουμε τώρα στο σπίτικι μας! Χαντακόσαμε τόν προϋπολογισμό μας μ' αυτή τήν πρέλλα μας.
 Εκείνος τής έσφιξε τó χέρι.
 — Στο διάβολο τά λεπτά, σε κάνουν τόσο άυροφη!...
 Και ξαφνικά ποδοβήσε περισσότερο με χαρά μη μπορώντας να κρατήση τó μυρστικό πού τόν έκανε εύτυχισμένο.
 — Μισέλ, χρυσή μου γυναικούλα, σήμερα μου αύξησαν τόν μισθό. 'Ηταν ή έκπληξη πού σου έτοιμάζα τόν καιρό.

POZE TIMHO

Λνν ανέκδοτο

Μιά μέρα, ό κόμης Μπρυνώ έπεσκέφθη τόν επίσκοπο Ντυμπούα, πού κατοικούσε σ' ένα παλιό και έτοιμόρροπο σπίτι. Καθώς προχωρούσε σε μίαν αίθουσα, ό κόμης, άκουσε τó πάτωμα να τρίζη.
 — Τί συμβαίνει; ρώτησε άνήσυχος.
 — Τίποτα τó σοβαρό, άπήνησε γελώντας ό επίσκοπος. 'Απλώς τó πάτωμα ύμνει τόν Κύριον.
 — Τότε να μου επιτρέψετε να φύγω, πανιερώτατε, γιατί πολύ φοβούμαι ότι δεν θ' άργήση να κίνη και... γονυκλισίες!
 Πράγματι δέ ό κόμης πήρε τó καπέλλο που και έφυγε δρομαίως.

Για να γνωρίσετε τόν έαυτό σας

Νεάζετε;

Τά νειάτα, λέγει ό λαός είναι στην καρδιά. Όταν γεράση αυτή τότε γερνάει άληθινά και ό άνθρωπος. Και πραγματικά, βλέπουμε πολλούς ήλικιωμένους, σχεδόν αιωνόβιους καμιά φορά, πού είναι δροσεροί και ζωντανοί σαν είκοσάχρονα παλληκάρια. Ένώ άντιθέτως βλέπουμε νέους είκοσι χρονών να έχουν τήν εμφάνιση γέρον της κακιάς ώρας. Λοιπόν, τó σπουδαίο είναι να μη γερνά ή καρδιά μας. 'Αλλ' αυτό δεν είναι μόνον ζήτημα θελήσεως και ζωής, είναι πρό παντός ζήτημα ίδιουσυχρασίας: όταν βλέπουμε γυναίκες και άνδρες ήλικιωμένους, περασμένης ήλικίας να μην τά θάζουν κάτω και να νεαροφέρουν, δεν πρέπει να τούς κατακρίνουμε. 'Οχι κανόνου τó κάνουν εξ άνάγκης. Είναι αύ-

θόρητο. Και είναι αυτοί οι εύτυχέστεροι ίσως.
 Σεις άναγνώστα μου, νεάζετε; Θα σάς βοηθήσουμε να τó βρήτε. Συμβουλευθήτε τόν παρακάτω πίνακα και άπαντήστε στην κάθε έρώτησή του γράφοντας στην κενή στήλη ένα 10 αν ή άπάντησίς σας είναι ΝΑΙ κατηγορηματικό. Ένα 7 αν είναι ΝΑΙ άμφίβολον, ένα 4 αν είναι ΙΣΩΣ και ένα 0 αν είναι ΟΧΙ.
 Κατόπι, άθροίστε και αν βρήτε κάτω από 50, θα γεράσετε γρήγορα. 'Αν βρήτε από 50—100 φέρετε άξιόσπεπως τó φορτίο των έτών σας. 'Αν βρήτε 100—150 θα έχετε θαλερόν γήρας και αν βρήτε επάνω από 150—200 τότε... δεν θα γεράσετε ποτέ.

'Επωφελείσθε των διακοπών σας για να ζήσετε όπως σάς καπνίση, κατά τó γούστο και τήν φαντασία σας ;

Σας καταλαμβάνει συχνά ή έπιθυμία να γίνετε «κάτι» ή να καταρρίψετε αυτό ή εκείνο τó ρεκόρ ;

Κάνετε σχέδια τά όποια διαταράττουν τήν καθημερινή σας ζωή, τις συνήθειές σας, τó περιβάλλον σας ;

'Όταν πρόκειται να βρέξη άρνείσθε να πάρετε μαζί σας όμπρέλλα ; ...

Τούναντιον, ένθουσιάζεσθε και είσθε όλος χαρά, όταν δήτε τόν ουρανό κατακάθαρο και τόν ήλιο να λάμπη ;

'Αν κανένας φίλος σας, σάς δίνει καμιά καλή είδηση, αισθάνεσθε τήν ανάγκη να πηδήσετε στο λαιμό του ;

'Εχετε κάποτε έκρήξεις ξαφνικής τρυφερότητας ;

'Αγαπάτε τά γλυκόλογα, τά γεύματα «τέτ-ά-τέτ» και τά είδυλλιακά και ξεμοναχιασμένα μονοπάτια ;

'Όταν περάσετε μιá όλόκληρη μέρα στο ύπαιθρο, επιστρέψετε σπίτι σας γεμάτος χαρά ;

'Ανυπομονείτε φανερά, όταν σάς κάνουν να περιμένετε μιá άπάντηση επί τής όποιας ύπολογίζετε ;

Δείχνετε περιέργεια για τις νέες έφευρέσεις και σπεύδετε να τις δοκιμάσετε ;

'Ενθουσιάζεσθε εύκολα με τις μεγάλες και πολύ εύγενικές ιδέες πού έν τούτοις δεν θα σάς άποφέρουν τίποτα ;

Αισθάνεσθε τήν καρδιά σας να γεμίξη τρυφερότητα και αισθήματα, όταν έρχεται ή άνοιξη ;

Χάνετε τήν όρεξή σας, όταν δεν βρήτε γράμμα της (ή του) στο καθημερινό σας ταχυδρομείο ;

'Η εύθυμία ανθρώπων τούς όποιους δεν γνωρίζετε σάς διασκεδάζει ; ... Μπορείτε να κοιμηθήτε καλά και έξω από τó κρεβάτι σας ;

Θά έξακολουθούσατε να κοιμάσθε τó πρωί, αν δεν σάς ξυπνούσαν ;

Σας άρέσει να πηγαινετε χαζόνοντας έστω και αν έπειτα θα αναγκασθήτε να τρέξετε για να κερδίσετε τόν χαμένο καιρό ;

Φοβάτε ύπερήφανα τά σήματα άθλητικών όργανώσεων ;

'Όταν περνάτε μεγάλες στεναχώριες, περιμένετε με πίστη τó θαύμα πού θα τά κανονίση όλα ;

Τέλος, και... επί πάλι: πιστεύετε στους όρκους τής άγάπης ;

Σύνολον:

ΠΡΟΣΩΡΙΝΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

Α' ΟΤΑΝ χτύπησαν την πόρτα του, εκείνο τó Σάββατο, τó πρωί στις όκτώ, ό Φίλιππος δεν πήγε ν' άνοιξη. Μόλις είχε άρ-χίσει τις γυμναστικές άσκήσεις του, πού μιá φορά τήν έβδομάδα έκαμνε επί μιá ώρα, και φυσικά, ένας μανιώδης φίλος των σπόρ, όπως ήταν αυτός, δεν μπορούσε για τόν κόσμο όλον να διακόψη τήν προπόνησή του,
 «Θά είναι ό θυρωρός πού έφερε τó πρωινό ταχυδρομείο, σκέφθηκε. 'Όταν τελειώσω θα πάω να ιδώ τί γράμματα έχω».
 Και έξακολούθησε τή γυμναστική του. 'Αλλά η περιέργεια δεν τόν άφισε ήσυχος. Τόν εκανε να διακόψη σε λίγο για μιá στιγμή και να ρίξη μιá ματιά στο χάλλ. Κάτω από τήν χαραμάδα της πόρτας είχαν περάσει ένα και μόνο γράμμα. 'Ο νέος κύτταξε άμέσως τó γραμματόσημο: Είχε τήν εικόνα τού Βασιλέως της 'Αγγλίας.
 — Πάλι αυτή ή τρελλή γρηά θεία μου Βιργινία! έκανε με άδιαφορία. 'Εσκυψε, πήρε τó γράμμα από κάτω και επέστρεψε στο τσούντιό του. Πέταξε τó γράμμα επάνω στο γραφείο του και κατόπιν πλησίασε στο μηχανήμα κωπηλασίας και ξαναρχισε τις ρυθμικές κινήσεις του.
 'Ο Φίλιππος Ραμπάν πλησίαζε τά τριάντα χρόνια του, δίχως να τó άντιλαμβάνεται. 'Αλλωστε ούτε οι φίλοι του, ούτε οι φίληνάδες του, όλοι φανατικοί φιλαθλοι, έδιναν σημασία στα χρόνια. Θαρρούσαν τά νειάτα παντοτεινά. Τό βέβαιον είναι ότι ό Φίλιππος με τó λυγρό σώμα του, τούς πλατείς ώμους του, τήν δροσερή επιδερμίδα του, τά κανονικά χαρακτηριστικά του, φαινόταν σαν να είχε ριξη άγκυρα σε μιá σταθερή ήλικία, κάπου κοντά στα είκοσιπέντε. Τά γαλανά μάτια του και τά ξανθά μαλλιά του είχαν διατηρήσει τήν παιδική δροσιά τους. Κι' όμως, καυχόταν σε κάθε περίπτωση ότι ήταν άνδρας.
 Ένας άνδρας μοντέρνος, έννοείται! Ένας άνδρας πού κέρδιζε άρκετά άνετα τή ζωή του, ως μηχανικός σ' ένα εργοστάσιο, κοντά στο Παρίσι, πού άδιαφορούσε για τά μεγάλα πάθη και για τόν γάμο και πού θυσιάζε τις ώρες τής σχολής

του στα σπόρ. 'Ηταν μέλος ενός ποδοσφαιρικού όμίλου, έπαιζε τένις, έξησκείτο στην πυγμαχία — για να μπορέση ν' άμυνθη έν ώρα άνάγκης! — όπως έλεγε — άφιέρωνε τά Σάββατοκυριακά του και τις έορτές σε έκδρομές, παρέα με κανένα έκλεκτό φίλο του, με τόν όποιο έπισκεπτόταν διάφορα μέρη της Γαλλίας. 'Οχι βέβαια, με τó άυτόκινητο, σαν κανένας τεμπέλης, αλλά με τó ποδήλατο.
 Στις έννηά ό Φίλιππος σταμάτησε τις άσκήσεις του, πήγε στο δωμάτιο τού μπάνιου και ούτε θυμήθηκε πιά τó γράμμα πού είχε άφήσει άπάνω στο τραπέζι.
 Καθώς τυνόταν έννοιωθε τήν χαρά της ζωής, δίχως ώρισμένη άφορμή, και αυτή ίσως είναι ή μεγαλύτερη χαρά άπ' όλες. Σιγοτραγουδούσε και ήταν εύτυχής στο μικρό αυτό διαμέρισμα, τού έβδομου όρόφου, τó όποιο είχε νοικιάσει σ' ένα σπίτι τού 'Ωτέτυ, έδώ και δύο χρόνια.
 'Όστόσο, όταν μπήκε πάλι στο γραφείο του, θυμήθηκε τó γράμμα τής «γρηάς τρελλής».
 — Τί θέλει πάλι από μένα; μουρμούρισε. Δεν πέρασε ούτε μήνας άπό τó τελευταίο γράμμα της και να πού ξαναγράφει!...
 'Η κ. Βιργινία Λή δεν ήταν καθόλου μιá γρηά τρελλή. 'Ηταν ή μεγαλύτερη άδελφή τής γιαγιάς τού Φίλιππου πού νεωτάτη είχε αγαπήσει έναν 'Αγγλο έμπορο, τόν παντρεύτηκε, τόν άκολούθησε στην 'Αγγλία και άπό τότε δεν επέστρεψε

ποτέ. Δεν έπαυσε έν τούτοις ν' άλληλογραφή με τήν άδελφή της και να παρακολουθί με τó ένδιαφέρον της τά οικογενειακά της. 'Από τήν άδελφή της έμαθε τόν πρόωρο θάνατο τής μητέρας, και τού πατέρα τού Φίλιππου, τήν δύσκολη θέση στην όποία βρέθηκε ό μικρός όρφανός, τις φροντίδες, τις έγνοιες τής γιαγιάς πού άνέλαβε πάλι τόν ρόλο τής μητέρας. Χάρης σ' αυτήν, είχε παρακολουθήσει κατόπι τούς θριάμβους τού Φίλιππου ως μαθητού, ως φοιτητού, ως μηχανικού και πάντοτε είχε ένα έξαιρετικό ένδιαφέρον για τόν άγνωστό της αυτόν άνεψιό.
 Τό ένδιαφέρον αυτό θα τó προκαλούσαν ασφαλώς τά έπανεικτικά και τρυφερά γράμματα τής κ. Ραμπάν, ίσως και τó γεγονός ότι ή κ. Λή δεν είχε παιδιά. 'Όταν αυτή χήρεψε, άπεσύρθη σε μιá πολυτελή έπαυλη στα περίχωρα τού Λονδίνου, όπου ζούσε μόνη με τούς υπηρέτες της.

'Ετσι πέρασαν τά χρόνια, διετήρησε όμοιο τó λεπτό νήμα πού συνέδεε τήν άδελφή τής 'Αγγλίας με τήν άδελφή τής Γαλλίας. Κατόπιν, πέθανε και ή κ. Ραμπάν. Τρομερά λυπημένος, ό Φίλιππος είχε άπαντήσει τó συλλυπητήριο γράμμα τής κ. Λή, νομίζοντας ότι έκτελούσε άπλως ένα εύγενικό καθήκον. 'Η κ. Λή, όμως, δεν τó έννοούσε έτσι. 'Επέμεινε να διατηρήση τήν άλληλογραφία της με τόν άνεψιό της και να λαμβάνη είδησεις του.
 'Ο Φίλιππος θυμώσε με τήν καταναγκαστική αυτή άλληλογραφία και άπό τότε, ξεχνώντας κάθε σεβασμό προς τήν ήλικιωμένη συγγενή του, τήν όποια δεν είχε ιδί ποτέ, τήν ώνόμασε «γρηά τρελλή». Και να τώρα, πού αυτή ή «γρηά τρελλή», τής όποιας τά γράμματα έφθαναν κάθε τρεις μήνες περίπου, τού είχε ξαναγράψει μέσα σ' ένα μήνα κι' άλλο γράμμα. Τό νόμα της αυτό βρισκόταν τώρα εκεί και έπρεπε να τó διαβάση.
 'Ο Φίλιππος πήρε τόν φάκελλο και τόν άνοιξε. Θέλησε να λάβη γνώσιν τού περιεχομένου του με μιá σύντομη ματιά, αλλά άναγκάστηκε να τó ξαναδιαβάση σαστισμένος, κατάπληκτος, άπό τήν άρχή, για να καταλάβη τήν έννοιά του:
 'Αγαπητέ μου άνεψιέ, διάβασε ό νέος, ήμουν πολύ άρρωστη τελευταίως. 'Η φτωγή μου ή καρδιά έξασθενεί όλοένα περισσότερο! Νοιώθω ότι πλησιάζει τó τέλος μου και προτού φύγω, θέλω να σε γνωρίσω καθώς και τήν αγαπητή σύζυγό σου για τήν όποία ή γιαγιά σου μου έχει γράψει τόσα καλά. Πιστεύω να μη μου



Πρωρινοί — σύζυγοι —

ἀρνηθῆς αὐτὴν τὴν χάρη, σ' ἐμένα ποὺ σ' ἀγαπῶ ὥστε νὰ ἴσους ἐγγονός μου. Ἐλάτεις καὶ οἱ δύο κοντά μου. Σοῦ στέλνω τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδίου, ἀλλὰ μὴν ἀργή- τε! Σὰς περιμένω ἀνυπόμονα καὶ σὰς φι- λῶ μ' ἕλλη τὴν δύναμη τῆς γεροντικῆς καρδιάς μου.

Μέσα στὸν φάκελλο ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἐπιταγή, ἀλλὰ ὁ Φίλιππος οὔτε ἔδωσε προσοχὴ στὸ ποσόδον ποὺ ἦταν σημειωμένο ἀπάνω. Βλασφημών- τας, νευριασμένος, φώναξε:
— Αὐτὸ πάλι δὲν τὸ περιμένα! Ἡ γράφα τρελλὴ θέλει λέει, νὰ πάω κοντά της... μὲ τὴν γυναῖκα μου!

Β'

ΕΝΑ δυνατὸ κουδούνισμα τῆς πόρτας τὸν διέκοψε. Ἐσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

— Ὡ! ἐσύ εἶσαι, Λεονή! Ἐ- μπα λοιπόν, τί συμβαίνει;

— Τίποτε τὸ σπουδαῖο! ἀποκρίθη- κε ἡ νέα ποὺ μπήκε. Φαντάσου ὅτι ὁ Ροβέρτος ἀναγκάστηκε νὰ πάῃ σή- μερα τὸ πρωὶ στὸ γραφεῖο καὶ θὰ γλυτώσῃ μόλις στὶς δυὸ ὥρες. Ἐν τούτοις, τὸ ραντεβὺ μας ἰσχύει πάντοτε στὴν πύλη τοῦ Σαιντ-Ουέν. Στὶς δυὸ ἀκριβῶς, θὰ καθαλλικέ- ψουμε τὰ ποδήλατά μας καί... δρό- μο!

Ὁ Φίλιππος καὶ ἡ παρέα του εἶ- χαν διοργανώσει γι' αὐτὸ τὸ ἀνοιξι- ἀτικό «οὐκ-ἐντ» μιὰ ἐκδρομὴ μὲ τὰ ποδήλατα. Θὰ ἔπαιρναν μαζί τους ὅλα τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὸ «κάμ- πικ», θὰ περνοῦσαν δυὸ μέρες στὸ ὑπαίθρο, σ' ἕνα τοπίο ποὺ εἶχαν δια- λέξει ἐκ τῶν προτέρων στὸ Νέσλ-λά- Βαλέ.

— Ἐπειδὴ εἶμαι γειτόνισσά σου, πρόσθεσε ἡ νέα, ἀνέλαβα νὰ σὲ εἰ- δοποιήσω.

— Ἐτσι..., εἶπε ὁ Φίλιππος ἀφρη- μένος.

Ἡ Λεονή Βερκέρ ἔπαιξε στὰ σο- φιστὰ τὸν ρόλο τῆς μοντέρνας νέας. Ἦταν φοιτήτρια τῆς Φιλολογίας, συναγωνίζονταν μὲ τοὺς ἄλλους νέ- ους τῆς τάξεώς της, προσπαθώντας νὰ τοὺς μοιάσῃ εἰς ὅλα. Ὡστόσο, τὰ ματογυῶλια ποὺ φοροῦσε, τὰ κομμένα μαλλιά της, ἡ ἀνδρική σχεδὸν περιβολή της, τὰ παπούτσια της μὲ τίς χονδρὲς σόλες, δὲν κα- τάρθωσαν νὰ τὴν ἀσημίσουν. Μιὰ μικρὴ προσπάθεια ἐκ μέρους της, θὰ τῆς ἦταν ἀρκετὴ γιὰ ν' ἀνακτή- σῃ τὴν γυναικεῖα γοητεία της. Ἐ- πειδὴ, ὁμως, ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν αἰσθηματολογία, τὴν προσπάθεια αὐτὴ δὲν τὴν ἔκαμε.

Ἦταν πολὺ ἔξυπνη καὶ εἶχε ἀντί- ληψη. Ἀμέσως παρατήρησε τὸ σκε- πτικό ὄφρος τοῦ Φίλιππου. Τὸν ρωτή- σε τί εἶχε καὶ ὁ νέος ἀποκρίθηκε:
— Ἀν διαθέτῃς λίγη ὥρα γιὰ νὰ μ' ἀκούσης, θὰ σοῦ πῶ τί μοῦ συμ- βαίνει.

— Σ' ἀκούω εὐχαρίστως. Λέγε, τί βῆ βασανίζει, φίλε μου;

Πῆγαν καὶ κάθισαν στὸ στούντιο καὶ ὁ νέος τῆς ἔφερε σιγαρέττα. Κα- τ' ὅπιν τῆς ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια ποῖα ἦταν ἡ θεία Βιργινία καὶ τέ- λος τῆς ἔδωσε νὰ διαβάσῃ τὸ γράμ- μα.

Ἡ Λεονή μουρμούρισε ἀπλῶς:
— Ἡ γυναῖκα σου!... Δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι παντρεμένος! Ὁμολογῶ ὅ- τι δὲν καταλαβαίνω.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω. Ἡ γιαγιά μου ἦταν μιὰ γυναῖκα πολὺ τρυφερὴ καὶ ἀφωσιωμένη. Ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰ χρήματα, γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Ὅπως δὲν εἶχε καὶ κανέναν ἄλλον ἀπὸ ἐ- μένα στὸν κόσμο, μ' ἀγαποῦσε μὲ τυφλὸ πάθος, ὄνειρευόμενη γιὰ μένα καταπληκτικὸς θριάμβους καὶ σπά- νια τύχη. Ἐπειδὴ ἡ θεία Βιργινία ἦ- ταν χήρα καὶ δίχως παιδιά, καὶ ἐπὶ πλέον πολὺ πλούσια, ἡ γιαγιά μου, μοῦ ἔλεγε συχνά: «Θὰ τὴν κληρονο- μήσῃς! Πρέπει νὰ τὴν κληρονομή- σῃς...» Καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ ἐπιτύχῃ.

— Πῶς αὐτὸ;
— Τῆς ἔγραφε τακτικά, τῆς μιλοῦ- σε γιὰ μένα, μ' ἐπαινοῦσε γιὰ τὴν ἐξυπνάδα μου, γιὰ τὸν ζῆλο μου στὴ μελέτη, γιὰ τὰ ψυχικά μου χαρί- σματα.

Ἄ! τὴν φτώχη, τὴν ἀγαπημένη μου γιαγιά! Ὅποιος τὴν ἀκούε, θὰ νομίσει πῶς ἦμουν ἕνα φαίνόμε- νον, ἕνας σπάνιος νέος...

— Ἐνας θησαυρὸς, τέλος πάντων!

— Μιὰ μέρα ὅμως τὰ πράγματα χάλασαν, κατὰ τὴν γνώμη μου τοῦ- λάχιστον. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἐ- κείνη τὴν ἐποχὴ, πρὸ δύο χρόνων περίπου, μοιλονότι δὲν εἶχα μεγάλη διάθεση νὰ παντρευθῶ, εἶχε γίνῃ λόγος γιὰ ἕνα συνοικέσιο μὲ τὴν κό- ρη τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐργοστασίου. Φυσικά, ἡ γιαγιά μου προσάβησε νὰ βοηθήσῃ στὴν ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ σχεδίου. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν βεβαία ὅ- τι θὰ ἐνέδιδα στὴν ἐπιθυμία της, θε- ώρησε καλὸ νὰ γράψῃ στὴν ἀδελφῆ της ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὁ γάμος μου, ὅτι ἡ νέα ἦταν χαριτωμένη, οἱ γονεῖς της λαμπροὶ ἐνθρονοὶ τέλος, χίλιους-δυὸ ἐπαίνοισι! Ἡ θεία Βιρ- γινία μὲ τὴν ἰδέα ὅτι τὸ πῆγμα εἶ- χε κιάλας ἀποφασισθῆ, ἔστειλε τὰ συγχαρητήρια της καὶ ἕνα σημαν- τικό τσέκι. Ὁ γάμος ὅμως ματαιώ- θηκε καὶ ἡ γιαγιά μου, ἀπογοητευ- μένη, δὲν τόλμησε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀποτυχία της... Ἀρχισες νὰ κα- ταλαβαίνεις τώρα;...

— Ναί, πολὺ καλά. Ἡ γιαγιά σου ἀπ' ἐδῶ, ἐξακολούθησε νὰ γράφῃ στὴν ἀδελφῆ της, τῆς ἀνήγγειλε τὸν γάμο σου, τῆς περιέγραψε τὸ νοικο- κυριό σου, τὴν εὐτυχία σου. Καὶ τῶ- ρα, ἡ κ. Λη μὲ τὴν ἰδέα ὅτι εἶσαι παντρεμένος, θέλει προτοῦ πεθάνῃ νὰ ἰδῇ ἐσένα καὶ τὴν γυναῖκα σου, ὅσο τὸ δυνατόν πρὶν γρηγορᾶ.

— Ἀκριβῶς! Καταλαβαίνεις, λοι- πόν, τὴν στενοχώρια μου καὶ τὴν ἀγανάκτησή μου. Ἄν ἤθελα νὰ κάμω τοῦ κεφαλιό μου, θὰ κῶφευα στὴν πρόσκληση τῆς θείας Βιργινί- ας καὶ θὰ ἀδιαφοροῦσα γιὰ τὴν κληρονομία της. Ἀλλὰ συλλογιζό- μαι πόσο θὰ λυπόταν ἡ γιαγιά μου ἂν ζοῦσε ἀκόμα. Σκέπτομαι καὶ τὴν ἀδελφῆ της, μιὰ γυναῖκα ὀλομόνα- χη, στὸ χεῖλος τοῦ τάφου, καὶ τὴν λυποῦμαι. Εἶναι τόσο ἀδύνατη ἡ καρδιά της, ὥστε ἡ ἀδιαφορία μου θὰ ἐπὶσπευδε τὸν θάνατό της! Σ' αὐτὸ τὸ δίλημμα βρισκόμαι καὶ δὲν ξέρω τί ν' ἀποφασίσω.

Συλλογισμένη, ἡ Λεονή ἔσβυσε σιωπηλῆ τὸ σιγαρέτιο της, ζουλῶν- τας τὸ μέσα στὴ σταχτοδόχο. Τέλος, εἶπε ἀπότομα:

— Ὅχι, δὲν μπορεῖς νὰ προσβάλῃς τὴν γιαγιά σου, φανερώνοντας τὸ ψέμμα της. Πρέπει νὰ πᾶς στὴ θεία σου ποὺ σὲ ζητεῖ.

— Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ πάω μόνος μου!

— Πάρε μαζί σου μιὰ γυναῖκα, τὴν ὁποία θὰ παρουσιάσῃς ὡς σύζυγό σου!

— Ποιάν;

— Δὲν ξέρω! Ὅποιαδήποτε. Φρόν- τισε νὰ τὴν βρῆς.

Δειλὰ, ὁ Φίλιππος τῆς πρότεινε:

— Ἄν ἤθελες ἐσύ, Λεονή...

— Ὡ! ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑ- αυτό μου ἱκανὸ νὰ παίξω ἕνα τέτοιο ρόλο. Οὔτε ἔχω τὸν καιρὸ. Ἐλα, μὴν ἔχῃς αὐτὸ τὸ σαστισμένο ὄφρος. Ἄκουσε τὴν συμβουλή μου: Εἶναι ἡ πιὸ φρόνιμη... Μιὰ ποὺ ἔλαβες τα- λεπτά γιὰ τὰ ἐξοδα σου, πλήρως μιὰ γυναῖκα, μονοὺ διάλεξε καμμιά ποὺ νὰ μιλήσῃ τὰ ἀγγλικά! Θὰ σοῦ εἶναι χρήσιμη στὸ ταξίδι.

Ἡ νέα εἶχε κιάλας σηκωθῆ καὶ διευθυνόταν πρὸς τὴν πόρτα. Φαινό- ταν βιαστικὴ νὰ φύγῃ. Ὡστόσο, κοντοστάθηκε στὸ κατώφλι καὶ εἶπε:

— Θὰ σὲ δικαιολογήσω στὴν πα- ρέα μας, δίχως φυσικά νὰ τοὺς πῶ τὴν αἰτία τῆς ἀπουσίας σου ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ μας. Καλὴ τύχη, ἀγαπητὲ Φίλιππε! Μὴ ξεχάσῃς νὰ μοῦ στεί- λῃς κάρτ-ποστάλ!

Γ'

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ἐκεῖ- νης, ὁ Φίλιππος Ραμπάν πήγε στὴν «Σχολὴ Οὐίνδσωρ», καὶ παρουσιάστηκε στὸν Διευθυ- ντή.

Μετὰ τὴν ἀναχώρηση τῆς Λεονῆς, σκέφθηκε πολλὴ ὥρα τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Καὶ ἔαφνικά, ἐκεῖ ποὺ γευμά- τιζε στὸ ρεστωράν, τοῦ ἦρθε μιὰ φα- εινὴ ἰδέα ποὺ τοῦ φάνηκε καὶ δια- σκεδαστικὴ. Ἐ λοιπόν, ναί! Θὰ πῆ- γαινε στὴν θεία του μὲ μιὰ σύζυγο «νοικιασμένη». Ἀρκεῖ νὰ βρισκόταν ἡ κοπέλα ποὺ θὰ δέχονταν νὰ παίξῃ τὴν κωμῶδια τῆς συζύγου. Φυσικά, ἔπρεπε νὰ εἶναι κορίτσι ὅπως πρέ- πει, ἔξυπνο καὶ ἱκανὸ — ὥστε τὸν συμβούλευε ἡ Λεονή — ὥστε νὰ μπο- ρῆσῃ νὰ τοῦ φανῇ χρήσιμο καὶ στὸ ταξίδι, μιὰ ποὺ ὁ ἴδιος δὲν μιλοῦσε τὰ ἀγγλικά. Σκέφθηκε, λοιπόν, ὁ Φίλιππος νὰ παρουσιασθῇ στὴ Σχο- λὴ Οὐίνδσωρ, ὅπου διδάσκονται ὅ- λες οἱ γλῶσσες.

Ὁ Διευθυντὴς δέχθηκε τὸν Φίλιπ- πο καὶ παραξενεύτηκε μὲ τίς ἐξηγή- σεις του, ποὺ ἦσαν ἐν τούτοις, ἀρκε- τὰ περιωρισμένες: ἐπρόκειτο νὰ βρῆ μιὰ νέα γιὰ νὰ τὸν συνοδεύσῃ στὴν Ἀγγλία, ἐπειδὴ ὁ ἴδιος δὲν γνώρι- ζε τὴν γλῶσσα τοῦ τόπου.

— Θέλετε μήπως, τοῦ πρότεινε ὁ Διευθυντὴς, ὡς σύντροφο τοῦ ταξι- διοῦ σας ἕνα ἀντιπρόσωπο κρασιῶν ὁ ὁποῖος ἐξῆσε χρόνια στὴν Ἀγ- γλία;

— Ὅχι, διεμαρτυρήθη ὁ Φίλιππος, ἐπιθυμῶ νὰ εἶναι κυρία.

— Μμ., ἴσως μπορέσω νὰ σὰς εὐ- χαριστήσω, ἂν ἡ νέα σου σκέπτομαι δεχθῆ νὰ σὰς συνδεῖ. Τ' ὄνομά της εἶναι Φρανσιν Ντενιζό. Ὁ πατέ- ρας της ἦταν Γάλλος καὶ ἡ μητέρα

της Ἀγγλίσ καὶ μιλεῖ θαυμάσια τὰ ἀγγλικά. Πηγαῖναι νὰ τὴν ρωτήσω καὶ ἂν δεχθῆ, θὰ σὰς τὴν φέρω γιὰ νὰ γνωρισθῆτε.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ Διευθυντὴς ἐπέστρεψε μαζί μὲ τὴν νέα. Ἡ δνὶς Ντενιζό ἦταν ψηλὴ, συμπαθητικὴ καὶ ἀπλὰ ντυμένη. Οὔτε μακιγιαρι- σμένη ἦταν, οὔτε ποῦδρα φοροῦσε, καὶ ἡ πρώτη ἐντύπωση γι' αὐτὸν ποὺ τὴν ἐβλεπε ἦταν ἡ χλωμάδα της. Ἐπρεπε νὰ προσέξῃ κανεὶς γιὰ νὰ ἰδῇ ὅτι εἶχε θαυμάσια καστανά μαλλιά, μεγάλα καστανά μάτια, λε- πτὰ χαρακτηριστικὰ καὶ φυσικὴ χάρη. Ἐν τούτοις, τὸ σύνολόν της εἶχε κάτι τὸ θλιμμένο, τὸ ακρτερι- κό.

Ὁ Φίλιππος δὲν ἐπρόσεξε τίς λε- πτομέρειες αὐτές. Ἀμέσως τῆς ἔκα- νε τὴν πρότασή του. Τῆς εἶπε ὅτι ἦ- ταν ἀναγκασμένος νὰ πάῃ στὴν Ἀγγλία γιὰ μερικὲς μέρες, καὶ γιὰ νὰ τὴν καθουχάσῃ, πρόσθεσε:

— Μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα, δεσποινίς. Εἶμαι ἕνας ἐντι- μος νέος καὶ ἡ πρότασίς μου εἶναι εἰλικρινής. Ἀλλωστε, ἀφοῦ γνωρί- ζετε τὰ ἀγγλικά ἔθιμα, δὲν θὰ σὰς φανῇ παράξενο ποὺ ἕνας νέος καὶ ἐμεῖς νὰ εἶναι συνταξιδιώτουν. Θὰ πάμε μιὰ εὐθείαν στὸ Χάμπτον-Κῶρτ, ὅ- που κατοικεῖ ἡ θεία μου, ἡ κ. Λη, ἡ ὁποία μὰς περιμένει. Πληρῶνα προ- καταβολικῶς, συνεπείρηνε, δινοντάς της τὸ τσέκι τῆς θείας σου.

— Ὡ! μὰ εἶναι πάρα πολλά! διε- μαρτυρήθη ἡ νέα, καθὼς εἶδε τὸ πο- σόν ποὺ ἦταν σημειωμένο.

Ταυτόχρονως, ἕνα ἐλαφρὸ χρώμα ρόδιζε τὰ μάγουλά της — ἀπὸ ἐκ- πληξῆ τάχα ἢ ἀπὸ συγκίνηση; — καὶ τότε μονάχα, ὁ Φίλιππος πρόσθεσε πό- σο τὸ ἔτιμον αὐτὸ ὅπως ἔδειχνε πρό- σωπο ἦταν γεμάτο νεῖατα, ὕγεια καὶ δροσιά.

— Ὅχι, εἶπε ὁ Φίλιππος, δὲν εἶναι πολλά, ἐπειδὴ ἀσφαλῶς, θὰ ὑπο- ἔληθητε σὲ ἐξοδα. Θὰ ἔχετε ἀνάγ- κη ἀπὸ εἶδη ταξιδίου καὶ νέα φορέ- σματα. Πηγαίνετε λοιπὸν γρηγορᾶ μ' ἕνα ταξί καὶ κάμετε τίς προμήθεές σας προτοῦ κλείσουν τὰ καταστή- ματα.

Ὁ νέος μιλοῦσε γρηγορᾶ καὶ δὲν τῆς ἔβιβε καιρὸ νὰ σκεφθῆ.

— Εἴμεθα σύμφωνοι λοιπόν;

— Ἀλλά...

— Πρέπει ν' ἀποφασίσετε ἀμέσως, ἐπειδὴ θὰ φύγω αὔριο τὸ πρωὶ μὲ τὴν ταχεῖα γιὰ τὴν Βουλώνη. Δε- χθῆτε, δεσποινίς, σὰς παρακαλῶ καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ.

Ἡ Φρανσιν παρατηροῦσε πότε τὸν Διευθυντὴ καὶ πότε τὸν Φίλιππο, μὲ μεγάλη ἀμηχανία. Ἐν τούτοις, τὸ ἀφελὲς ὄφρος τοῦ νέου καὶ ἡ εἰλικρί- νειά του, τὴν ἔπεισαν τέλος.

— Δέχομαι! εἶπε ἀπλᾶ.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ, ἡ Φρανσιν φάνηκε ἀκριβῆς στὸ ραντεβὺ της, στὸν σταθμὸ τοῦ Βορρά. Εἶχε ἀκο- λουθήσει τὴν συμβουλή τοῦ Φίλιπ- που καὶ εἶχε ἀγοράσει ἕνα ταξιδιω- τικὸ κανωφόρι, βαλίτσα καὶ ἄλλα ἀπαραίτητα εἶδη. Ἦταν κομψὴ καὶ χαριτωμένη.

Ὁ Φίλιππος τῆς ἔκαμε τὸ σχετικὸ κομπλιμέντο.

— Περιποιήθηκα τὸ ντύσιμό μου γιὰ νὰ μὴ διαφέρω πολὺ ἀπὸ σὰς, Ραμπάν, τοῦ ἀφίτησε.

Τὸ ταξίδι ὑπῆρξε ἥσυχος ἀπὸ τὸ Παρίσι ὡς τὴ Βουλώνη. Γιὰ νὰ τῆς



ἐμπνεύση ἐμπιστοσύνη, ὁ Φίλιππος τῆς μίλησε γιὰ τὴν γιαγιά του ποὺ ὑπῆρξε μιὰ δευτέρα μητέρα γι' αὐ- τὸν καὶ γιὰ τὴν κ. Λη ποὺ μὲ τόση τρυφερὴ ἐπιμονὴ ζητοῦσε νὰ τὸν γνωρίσῃ. Δὲν τόλμησε ὅμως νὰ τῆς πῆ περισσότερα, οὔτε βέβαια γιὰ τὸν ρόλο ποὺ περιμένε νὰ παίξῃ ἡ νέα. Δίχως νὰ ξέρῃ γιατί, ἀνέβηκε γι' ἀργότερα τὴν ἐκμυστήρευσέ του αὐτὴ.

Κατόπιν, ἡ Φρανσιν ἐμπιστεύθηκε στὸν σύντροφό της τὴν ἱστορία τῆς θλιμμένης καὶ γεμάτης ἔγνοιας ζωῆς της.

Ὁ πατέρας της, πλούσιος ἄλλοτε, εἶχε χάσει ὅλη του τὴν περιουσία στὸ χρηματιστήριο καὶ εἶχε αὐτο- κτονήσῃ. Ἡ Φρανσιν, παιδάκι ἀκό- μα, εἶχε ἀπομείνει μόνη μὲ τὴν μη- τέρα της, μιὰ γυναῖκα χαιδεμένη, δίχως θέληση καὶ δύναμη ν' ἀγωνι- σθῆ. Τὰ λίγα χρήματα ποὺ τοὺς εἶ- χαν μείνει, ἐξητηθήσαν σιγά-σιγά καὶ ἡ νέα, σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρό- νων, ἀναγκάστηκε νὰ μπῆ ὡς δα- κτυλογράφος σ' ἕνα ἐμπορικὸ κατά- στημα. Ἐκεῖ ἐργαζόταν καὶ τώρα ποὺ ἦταν εἴκοσι χρόνων, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀυξήσῃ τὰ κέρδη της, παρέδιδε καὶ μαθήματα ἀγγλικῆς στὴ «Σχο- λὴ Οὐίνδσωρ», τὸ Σάββατο καὶ τὴν Τρίτη, τὸ βράδυ. Καμμιά διασκέδα- σις, καμμιά χαρὰ, δὲν διέκοπτε τὴν μονοτονία τῆς ζωῆς της. Οὔτε ἔπι- ζε πιά τίποτε ἀπὸ τὴν ζωῆ.

— Ἦ! αὐτὸ, ὁμολόγησε, δέχτακα τόσο πρόθυμα τὴν προσφορὰ σας. Σκεφθῆτε! ἕνα ταξίδι στὴν Ἀγ- γλία ποὺ δὲν ἂν μοῦ στοιχίσῃ τίπο- τε καὶ ποὺ ἐπὶ πλέον, θὰ μοῦ ἐπιτρέ- ψῃ νὰ πάω ἐξοχὴ μὲ τὴν μητέρα μου τὸ καλοκαίρι! Εἶναι κάτι τὸ ἀ- νέλπιστον! Μὴ μὲ νομίσετε συμφε- ροντολόγο, πρόσθεσε δειλὰ.

Ὁ Φίλιππος γέλασε καὶ τὴν βε- βάλωσε:

— Οὔτε ἐγὼ, δὲν δίνω μεγάλη ση- μασία στὰ χρήματα. Δὲν πηγαῖνω ἐκεῖ γιὰ νὰ πιτύχω καμμιά κληρο- μιά, τὸ κάνω εἰς μνήμην τῆς γιαγι- ἀς μοῖρικᾶ ἀπὸ οἶκο γιὰ τὴν ἀδελ- φή της.

Τὸ Χάμπτον-Κῶρτ βρισκόταν στὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου καὶ ἦταν ἄλ- λοτε διαμονὴ τῶν Βασιλέω. Ὁ πύρ- γος τοῦ χρησιμεῖει σήμερα ὡς μου- σεῖο. Ὁ κήπος διατηρεῖται πάντοτε ὄφραϊος καὶ οἱ ὄχθες τοῦ Ταμείως, σκιασμένες μὲ πελώρια δένδρα καὶ ἀσούλλια, εἶναι ἕνα εὐχάριστο μέ- ρος γιὰ περίπατο. Σιγὰ-σιγὰ, μιὰ πολὺν κτίστηκε ὀλόγυρα στὸν πύργο μὲ ὁμορφες βίλλες καὶ κοιμ- ψὰ σπιτάκια περιτριγυρισμένα μὲ κήπους.

Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ αὐτοκινή- του ποὺ τοὺς μετέφερε μὲ ταχύτητα, ἡ Φρανσιν κοιτοῦσε τὴν ὁμορφὴ ἐ- ξοχὴ. Ὁ Φίλιππος σιωποῦσε στενω- χωρημένος. Καταλαβαίνει ὅτι δὲν μποροῦσε ν' ἀναβάλῃ περισσότερο τὴν ἐξήγησιν καὶ ἀποροῦσε μὲ τὴν

— Ὡ! μα εἶναι πάρα πολλά διεμαρ- τυρήθη ἡ νέα.

Προσωρινοί —σύζυγοι—

δειλία του. Μετά δέκα λεπτά, θά ήταν πιά άργά.

Τέλος πήρε την άπόφασή του.

—Δεσποινίς, άρχισε να λέη, όταν συμφωνήσαμε χθές για τὸ ταξίδι αυτό, δὲν σὰς τὰ εἶπα ὅλα...

Μὲ ξαφνική ἀνησυχία, ἡ νέα γύρισε καὶ τὸν κύτταξε.

—Μόλις μοῦ μένει ὁ καιρὸς για νὰ διορθώσω τὸ σφάλμα μου, ἐξακολούθησε ὁ Φίλιππος διατακτικά. «Ὁταν βρεθῶμε ἀντίκρυ στὴ θεία μου, θά σὰς λέω: Φρανσίν, καὶ ἐσεὶς πρέπει νὰ μοῦ μιλάτε στὸν ἐνικό καὶ νὰ μὲ φωνάζετε μὲ τὸ μικρὸ μου ὄνομα, ἀλλοίως ἡ θεία μου θά ἐκπλαγῇ πολὺ.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ νέα ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κοττάζῃ μὲ ἀπορία, ὁ Φίλιππος τῆς ἐξήγησε γιατί ὅταν ἦρθε στὴ «Σχολὴ Οὐίνδωρ» ἐπέμεινε νὰ πάρῃ μιά γυναίκα ὡς σύντροφο τοῦ ταξιδιοῦ του.

—Ὡ! κύριε Ραμπάν! φώναξε ἡ δνὶς Ντενιζὸ μὲ παράνο. «Ἄν μοῦ εἶχατε πῆ τί ζητούσατε ἀπὸ ἐμένα, δὲν θά δεχόμουν νὰ σὰς συνοδεύω.

«Ὁχι, ὄχι, εἶναι ἀδύνατο!

—Φοβήθηκα τὴν ἀρνησή σας καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν τόλμησα νὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα. Τώρα, εἶναι πιά ἀδύνατον νὰ μοῦ ἀνηγήτε αὐτὴ τὴν ἐκδούλευση. Σκεφθῆτε! Τί σὰς νοιάζει ἂν για τίς μέρες μέρους πού θά μείνουμε κοντὰ στὴ θεία μου, θεωρηθῆτε ὡς γυναίκα μου; Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ὑπηρετές, κανεὶς ἄλλος δὲν θά τὸ ξέρῃ. Ὅταν ἐπιστρέψουμε στὸ Παρίσι, θ' ἀνακηρύσσουμε τὴν ἐλευθερία μας ὁ καθεὶς. Εἶναι μιά ἀπλή κωμωδία, καὶ θέλω νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα, θά σὰς φερθῶ μ' ὅλο τὸν ὀφειλόμενο σεβασμὸ, θά φροντίσω ὥστε νὰ μὴ στενοχωρηθῆτε σὲ τίποτε.

—Ὁχι, ὄχι, δὲν γίνεται!

—Εἶναι πολὺ ἀργά! Νομίζω ὅτι ἐφθάσαμε. Σὰς ἱκετεύω, μὴ ἀνατρέψετε τὰ σχέδιά μου μὲ τὴν ἀδιαλλαξία σας.

Τὴν κυττοῦσε μὲ τόσο πασακλητικὸ βλέμμα, μὲ τόση εὐλικρίνεια, ὥστε ἡ νέα ὑπέκυψε καὶ σιγά εἶπε:

—Εἶστε ἕνας ἀπατεών!

—Εὐχαριστῶ, μικρὴ μου Φρανσίν! ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος μὲ χαμόγελο.

Τὸ ταξίδι εἶχε σταματήσει μπροστὰ σὲ μιά μεγάλη βίλλα, τῆς ὁποίας ἡ πρόσοψη ἦταν σκεπασμένη μὲ κισσὸ ὡς τὴν στέγη. Τριγύρω οἱ καστανιές ἦσαν ἀνθισμένες. Μπροστὰ στὸ σπίτι ἀπλωνόταν μιά πρασιά μὲ δροσερὴ χλόη καὶ παρτέρια γεμάτα λουλουδία.

Ἐνας ὑπηρετῆς μὲ οἰκοστολὴ ἦρθε καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ἡ Φρανσίν τοῦ μίλησε ἀγγλικά καὶ ἐπειδὴ ὁ Φίλιππος τὴν κυττοῦσε ἐρωτηματικά, τῷ ἐξήγησε ὅτι ἡ κ. Λῆ εἶχε λάβει τὸ τηλεγράφημα πού ἀνήγγειλε τὴν ἀναχώρησή τους κι' ὅτι τοὺς περιμέ-

νε μὲ ἀνυπομονησία.

—Πῶς εἶναι στὴν υγεία της;

Ἡ Φρανσίν ρώτησε τὸν ὑπηρετὴ κατόπιν εἶπε:

—Πολὺ ἀδύνατη πάντοτε. Ἐν τούτοις ἡ χαρὰ τῆς ἐπισκέφεινός μας φαίνεται νὰ τῆς ἔδωσε νέες δυνάμεις.

Ἄλλοι ὑπηρετές εἶχαν ἔρθει στὸ μεταξὺ καὶ πήραν τίς ἀποσκευές τῶν ταξιδιωτῶν. Οἱ δύο νέοι ἀκολούθησαν τὸν θαλαμηπόλο καὶ σιωπηλοὶ ἐθαύμασαν τὴν πολυτέλεια καὶ τὴν ἀνετη ἐπίπλωση τοῦ σπιτιοῦ.

—Δὲν φανταζόμουν ὅτι ἡ θεία μου ἦταν τόσο πλούσια, μουρμούρισε ὁ Φίλιππος. Ἐλπίζω νὰ μὴ φαντασθῇ ὅτι ἀποβλέπω στὴν κληρονομία της.

Στὰ λόγια του αὐτά, διελύθη καὶ ὁ τελευταῖος ἐνδοιασμὸς τῆς νέας. Βέβαια πιά για τὰ εὐγενικά του αἰσθήματα, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ γλυκύτητα:

—Θάρρος! Μοῦ χρειάζεται ἀλλωστε κι' ἐμένα θάρρος, για νὰ ξεγελάσω τὴν φτωχὴ αὐτὴ γυναίκα.

Ὁ ὑπηρετῆς τοὺς ἔμπασε σ' ἕνα μικρὸ σαλόνι, ὅπου μιά μεγάλη τζαμόπορτα ἐβγαξε στὸ πίσω μέρος τοῦ κήπου. Μολονότι ὁ καιρὸς ἦταν γλυκός, ἡ φωτιά ἦταν ἀναμμένη μέσα στὸ τζάκι. Εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπῶν καὶ μὲ τὴν λάμψη μᾶλλον τῆς φωτιᾶς παρά ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, οἱ νεοφερμένοι διέκριναν τὴν κ. Λῆ.

Ἡ ἠλικιωμένη κυρία καθόταν σὲ μιά μεγάλη πολυθρόνα μὲ ψηλὴ ράχη καὶ αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται ἀπόψε πῶς λεπτοκαμωμένη καὶ ἀδύνατη. Τὰ μαλλιά της ἦσαν κάτωσπρα, μὲ μιά χωριστρά στὴ μέση καὶ σύμφωνα μὲ τὴν παλαιὰ μόδα, φοροῦσε μιά μαύρη νταντέλλα στὸ κεφάλι της. Ἦταν πολὺ χλωμὴ καὶ μονάχα δύο ρόδινα στίγματα ἔδιναν στὰ μάγουλα της κάποια δροσιά. Χαμογελοῦσε καθὼς ἔτεινε τὰ δύο χερία της στοὺς νέους καὶ μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, εἶπε:

—Ἐλάτε γρήγορα, παιδιά μου! Εἶμαι τόσο εὐτυχὴς πού σὰς βλέπω ἐπὶ τέλους!

Ὁ Φίλιππος φίλησε μὲ συγκίνηση τὴν γερόντισσα πού τόσο πολὺ τοῦ θύμιζε τὴν γιαγιά του. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ Φρανσίν, καθὼς τὴν φιλοῦσε. Κατόπιν κάθησαν κοντὰ τῆς καὶ ἀρχισε μιά συνομιλία γεμάτη ἐρωτήσεις, στίς ὁποῖες ὁ Φίλιππος ἀπαντοῦσε ὅσο μπορούσε καλλίτερα. Ἄλλὰ πόσες ψευτιές ἀναγκάστηκε νὰ ἐφεύρῃ για νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργεια τῆς κ. Λῆ! Γιατὶ ἐκεῖνο ἴδιως πού φαινόταν νὰ ἐνδιαφέρῃ τὴν ἠλικιωμένη κυρία, ἦταν ὁ γάμος τοῦ ἀνεψιοῦ της, τὰ δύο χρόνια πού εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε καὶ ἡ ἴδια ἡ Φρανσίν, στὴν ὁποία ἐλπίζε νὰ βρῇ τὴν ἰδανικὴ ἀνεψιά πού ποθοῦσε.

—Τί χαριτωμένη πού εἶναι ἡ γυναίκα σου! Ἐλεγε μ' ἐνθουσιασμὸ. Τί ὁμορφὴ πού εἶναι! Ἄσφαλῶς, θά τὴν λατρεύς, ἔ, Φίλιππε; Τὸ ὑπέθεσα ἀλλωστε ἀπὸ ἐκείνα πού μοῦ ἔγραψε ἡ γιαγιά σου καὶ εἶμαι εὐτυχὴς πού βλέπω ὅτι οἱ ἐπαινοὶ της ἦσαν κατώτεροι ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Καθὼς μιλοῦσε, ἡ γερόντισσα, ἐσπίγγε τρυφερὰ καὶ χάρεινε τὰ λεπτὰ χέρια τῆς νέας.

Ἡ Φρανσίν κοκκίνιζε καμμιὰ φορὰ καὶ ἔβριχνε σύντομες ματιές στὸν Φίλιππο σὰν νὰ ζητοῦσε τὴν βοήθειά του.

Τίς ματιές αὐτές τίς ἐξήγησε δια-

φορετικά ἡ γερόντισσα.

—Ἀλλὰ κι' αὐτὴ σ' ἀγαπᾷ! Φαίνεται ἀπὸ τὰ μάτια της... Φίλιππε, ὑπῆρξες τυχερός, ἀλλὰ σοῦ ἀξίζει!

Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ τέλος, ἡ κ. Λῆ ξαναγύρισε στὰ ὑλικά ζητήματα.

—Ἀφοῦ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ ἐλθετε κοντὰ μου, δὲν πρέπει νὰ φερθῶ ἐγωϊστικά. Ἄσφαλῶς θά πεινάτε καὶ θά εἶστε κουρασμένοι, ὅα παραγγεῖλω νὰ σὰς φροντίσουν. Ἐγώ, ἔξ ἀίτίας τῆς υγείας μου, ἀκολουθῶ μιά ἀσύστηρὴ διαίτα, πέρνω τὰ γευμάτά μου στὸ δωμάτιό μου, σηκώνομαι ἀργὰ τὸ πρωτὶ καὶ πλავιάζω νωρίς τὸ βράδυ. Τὴν μὴνὴν χάριτε πού ζητᾷ ἀπὸ σὰς, εἶναι νὰ ἔρχεστε καὶ νὰ μὲ συντροφεύετε, σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σαλονάκι, τὰ ἀπογεύματα. Ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ θά εἶστε ἐλεύθεροι νὰ πάτε περιπατοῦν ἢ νὰ μείνετε στὸ σπίτι, ὅπου θά βολευθῆτε ὅπως σὰς ἀρέσει, σὰν νὰ εἰσαστε στὸ σπίτι σας.

Ἡ κ. Λῆ σήμανε ἕνα κουδούνι πού εἶχε δίπλα τῆς καὶ ὁ ὑπηρετῆς πού τοὺς ἀνοίξε ὅταν ἦρθαν, παρουσιάστηκε, σοβαρὸς καὶ ἐπιθλητικός.

—Ἄκουσε τίς ὁδηγίες τῆς κυρίας του καὶ σιωπηλὰ ὑποκλίθηκε.

—Πηγαίνετε παιδιά μου, εἶπε ἡ κ. Λῆ. Δὲν σὰς κρατῶ περισσότερο. Σὰς περιμένω αὐριον.

Οἱ δύο νέοι φίλησαν πάλι τὴν ἠλικιωμένη κυρία καὶ ἀκολούθησαν τὸν Πῆτερ, τὸν ὑπηρετῆ.

Ἡ Φρανσίν ἔδωκε στοὺς ὑπηρετές τίς ὁδηγίες της για τὴν ἐγκατάστασή τους. Στὸν πρώτο ὄροφο τῆς βίλλας ὑπῆρχαν τὰ ὑπνοδωμάτια. Ἡ Φρανσίν διάλεξε για τὸν ἑαυτὸ τῆς τὸ μικρότερο, ἀπὸ πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς κ. Λῆ. (Ἐξ αἰτίας τῆς καρδιάς της, ἡ οἰκοδέσποινα ἔμενε στὸ ὑπόγειο. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνεβαίνει σκάλες. Ὁ Φίλιππος πήρε τὸ ἀπέναντι καὶ οἱ δύο νέοι χωριστῶς ἦσαν γιὰ ν' ἀλλάξουν ρούχα. Σὲ λίγο συναντήθηκαν πάλι στὴν τραπεζαρία καὶ κάθησαν ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, σὰν νοικοκυραῖοι, στὸ μεγάλο τραπέζι μὲ τὰ κρύσταλλα καὶ τὰ ἀσημικά του. Ὁ Πῆτερ καὶ ἕνας ἄλλος ὑπηρετῆς τοὺς σερβίρισαν.

—Θαρρῶ πὼς ζῶ σὲ κάποιο ὄνειρο! μουρμούρισε ἡ Φρανσίν.

—Ναί, εἶπε ὁ Φίλιππος καὶ κύτταξε παράξενα τὴν νέα. Ἄλλὰ εἶναι ἕνα ὄνειρο ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο.

Ε'

Ἡ ἐπομένη πέρασε ὁμαλᾶ. Τὸ πρωτὶ, οἱ δύο νέοι ἐπωφελήθηκαν τῆς καλοκαιρίας καὶ πήγαν νὰ περπατήσουν στίς ὄχθες τοῦ Ταμέσεως. Τὸ ἀπόγευμα ἔκαναν συντροφιά στὴν κ. Λῆ, στὸ ἴδιο σαλονάκι, ὅπου ἦταν πάλι ἀναμμένη ἡ φωτιά. Αὐτὴ τὴν φορὰ μίλησαν για τὴν παιδικὴ ἠλικία τοῦ Φίλιππου. Ἀναγκάστηκε ὁ νέος νὰ διηγηθῇ καὶ τίς ἐλάχιστες λεπτομέρειες τῆς μαθητικῆς καὶ τῆς φοιτητικῆς ζωῆς του καὶ τὴν τωρινὴ ζωὴ του ὡς μηχανικός. Ἡ δνὶς Ντενιζὸ τὸν ἀκούγε μ' ἐνδιαφέρον. Κι' ὅταν ἡ θεία Βιργινία στρεφόταν πρὸς τὸ μέρος της, ἡ νέα τῆς χαμογελοῦσε μ' ἕνα ἐλαφρὸ ὄφος συνοναχῆς πού ἦταν σὰν νὰ ἔλεγε: «Μάλιστα! Τέτοιοις ἦσαν ὁ ἀνδρας μου! Ἐνας θαυμάσιος νέος, δὲν βρίσκετε;»

Τὴν στιγμὴ πού οἱ δύο νέοι καλη-

νύκτισαν τὴν οἰκοδέσποινα, ἐκεῖνη συμβούλεψε:

—Ἀῦριο, πρέπει νὰ πάτε νὰ ἐπισκεφθῆτε δίχως ἄλλο τὸν πύργο τοῦ Χάμπτον-Κόρτ. Θά ἰδῆτε ἐκεῖ θαυμάσια ἔργα ζωγραφικῆς καὶ ἀνεκτίμητες ταπετσαρίες. Καμμιὰ ἄλλη μέρα μπερείτε νὰ πάτε νὰ περάσετε τὴν ἡμέρα σας στὸ Λονδίνο. Τέλος, ἀφοῦ εἶστε φίλοι τῶν σπόρ, ἀσφαλῶς θά βρῆτε ἐνδιαφέρον σ' ἕνα μεγάλο μάτς ποδοσφαίρου πού θά γίνῃ τὴν προσεχῇ βδομάδα...

Ὅταν βρέθηκαν μόνοι στὴν τραπεζαρία, ἡ Φρανσίν εἶπε στὸν Φίλιππο:

—Ἄκουσατε τί εἶπε ἡ θεία σας; Για πόσο καιρὸ θέλει νὰ μὰς κρατήσῃ ἐδῶ;

—Δὲν ξέρω. Ὑποθέτω ὅσο μπερῆσει περισσότερο.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι μέσα στὴν συμφωνία μας. Θέλω νὰ ἐπιστρέψω ἄμεσα στὴ Γαλλία.

—Ποιὰ ἡ ἀνάγκη;

—Ἡ ἐργασία μου. Ἡ μητέρα μου ἀνέλαθε νὰ μὲ δικαιολογήσῃ στὸ κατὰστάση ὅπου εἶμαι δακτυλογράφος. Εἶπα ὅτι εἶμαι ἀρρωστή. Ἄλλο ἕνα ψέμμα! Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ κάμω κατὰχρησιν. Ἄλλωστε, ὑποσχέθηκα στὸν Διευθυντὴ τῆς «Σχολῆς Οὐίνδωρ» ὅτι τὸ Σάββατον θά εἶμαι ἐκεῖ.

—Καὶ ἐγὼ εἶπα ψέμμα στὸ ἐργαστάσιο ὅπου ἐργάζομαι. Ἄλλὰ, μὰ τὴν πίστη μου, εἶναι τόσο εὐχάριστα ἐδῶ, ὥστε ξεχνῶ πὼς περνᾷ ὁ καιρὸς.

—Ἐσεὶς μπερείτε νὰ ξεχνάτε, ἂν θέλετε. Ἐγὼ ὅμως, θά φύγω αῦριο τὸ πρωτὶ ἢ μεθαῦριο τὸ πολὺ. Ξεμπερῆστε ὅπως μπερῆσατε μὲ τὴν θεία σας. Πέστε της ὅτι θέλετε. Ἐγὼ θά φύγω.

—Ὁχι, δὲν θά τὸ κάμετε αὐτό.

—Θά τὸ κάμω!

Οἱ δύο ὑπηρετές δὲν καταλάβαιναν τὰ λόγια τους, ἀλλὰ ὁ ξηρὸς τόνος τῆς φωνῆς των, τὸ ἀπειλητικὸ ὄφος τους, τοὺς παραξένεψε. Παρὰ τὴν συνηθισμένη ἀταραξία των, εἶχαν ἀνοίξει διάπλατα τὰ μάτια τους ν' ἀποσυρθῇ ὁ καθένας στὸ δωμάτιό του. Στὸ κεφαλόσκαλο ὁ Φίλιππος θέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν παράκλησή του, πήρε τὸ χέρι τῆς νέας καὶ ἀρχισε νὰ λέη:

—Ἀκούστε με, σὰς παρακαλῶ, μικρὴ μου Φρανσίν...

Ἐκεῖνη τράβηξε ἀπότομα τὸ χέρι της.

—Ὁχι, ὄχι! φώναξε, δὲν ἀντέχω, θά φύγω!

Τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, φάνηκε ἡ Μαίρη, ἡ καμαριέρα. Ἀποακρύνθηκε ἀμέσως μὲ διάκριση, πρόλαβε ὅμως καὶ εἶδε τὴν δίδα Ντενιζὸ ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της καὶ νὰ τὴν ξανακλείνῃ ἀπότομα, μόλις μῆκε μέσα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ, ἡ Φρανσίν ἔμεινε κλεισμένη στὸ δωμάτιό της. Ὁ Φίλιππος πήγε μόνος του καὶ ἐπισκέφθηκε τὸν βασιλικὸ πύργο. Οἱ ὠραῖοι ζωγραφικὸι πίνακες καὶ οἱ θαυμάσιες ταπετσαρίες δὲν κατόρθωσαν νὰ τὸν διασκεδάσουν ἀπὸ τὴν πλήξη του. Λίγες μέρες ἐφθασαν για νὰ τοῦ γίνῃ ἀπαραίτητη ἡ

συντροφιά τῆς Φρανσίν, μολονότι ὁ ἴδιος δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ἀκόμα. Συλλογιζόταν αὐτὴν, καὶ τὴν ἀρμονικὴ φωνὴ της, τὴν ὁμορφιά της, τὴν ἐξυπνάδα της καὶ τὴν λεπτὴ ἀντιληψη της, τίς ἐκμυστηρεῖσις πού τοῦ εἶχε κάμει για τὴν ζωὴ της μὲ τίς στέρησις της καὶ τὴν ἐργασία της. Ταυτοχρόνως, ἀναρωτιόταν, γιατί νὰ τὸν ἐνδιέφερε τόσο πολὺ ἡ νέα αὐτὴ πού ὡς χθές τοῦ ἦταν ἀγνωστή. Καὶ στὴν ἐρώτησιν αὐτὴ, δὲν εὕρισκε ἀπάντησιν.

Μετὰ τὸ γεῦμα, στὸ διάστημα τοῦ ὁποῖου οἱ δύο νέοι δὲν εἶπαν λέξη, πήγαν κοντὰ στὴ θεία Βιργινία, ὅπως ἔκαναν κάθε μέρα. Τὴν βρῆκαν στὴ συνηθισμένη θέσιν της κοντὰ στὸ τζάκι. Ἰσως ἡ φωτιά νὰ ἦταν πολὺ δυνατὴ, γιατί τὰ μάγουλα τῆς ἠλικιωμένης κυρίας εἶχαν ἕνα ἐντονο ρόδινο χρῶμα.

—Ἐλάτε, ἐλάτε γρήγορα, παιδιά μου! τοὺς εἶπε, ἔχω νὰ σὰς μιλήσω. Μόλις οἱ δύο νέοι κάθησαν, ἐκεῖνη ἐξακολούθησε:

—Τί εἶναι αὐτὰ πού ἔμαθα; Μαλῶσατε ἐσεὶς, πού σὰς καμάρωνα για τὴν ἀγάπη σας. Μαλῶνente στὸ τραπέζι, κάνετε πείσματα, ἐξακολουθεῖτε τὴν συζήτησή σας στοὺς διαδρόμους, πράγμα ἀπρεπές. Καὶ τελειώνοντας, ἡ Κυρία χτυπᾷ τὴν πόρτα κατὰ πρόσωπο τοῦ συζύγου της! Μὴ τὸ ἀρνεῖσθε! Ὁ Πῆτερ καὶ ἡ Μαίρη μού τὸ εἶπαν.

Οἱ δύο ἔνοχοι εἶχαν χαμηλώσει τὸ κεφάλι καὶ σιωποῦσαν. Ἡ κ. Λῆ ἐξακολούθησε πῶς ζωηρά:

—Κι' ἐγὼ πού χαίρομαι τόσο πολὺ νὰ σὰς βλέπω εὐτυχισμένους μαζί! Ἄν ἔχετε σοβαροὺς λόγους για νὰ φιλονικῆτε ἐσεῖς, ἡ ἀπογοήτευσίς μου θά εἶναι μεγάλη. Θά ὑποφέρω πολὺ... Ἄ! ἡ καρδιά μου! Ἡ καρδιά μου...

Εἶχε φέρει τὸ χέρι στὸ στήθος της. Μὲ φωνὴν πῶς σιγανή, ἐξακολούθησε:

—Σὰς παρακαλῶ, πέστε μου ὅτι δὲν εἶναι τίποτε τὸ σοβαρὸ.

—Ὁχι, εἶπε ὁ Φίλιππος μὲ ταραχῇ. —Πέστε μου ὅτι εἶναι ἕνα συννεφάκι, σ' ἕνα καθαρὸ οὐρανὸ. Μιὰ μικρὴ, ἀσημάντη διαφωνία.

—Ναί, φιθύρισε μηχανικά καὶ ἡ Φρανσίν.

—Μ' ἀρέσει τόσο πολὺ νὰ βλέπω ἀνδρόγυνα ἀγαπημένα! Για τὴν ἡσυχία μου, χάριν τῆς υγείας μου, πρέπει νὰ εἶσθε μονοιασμένοι... Ἐλάτε, τώρα ἀφοῦ ἀναγνωρίζετε τὸ σφάλμα σας, συμφιλιωθῆτε! Φιληθῆτε ἀμέσως, ἐδῶ, μπροστὰ μου!

—Θέλετε νὰ...

—Ναί, θέλω νὰ φιληθῆτε καὶ ὅλα θά ἐξαχασθοῦν.

Ὁ Φίλιππος γύρισε πρὸς τὴν Φρανσίν. Τῆς χαμογέλασε καὶ δὲν φαινόταν καθόλου δυσαρρεστημένος ἀπὸ τὴν τιμωρία πού τοῦ ἐπέβαλε ἡ θεία του. Ἡ νέα φάνηκε ταραγμένη. Ἐκείνος ὅμως πήγε κοντὰ τῆς καὶ τὴν ἀγκάλιασε, δίχως ἡ Φρανσίν νὰ τοῦ φέρει ἀντίσταση καὶ φίλησε μὲ θέρμη τὸ τρυφερὸ μάγουλο πού τοῦ δινόταν.

—Εὐγε! φώναξε ἡ κ. Λῆ μ' ἕνα χαρούμενο παιδικὸ γέλιο. Ὁ Φίλιππος ἐξετέλεσε καλὰ τὴν ἐπιθυμία μου, ἀλλὰ ἐσεῖς, Φρανσίν, δὲν εἶδα



— Ποιὰ ἡ ἀνάγκη; ρώτησε ὁ Φίλιππος

Αισθηματικό πρόβλημα

ιαβάω ένα γραμματάκι. Υπογράφεται: «Μετανοημένη Μικρούλα». Μου διηγείται το πρόβλημα της καρδιάς της, το όποιο τυχαίνει να είναι το πρόβλημα αρκετών γυναικών όλων των ηλικιών. Συνεπώς η απάντησις αυτή θα είναι χρήσιμη σε πολλές. Τα προβλήματα της καρδιάς λύνονται φυσικά αναλόγως με την ψυχροσύνη του κάθε ατόμου. Κρίνοντας γενικότερα τα πράγματα, ο καλύτερος τρόπος ίσως για να δοη κανείς την ευτυχία του είναι να προσπαθή όσον το δυνατόν να είναι ειλικρινέστερος απέναντι του εαυτού του και απέναντι των άλλων. Οι ψεύτικες καταστάσεις είναι εκείνες που γεννούν τα δάκρυα και την απελπισία.

Συγκεκριμένως με σένα, αγαπητή μικρούλα φαίνεται ότι αγαπάς τον φίλο του αραβωνιαστικού της αδελφής σου και ότι η δεύτερη αγάπη σου ήταν ένα είδος παρηγοριάς που θέλησες να δώσεις στον εαυτό σου ύστερα από την πρώτη απογοήτευση: όταν ο φίλος του αραβωνιαστικού σου έδειξε αδιαφορία για σένα, προσπάθησες να σχετισθής και ν' αγαπήσής έναν άλλον.

Μα η αγάπη είναι ένα αίσθημα που πηγάζει βαθειά μέσα μας, κάτι αυθόρμητο. Τα αισθήματα τα άλλα, τα όποια προσπαθούμε να καλλιεργήσωμε δέν μπορούν να αναπληρώσουν το αυθόρμητο αίσθημα. Αφήνουν πάντα μέσα στην ψυχή μας ένα κενόν. Βρίσκω ότι είσαι τυχερή που αντελήφθης την πλάνη σου εγκαίρως και έτσι θα μπορούσες θυσιάζοντας λίγο τον εγωισμό σου, να αναγνωρίσης το σφάλμα σου και να επαναφέρης σε όλους την ψυχική γαλήνη.

Παρ' όλα αυτά είμαι τής γνώμης ότι κι' ο δεύτερος σ' αγαπά. Εάν σου όμιλη για τις δουλειές του, για τις φιλοδοξίες του είναι ότι θέλη να ιδη εάν ενδιαφέρεσαι για το μέλλον του. Σ' αγαπά με τον δικόν του τρόπο. Αυτό όμως, να μη σ' επηρεάση εάν αισθάνεσαι ότι αγαπάς τον πρώτο. Άλλωστε αφού είναι φίλος του αραβωνιαστικού της αδελφής



Το Καρνε

στά μάλλινα και στα μεταξωτά ύφασμα-τα και τους έδωσαν ενφάνισιν απολύτως διαφορετική των προηγουμένων. 'Η σιλουέττα είναι συνεπώς εφέτος διαφορετική σε σχέδια και σε ύφασματα.

'Η μόδα των Σκωτσέζικων ύφασμάτων καρώ σε δυό τόνους οφείλεται εις τον νεωτερισμόν των ίδων γραμμών με σκιά που χάνεται στον γενικό χρωματισμό του ύφασματος. Θα δοῦμε ύφασματα μαύρα ή με γραμμές κόκκινες, καφέ με πράσινες, κίτρινες με μπλέ.

Τα χρώματα που θα προτιμηθούν εφέ-τας είτε σκέτα είτε ανακατωμένα θα κλί-νουν προς το μαρόν (καφέ) ανοικτό. Θα λέγονται: Ταμπά (καπνό) κανέλλα, κα-κάο και το νεότερο σκούρο καφέ που λέ-γεται «Κορέντ». Όλα τα πράσινα ως τα μπρόνζ. Τα μπλέ μαρζέν δέν θα φορεθούν. Το χρώμα της σκουριάς, τα κόκκινα, τα μύδ, το θυσσινί χρώμα θα είναι επίσης εις ήμερησίαν διατάξιν.

Τα ταγίεο έπιστρέφουν στην ίσια φοῦ-στα. Το κάτω μέρος της ζακέττας μα-κραίνει. Πού και πού βλέπομε μερικά παλτά φλοῦ.

'Αρκετές ζακέττες θα έχουν στρατιω-τικό κόψιμο: Φαρδείς ώμους, έπωμίδες και πολλές γαντιούρες. Κάτω από τις ζακέττες, κρύβονται χαριτωμένες μπλου-ζες από άσπρο ατλάζι, άλλες ριγιέ, και άλλες με άνθκια για το άπόγευμα.

'Ενα άνσάμπλ πολύ σίκ, γίνεται με μιá φοῦστα μάλλινη με την όποίαν μπορείτε να φορέσετε.

- 1) Μπλουζα σε πολύ ζωηρό και αντί-θετο γούμα.
2) Κεντητή ζακέττα γαντρισιμένη με γούνα.
3) Μακρὸ ζακέττα τρουά-κάρ από μαῦρο βελούδο καλὰ εφρημοζμένη στην μέση σαν άνδρική ρεδιγκότα.

σου, μοιραίως θα τον βλέπης τακτικά κι' η αγάπη σου δύσκολα θα σβύση.

Κρίνω ότι το καλύτερο που μπορείς να κάνης σ' αυτή την περιστασιν είναι να προσπαθήσης να εξηγηθής μαζί του: Ό-μολόγησέ του ότι τον αγαπάς πολύ και ότι προσπάθησες να αγαπήσης τον άλλον διότι ο ίδιος δέν σου είχε δώσει το δικαίωμα να ελπίζης. Ότι θέλησες να τον ξεγάλησης. Ζήτησέ του συγγνώμη εάν τον έθιξες. Πές του ότι ο θυμός του έ-ταν άνεκάλυπτε την φωτογραφία του άλλου σε έχαραποίησε διότι σου απέδειξεν ότι ενδιαφέρεται για σένα κλπ.

'Η μόνη σου σωτηρία είναι να τον πεί-σης ότι πραγματικά τον αγαπάς. 'Εάν κι' εκείνος σ' αγαπά θα σε καταλάβη και θα σε συγχωρέση. Όσον για τον άλλον, πρέ-πει απαραίτητως να του εξηγήσης ότι παρεξήγησες το αίσθημά σου, ότι αισθά-νεσαι γι' αυτόν μεγάλη φιλία αλλά ότι η καρδιά σου άλλον ζητεί και δέν θέλεις να τον γελάσης. Παρακάλεσέ τον να σε ξε-γάλησει και να εκτιμήση το θάρρος της έ-ξουολογήσεώς σου. Θα δης, πόσο εύτυ-χέστερη θα είσαι και πόσον εύχαριστημέ-νη με τον εαυτό σου.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Στις γενικές γραμμές

Ποτέ άλλοτε η μόδα δέν είχε τέτοια ποικιλία στις γενικές της γραμμές. Οι μεγάλοι οίκοι εξεπέρασαν τους εαυτούς των εφέτος. Οι βιομήχανοι ύφασμάτων έπολλαπλασίασαν τις προσπάθειές των



ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΕΤΕΙΝΗ ΜΟΔΑ

της ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Άεσσούαρ

'Η γαλλική αυτή λέξις σημαίνει τα διάφορα μικροπράγματα που συνοδεῦουν κάθε κομψή κυρία.

'Εφέτος θα δοῦμε τα μικρά μανσόν και τα τσαντάκια να συγκατατίθενται από μιá λεπτή άλυσσιδα περασμένη από τον λαι-μό. Θα φθάνουν όλίγον τί παρακάτω από την μέση.

'Η όμπρέλλα θα έχη το χρώμα των γαντιών και θα προσθετή μιá χαρούμενη νότα στα μαύρα άνσάμπλ. Δέν θα κρέμε-ται πλέον από τον καρπό του χεριού μας. Θα είναι μικροτέρα και το άπάνω μέρος της θα είναι καμπυλωτό.

— □ —

Το φόρδος πίσω από το φορέ-στα

'Επανέρχεται ή ίσια γραμμή που θα ίπιστρέψη σε πολλές πρακτικές γυναικές να διορθώσουν καλὰ τα βραδυνά φορέ-ματά των που είχαν μείνη παραπαταμένα εξ αιτίας των πολύ φαρδείων. Τώρα αρ-κει να έχουν ένα ντραπάρισμα κάπου στο πλάι, ή πίσω, ή και εμπρός μ' ένα με-γάλο σοῦ (κοκάρδα) από το ίδιου ύφα-σμα ή από νταντέλα και τα βραδυνά σας φορέματα με ίσιες γραμμές θα επανεύ-ρουν την πρωτερινή τους θέσι.

— □ —

Πληροφορίες

'Επαναβρίσχομε το 1880 και το 1910. Μερικά βραδυνά είναι πολύ στενά, μερι-κά, σχεδόν άντραβέν αλλά αυτή ή στε-νή φόρμα φαρδαίνει στους γοφούς. Το δε ντραπάρισμα είναι τόσο άρμονικό που θα-μάζει κανείς τα αποτελέσματα. Δέν είσθε όμως, ύποχρεωμένες να ακολουθήσετε την μόδα αυτή.

Πολλά βραδυνά είναι ακόμη φαρδειά. Σηκώνονται όμως, πίσω σε πούδες και τε-λειώνουν πολλές φορές μ' ένα φιόγκο ά-πό νταντέλλα.

'Η μόδα εξακολουθεί να είναι κλειστή και τα φορέματα θα έχουν όλα μακρὰ μανίκια.

— □ —

Υφάσματα

Χοντὰ σατέν (ατλάζια) βελούδα και λαμέ. Υφάσματα μουαρέ, ταφτάδες λε-πτούς αλλά καλὰ στεκούμενους. Όλα μ'ες θυμίζουν την εποχή της γιαγιάς μας όπως την βλέπομε από παλαιές οικογε-νειακές φωτογραφίες.

— □ —

Καπέλλα

Καστόρια βελούδα... Φόρμες; Διάφο-ρες. Θα υπερισχύση ως φαίνεται ή φόρ-μα κοκχαία σηχωμένη όλοστρίγυρα, άρ-κετα ψηλή. Λέγεται ότι με την πρώτη εμφάνισή της γούνας ή γούνινα τ'αχ θα επανέλθη.

γραφουιγανή σας ή άπο το ράψιμό σας. Σας διαβεβαιώνομε ότι δέν θα πάνε χα-μένα.

'Αλλά προσέχετε: Οι κινήσεις των μα-τιών πρέπει να γίνονται χωρίς θία, άπα-λά, σιγά και ελαφρά.

Σας παραθέτομε μερικές: 'Ιδου ή άπλουστερα και ίσως ή καλυ-τέρα. Ρίχνετε το κεφάλι σας προς τα πί-σω όσο χαμηλά μπορείτε και σηκώνετε τα μάτια σας προς το ταβάνι.

2) Τοποθετείτε άπαλά την άκρη των δακτύλων σας ακριβώς άπάνω στην άκρη των ταινύρων χωρίς να τα αισθάνεται το ίατι σας, άπλως για να άκινηθήσετε το βλέφαρο και για να ύποχρεώσετε τους μ'ες να άντιδράσουν στην άπαλή πίεσι.

3) Με την άκρη των δακτύλων σας, άγγίξτε τα κλεισμένα μάτια σας. Πιέ-ζετε ελαφρά κάνοντας μιá μικρή κυκλω-τική κίνησι ή όποια κάνει μασάζ στο μάτι σας, το ξεκουράζει, το δροσίζει.

Βρίσχετε στον ήλιο; Κλείσετε τα βλέφαρά σας δι' όλίγα λεπτά και κουνί-σετε άπαλά το κεφάλι σας δεξιά κι' άρι-στερά.

Και τέλος. Μάθετε τα μάτια σας ν' ά-νοιγοκλείνουν όσον το δυνατόν σιγώτερα. Πώς; Δέν είναι εύκολο; Πρέπει να έ-πιβληθήτε στην τακτική κίνησι των βλε-φάρων σας.

Να και ή κίνησις που βλέπετε στην εικόνα. Κάμετέ την ως εξής:

1) Κρατώντας το κεφάλι ίσιο, χαμη-λώνετε τα μάτια σας όσον το δυνατόν πε-ρισσότερο σαν να προσπαθήτε να δητε κά-τι στην μπλουζα σας. Μείνετε έτσι έως ότου μετρήσετε πέντε. Σηκώσετε ψηλά, αλλά σιγά, τα μάτια σας σαν να θέλατε να δητε την ρίζα των μαλλιών σας. Με-τράτε πάλι πέντε. 'Επαναφέρετε το βλέμ-μα σας στην όριζόντια κατεύθυνσί του και ξαναρχίσετε 5 φορές.

2) Κρατώντας πάντα το κεφάλι ίσιο



φέρτε το βλέμμα σας δεξιά 5 φορές προς την δεύθυνση του αυτιού σας. Μετράτε 5. Έπειτα, άριστερα. Επαναρχίζετε 5 φορές την κάθε κίνηση. Για να κάνετε στο μάτι σας την κυκλωτική κίνηση κάνετε δια μίας τās άνωτέρω κινήσεις. Κλείνετε τα μάτια, σηκώνετε μόλις τα βλέφαρα δηλ. κατεβάζετε το βλέμμα, μετά το φέρετε από κάτω προς τα δεξιά, προς τα πάνω παρακολουθώντας το ουποτρόπως έναν φανταστικό κύκλο όσον το δυνατόν μεγαλύτερον. Φθάνετε να όητε το ταβάνι. Επανακατεβαίνετε άριστερά έως ότου φθάσετε κάτω. Επαναρχίζετε όλες αυτές τις κινήσεις 5 φορές. Εάν κάνετε χωρίς διακοπές αυτές τις κυκλωτικές κινήσεις τα μάτια σας θα όφελγηθούν πολύ άπ' αυτές.

Εφέρετε σε τί όφειλει ή Ζοζεφίν Μπαίκερ τις νεκρές της θλεφαρίδες και το λαμπερό της βλέμμα; Είς το γεγονός ότι ξέσσε να γυρίζη ταχίπινικα τα μάτια της. «Τα άεικίνητα μάτια μου» σās λέγει ή ίδια γελώντας δυνατά.

Όταν πλένετε τα μάτια σας, πρέπει να όρχνετε καλά το κεσάλι πίσω. Μήν κλείετε τα βλέφαρά σας, μήν κρατάτε το βλέμμα σας άκίνητο στο γυαλί που περιέχει το τονωτικό σας φάσμαχο. Το όροσι-στικό υγρό θα σας όφελγηση 10 φορές περισσότερο εάν κινήτε τα βλέσασά σας και εάν γυρίζετε το μάτι σας σε όλες τις κατευθύνσεις.

Και τέλος νιά να υποσέσουν τα μάτια σας να όφελγηθούν άκόμα περισσότερο, μήν ξεγυρνάτε να κτυπήσετε έλσσοά την άκρη των θλεσάρων σας νιά να παρακινήστε την κυκλοφορία του αίματος.

Μήν ξεγυρνάτε ότι τα μάτια σας είναι ό,τι εκφραστικώτερο έχετε.

ΥΓΙΕΙΝΗ
Αποφεύγετε τις κακές συνήθειες

το σημερινό και τελευταίο, για τα αίτια και την θεραπεία της παχυσαρκίας άρθρον, θα σας γράψω για την αποτελεσματικότητα και την όφέλεια των χρησιμοποιούμενων σήμερα για την καταπολέμησιν της—έκτός της τροφικής διαίτης—μηχανικών και φαρμακευτικών μέσων.

Και εν πρώτοις: Όφελούν και τίνι τρόπο οι διάφορες μεθοδικώς κι' έπιστημονικώς εφαρμόζόμενες σωματικές άσκήσεις;

Με τις μεθοδικώς εκτελούμενες άσκήσεις ό οργανισμός καταναλάσκει το περίπλεον του ληφθέντος από τις τροφές λίπος και ως εκ τούτου ό άσκήσις αποτελούν άμυντικό ούτως ειπείν μηχανισμό, για την προφύλαξη εκ της παχυσαρκίας. Γι' αυτό τον λόγο είναι και όφελιμοί.

Στην Ευρώπη, δίνουν μεγάλη σημασία στο ζήτημα της γυμναστικής. Η μέριμνα εκεί για την αισθητική υγεία των παιδιών εκδηλώνεται από το σχολείο κι' από την πιο τρυφερή ηλικία. Γιατι με τη γυμναστική διατηρείται ένα σώμα όρωαίο, γερό και καλοδεμένο. Στους έχοντες ίσως προδιάθεση παχυσαρκίας κι' εν γένει στους διάγοντες καθιστικό βίον, είναι άπαραίτητοι οι άσκήσεις, γιατί το περίσσειον εκ των τροφών ποσόν ένεργείας, άποσθίεται υπό μορφήν λίπους εις το σώμα των.

Όταν λοιπόν, έχει επέλθει πιά το άποτέλεσμα άπ' την έλαφρά άπισγναντική

δίαιτα για την όποιαν λεπτόμερως έγραψα στο προηγούμενο άρθρο μου, με την άποφυγή δηλαδή ώρισμων τροφών και όγι το τονίζω, με άνεπαρκή διατροφήν, τότε πρέπει να διατηρήσωμε τα άποτέλεσματα της διαίτης αυτής με μερικώς έλαφρές και μεθοδικά εφαρμοσμένες στο δωμάτιο ή στο ύπαιθρο άσκήσεις.

Οι άσκήσεις, όμως, αυτές δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι καμάτου κι' ούδέποτε να γίνονται κατά το διάστημα της διαίτοθεραπείας.

Και τώρα, οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της παχυσαρκίας; Αν ή πορεία δεν είναι γρήγορη και μακρά, τίποτε δεν άποδίδει. Η πορεία δεν δίνει αξία λόγου άποτελέσματα, παρά μόνον αν είναι ταχεία και όταν προκαλή άφθονη εφίδρωση. Πορεία τέτοιας φύσεως και διάρκειας μίας ώρας (6—7 χιλιομέτρων) μπορεί να προκαλή έλάττωση θάρους τουλάχιστον 1 κιλό ήμερησίως.

Άπό τα σπόρ, το κολύμπι, έχει εξ ίσου άριστα προληπτικά και θεραπευτικά άποτελέσματα, γιατί όχι μόνον κατά την άσκησή αυτήν ένεργούν όλοι οι μύες του σώματος, αλλά και γιατί το νερό άπορροφά σημαντικόν ποσόν θερμίδων.

Σε δεύτερη μοίρα έρχονται ή κωπηλασία και το τένις.

Σημειωτέον, όμως ότι ή αύξησις της άρτηριακής πίεσεως, ή πλημμελής λειτουργία της καρδιάς, των νεφρών ή του ήπατος, άποκλείουν τέτοιες άπόπειρες άσκήσεων.

Τέλος, οι διάφοροι μέθοδοι ήλεκτροθεραπείας που εφαρμόζονται κατά της παχυσαρκίας, τα φωτόλουτρα, καθώς και τα λουτρά παραφίνης, ένεργούν άποτελεσματικά.

Ένα πολύμορφο ταλέντο



Είναι μια εβδομάδα τώρα που ό γνωστός και συμπαθέστατος ποιητής και χιουμορίστας κ. Χρ. Πόρπασος, θεατρικός συνεργάτης της «Εβδομάδος» εμφανίζεται κάθε βράδυ στην «Όσας» Ζαππείου με εξαιρετική έπιτυχία. Η σεμνή εμφάνισίς του, ή όρσορή και διαυγεσάτη φωνή του, ή φυσική άπαγγελία του, το αυθόρμητο χιούμορ του, και προ πάντος οι πρωτότυποι στίχοι του, τον επέδωσαν ήδη στο δόσκολο κοινό της «Όσας» που του χαρίζει θερμά και παρατεταμένα χειροκροτήματα, ιδίως όταν άπαγγέλη το «Ένεγυροδαναιστήριον» και την «Μωοπία».

Ο κ. Πόρπασος είναι ένα άνήσυχο ταλέντο που εκδηλώνεται παντού: Στην ποίση, στην δημοσιογραφία, στο σατυρικό, στίχο, στο θέατρο, στην μουσική, στο διήγημα, στην άπαγγελία. Και παντού σημειώνει έπιτυχία.

τικά μάλλον για την τοπική άπισγνανση και όχι για τη γενική, γιατί κατορθώνουν να διαλύουν τα τοπικά λίπη, λόγω της άναπτυσσόμενης κατά την εφαρμογή των μεγίστης εφιδρώσεως.

Πάντως, όλες αυτές οι μέθοδοι πρέπει να εφαρμόζονται υπό άυστηράν ιατρικήν επίβλεψη, για ν' άποφεύγονται γενικέσ σοβαρές διαταραχές.

Τώρα, όσον άφορά τα εις το εμπόριον διαφημιζόμενα άπισγναντικά σπασιαλιτέ, αυτά πρέπει να χρησιμοποιούνται με μεγάλη προσοχή και φειδώ γιατί τα περισσότερά των, εκτός του ιδιού, ιδιούχογυ καλίου και των δραστικων καθαρτικων που εν πολλοίς και συγχρόνως περιέχουν και θορσοειδικόν εκχύλισμα, του όποιου ή χρήςις λόγω των άζωτικων άπωλειών, προκαλεί καρδιακές και νευρικές διαταραχές.

Όστε το ζήτημα της παχυσαρκίας είναι πολύπλοκο και τα αίτια ταύτης διάφορα, και συνεπώς δεν πρέπει με έπιπολαιότητα να υποβάλλεσθε σε θεραπείες επικίνδυνες κι' έξαντλητικές, αλλά μόνον με την ιατρικήν άυστηρά εξέταση κι' έπιστημονικήν παρακολούθησιν υπό πεπειραμένου ιατρού.

Δερματολόγος ιατρός
Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Σόλωνος 40

ΤΙ ΕΚΕΡΔΙΣΕ

Ο κύριος Παμπλούς ταξιδεύει στις Ήνωμένες Πολιτείες. Καθώς φοβάται για τα χρήματά του, δίνει στον ταμίαν του ξενοδοχείου του ένα χαρτονόμισμα των χιλίων δολαρίων να του το φυλάξη. Την επομένη ό κ. Παμπλούς ζητεί από τον ταμίαν τα χρήματα, ό ταμίας όμως άρνείται ότι έλαβε το ποσόν.

Έξέρχεται στενοχωρημένος ό κ. Παμπλούς και σπεύδει να συμβουλευθί κάποιον γνωστόν του δικηγόρον.

Εκείνος τον συμβουλεύει να παραλάβη ένα μάρτυρα, να παρουσιάσθί μαζί του στον ταμίαν και να του δώση παρουσία του μάρτυρος αυτού ένα νέον χαρτονόμισμα.

Ο κ. Παμπλούς εκτελεί την συμβουλήν του δικηγόρου του και κατόπι έπιστρέφει στο γραφείο του.

—Τώρα, του λέγει ό δικηγόρος, θα παρουσιάσθης μόνος σου στον ταμίαν και θα ζητήσης να σου έπιστρέψη το χαρτονόμισμα.

Ο ταμίας την φοράν αυτήν δεν άρνείται την έπιστροφήν των χρημάτων. Ο κ. Παμπλούς όμως άνησυχεί για τα χρήματα που κατέβαλε την πρώτη φοράν.

Έπισκέπτεται και πάλι τον δικηγόρον του και τον συμβουλεύεται.

—Υπομονή! του λέγει εκείνος. Αύριο το πρωί θα παραλάβης τον μάρτυρά σου, θα παρουσιάσθης μαζί του εις τον ταμίαν και θα του ζητήσης να σου έπιστρέψη τα χρήματα που του έδωσες μπροστά εις τον μάρτυρα.

Και την φοράν αυτήν, ό ταμίας, προς μεγάλην κατάπληξιν του κ. Παμπλούς, του έπιστρέφει δίχως άντηρήσεις το χαρτονόμισμα των χιλίων δολαρίων.

Τό ίδιο όμως βράδυ ό κ. Παμπλούς, που ήταν όλος χαρά, γιατί έσωσε τα χρήματά του, έπαρνε τον λεγαριασμόν του δικηγόρου. Του έζητησε αυτός πεντακόσια δολάρια, ως άμοιβήν του... κόπου του!

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Τετράστιχα

EIKONA...
Στου κάμπου απόψε την ιερή σιγή των πεύκων οι κορφές τονίζουν κάποιο «Μάρος Φυνέμπρ» τ' άγρι όπως τις δέρονε κι' όχρη σελήνη από ψηλά παράπνου ματιές κρυφές μέσ' άπ' τα γνέψια τα θολά στο νεκρό κάμπο σπέρνει...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ...

«Ανοιξίς!.. Μάγια, μύρα, φως πώς μου τεντώνουν τα φτερά του οίστρου μου, για ένα πέταγμα στής άρμονίας τις σφαίρες... Κι' ως, στών ρυθμών το χάιδεμα, κόρντα — ή ψυχή μου—σπαρταρά βυμον ύψωνω εύλαδικά στής Τέχνης τους αιθέρες...

ΕΡΩΤΙΚΟ...

Βγήκα να δρέψω άγριόκρινα στη χλοερή άκροσταμιά και με σπουδή μια πάνανθη να πλέξω σου άλυσίδα... μα πέρα ό έρμος το στρατι του γυρισμού, ως δε σ' είδα γ' άκαρτεράς σαν άλλους της άγριελιάς τη ριζαριά...

(Κορφοί)
ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

«Έλα τσιγγόνε...»

Πάψε Τσιγγάνε να παίξεις...σταμάτησε το πλάνο δοξάρι σου... Δεν θλέψεις πώς ξεσκίζεις τόσες καρδιές στο πέρασμά σου; Πάψε Τσιγγάνε να κλαίς... Το κλάμμα σου βουβό... σπαραχτικό ξεχύνεται άπ' τις θλιμμένες νότες του βιολιού σου και μπαίνει βαθιά στις καρδιές τις πονεμένες... κι' αυτές σε νοιάθουν γιατί άγάπησαν...

Παίξεις και κλαίγοντας παρακαλείς την άπισση καλή σου ξανά να γυρίση... Κι' όμως αυτή δεν έρχεται κι' ό πόνος σου μεγαλώνει. Δακρύζουν τα όμορφα μάτια σου και το βουβό σου παρόπινο ξεσπά κάθε βραδυά στο βιολί σου...

Πάψε Τσιγγάνε να κλαίς!.. Έκείνη δεν μπόρεσε να σε νοιώση... Δεν άξίζει για το χαμό της να κλαίς... Τσιγγάνε δεν άξίζει ν' αγαπάς... Ραγίζεις στο πέρασμά σου όσες καρδιές άγάπησαν... έπουλωμένες πλήγες ξανανοίγεις και το μικρό σου παρόπινο μπαίνει βαθιά στην ψυχή μου...

Πάψε Τσιγγάνε να δακρύξεις. Έμās τους Τσιγγάνους οι ξένοι μās μισούν... παίζε έναν εύθυμο σκοπό κι' έλα στη ζάλη του να λησμονήσωμε μιάν άτυχη άγάπη... που δεν μās ένοιωσε... και που δεν της άξίζει παρά μονάχα ή λησμονιά! «Έλα Τσιγγάνε!»..

ΤΣΙΓΓΑΝΑ Σ. Ρ.

Ξένες

Στην προκουμιά μέσ' στους άτμούς της πρωίνης όμίγλης το πλοίο σας—κύκνειο όραμα—ηρεμούσε Κι' έμεις, σαν κάτι έντός μας να θοηνούσα

τόσον ώχρσοί έπροσέμαμε την ώρα που για την μακρυνή σας χώρα θα κινούσε...

«Ένα πνιγμένο ώρδουάρ, εκεί στην άκρη κι' άπ' τις θαμπές μας κόγχες κάποιο δάκρυ τή φευγαλέα ιστορία είχανε σβύσει. Και τώρα φεύγατε—ώ Θεέ μου τί πικρία—

κι' έμεις την πονεμένη μας πορεία θ' ακολουθούσαμε ξανά, ξανά ως τη δύση Κι' ήλθε ή στιγμή και μια βραχύνή σι: ρήνο

εδόνισε την πνιγηρή άτμοσφαιρά και πέρα διωγμένα άπ' το ξεκίνημα κι' έκείνα κάποια λευκά πουλιά ξεσκίσαν τον άέρα

Ξένες Στις θλιθερές ύπάρξεις μας τις κυρασμένες

λίγη εύτυχία έσπείρατε ένα βράδυ. Κι' ύστερα... φύγατε άπαλά σα χέδι. Νά, νά, εκεί κάτω, το λευκό σας πλοίο... Νόρμα...Βιρζίνια...Γιόβια... Άντίο.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Laerimae regum

Τρία-τρία στην άράδα μολυβένια στρατιωτάκια ένας κούκλος μια τρουμπέτα κι' ένα όλόμαυρο γατί και πιο κει μια κολομπίνα με κατάκλανθα μαλλάκια

«Όλα σου τα όρωαία παιγνίδια, σε προσμένουνε μικρή μου σαν νάταν κινηματογραφικό σενάριο, κι' ή αλλοία θα πέση θοραιά, λίγα δάκρυα στις άκρες των θλεσάρων ή και όχι και θα τραθήξουμε αδιάφορα ό καθνας μας το δρόμο του σαν δυο κοινοί θεαταί ένώ, έλλοιμόνε, έμεις πρωταγωνιστούσαμε.

Μα—ώϊμε—δεν θα ξανάρθης! Μαύρο πέφτουν οι καύμοι μου και στα μάτια μου σταλάζει κάποιο δάκρυ θλιβερό.

Τα παιγνίδια σε προσμένουν. Κι' ό! Πώς μοιάζουν να σε κοάζουν πλάι σε κείνη τη παμπάλαιη των προγόνων ζωγραφιά.

Μα έτσι άνεγγίχτα θα μέσουν... Τώρα έσε δεν σου τριφάζουν άγγελούδια γιατί έχει ψηλά θε νάχρη τ' άγγελούδια συντροφιά.

Νεκρωμένος μένει ό κήπος που άλλως γλοχαντηρούσε το κρουσάλλινό σου γέλιο και βασίλευε ή γασά.

Μέσ' στο έρημό μας σπίτι τίποτε άλλο ως να μη ζούσε πλείρα σμυροά.

(Κέρκυρα) **ΣΠΥΡΟΣ Χ. ΠΑΟΛΙΝΕΛΗΣ**

Κι' απόψε νύχτωσ' άπαλά

Κι' απόψε νύχτωσ' άπαλά, —όπως τα χρόνια τα καλά— και βγήκαν τ' άστρα. Μά μοναχός μου τριγυρνώ κι' από το σπίτι σου περνώ κυττώ τη γλάστρα...

που σου κρατούσε συντροφιά ως που νάρθω μέσ' στη νυχτιά για να σε πάρω. Νά πιά, άγκαλιαστοί σφιχτά μέσ' άπ' τα πράσινα σπαρτά εκεί στο φάρο...

Θυμώμαι τις παλιές βραδυές που τραγουδούσαν οι καρδιές κι' οι δυο άντάμα... Μά όπως γυρίζουν τα παλιά, κάτι μου πνίγει τη λαλιά...σαν ένα κλάμμα.

Κι' απόψε νύχτωσ' άπαλά —κι' είναι τα μάτια μου θολά από το δάκρυ. Κι' οι όφθαλμοί π' άργοπερνούν πικρό θοράκι με κερνούν και πών στα μάκρη...

ΑΝΘΗΣ ΑΛΛΕΑΣ

...Μοιραία δά χωρίς ουμε

«Όλα τα πράγματα έχουν αρχή και τέλος τόσο τ' άσκημα, όσο και τα όρωαία!

Έτσι κι' έμεις μια μέρα, μοιραία, θα χωρίσωμε. Ναι, θα χωρίσωμε σου φαίνεται λοιπόν αυτό τόσο τρομερό; Γιατι με κυττάς με μάτια διάπλατα άπ' την κατάπληξη; Έπειδή είπα πως θα χωρίσωμε; Σε λύπησα; Συγχώρησέ με, δεν είπα πάντα την αλήθεια, κι' ή αλήθεια είναι πάντα τόσο πικρή, τόσο πικρή...

Μια μέρα, μοιραία, θα βάλουμε τη λέξη τέλος κάτω άπ' το δαμά μας, σαν νάταν κινηματογραφικό σενάριο, κι' ή αλλοία θα πέση θοραιά, λίγα δάκρυα στις άκρες των θλεσάρων ή και όχι και θα τραθήξουμε αδιάφορα ό καθνας μας το δρόμο του σαν δυο κοινοί θεαταί ένώ, έλλοιμόνε, έμεις πρωταγωνιστούσαμε.

Βλέπεις, καλέ μου, πως δεν είναι τόσο τρομερό θα συνθήσης συνήθεια είναι ή.

Έξρω, ναι, ναι, ξέρω τί θα μου πής. Πώς πάντα μου έπαρνε όλα τα πράγματα αφήριστα, πως είμαι ένα άμυλο πρελόκοκορο γι' αυτό και ό μελλοντικός χωρισμός μας μ' άφήνει τόσο αδιάφορη.

Σ' άφήνω να τα πιστεύης. Τι θα κείδεις τάχα αν σουβλερά την άγωνία που έγω μαυτεύοντας αυτόν τον χωρισμό, και πως όλες αυτές οι παιδιαστικές άνοησίες και κουταμάρες που σου λέω, τ' όρος αυτό της ξεγυριστιάς που έγω πάντα, δεν είναι παρ' ένας τρόπος για να σου κόψω τις άλθινές μου σκέψεις, τους φόβους μου, τις άνησυχίες μου;

ΣΑΝΤΟΥ

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράψτε καθαρά κι' από τη μιά μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου για το οποίο μάς γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Ε. Όσοι στέλνουν περισσότερα από όσα δέχουμε να έχουν υπ' όψει τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σίχζονται.

Στ. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε απάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθῆ υπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε καινούργια αποστολή πότε ελάβατε απάντηση στην προηγούμενη.

Ζημ. Ός γνωστόν η «Εβδομάς» κρίνει τα έργα των αναγνωστών της και δημοσιεύει τα εγκρινόμενα χωρίς καμμία χρηματική αμοιβή.

Γ. Φιλιάσιον. Έλήφθησαν και θα δημοσιευθούν.

Παν. Οικονόμου. Ένταυθα. Σας ευχαριστούμε θερμώς διά τα έκαστοτε αποσταλλόμενα σταυρόλεξα, αλλά σας παρακαλούμε να είναι κατά τι μικρότερα. Μ' αυτή την εύκαιρία συνιστούμε σ' εσάς μās στέλλουν ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ, να σχεδιάζουν διά σινιχῆς μελάνης, διότι άλλως ἡ ἐκτέλεσις των καθίσταται πολύ δύσκολος.

Γ. Μ. Προτοψάλτην. Ένταυθα. Τό διήγημά σας δεν είναι πολύ καλό, ωστόσο απέχει από το να είναι δημοσιεύσιμο. Αρχίστε από κάτι συντομώτερο και ἐν τμήματι διαβάσετε, διαβάσετε πολύ «Ελληνας πεζογράφους».

Μικροβύλαν. Ένταυθα. Τα ποιήματά σας είναι καλά, περισσότερο καλά από ὅτι θα μπορούσαμε να περιμένουμε λαμβάνοντες υπ' ὄψιν τήν ηλικία σας και τήν... βιογραφία σας. Αμφιβάλλουμε λοιπόν αν είναι δικά σας, και διατάζουμε να τὰ δημοσιεύσωμε. Αν θέλετε περάστε ἕνα ἀπόγευμα 4-5 ἀπό τὸ γραφείο μας.

Α. Μ. Αγίαν Παρασκευήν. Θα δημοσιευθῆ με τή σειρά του, ἀφοῦ συντομευθῆ και διορθωθῆ λίγο.

Ε. Κ. Α. Χαλάνδριον. Υπάρχει κάποια ἀσάφεια, κάποια ἀσυνέπεια στό πεζό σας. Ωστόσο, φαίνεται πως μπορείτε να γράψετε κάτι καλό. Προηγούμενος ἕμως ἐδουλεύετε μέσα στό μυαλό σας καθαρά τί θέλετε να πῆτε, κι' ἐπειτα γράψτε το. Προσπαθήστε να διαλέγετε θέματα πῶς πρωτότυπα. Περιμένουμε κάτι δικό σας.

Α. Κ. Σβορώνου. Ένταυθα. Προτιμούμε τὸ πεζό σας, τὸ ὁποῖο θὰ δημοσιευθῆ. Ἄλλα και τὸ ποίημα είναι ἀρετὰ καλό, θέλει ἕμως, διορθώμα. Διορθώστε το και στείλτε το σὲ λίγον καιρό.

Α. Ηδόνι τῆς Ροδόπης. Κομοτινήν. Ἡ τακτική πὸς ἀκολουθεῖτε, είναι ἡ ὀρθή. Δυστυχῶς, κανένα ἀπό τὰ σπαλέντα δεν είναι δημοσιεύσιμο. Ὁ μὲν «Ἐπιτάκιος Ὁσῆνος» ἔχει πῶς ἐξεζητημένο ρυθμό. Σὲ μιά τέτοια φόρμα, τὸ ποιήμα πρέπει να είναι πολύ καλό για να δημοσιευθῆ. Τὸ «Στὸν ἴδιο κῆπο» ἀπλοϊκό. Ὅσον ἀφορὰ τὸ τρίτο, δουλέψτε ἀκόμη και στείλτε το, ἀφοῦ περῶσα λίγος καιρός.

Φαίδραν Ρ. Προτιμούμε «Τὸ κάλεσμα», πὸς θὰ δημοσιευθῆ. Ἄλλα και τὸ ἄλλο είναι ἀρετὰ καλό, αν και θέλει διορθώμα.

Ε. Ντάρδαν, Ν. Κοκκινιά. Ἄν τὰ πράγματα είναι ἔτσι ὅπως τὰ γράφετε, βρίσκεισθε σὲ καλό δρόμο. Μολονότι τὸ διήγημα δεν είναι δημοσιεύσιμο, δείχνει ὡστόσο ὅτι ἔχετε κάποια φλέβα συγγραφική. Ἡ ὁποία ἕμως, θέλει δουλειά, δουλειά, δουλειά.

Τ. Ροδινόν, Χίον. Καλό και θὰ δημοσιευθῆ. Ἐτοιμοθάνατην. Ἡ δις Δόρα μάς παρακάλεσε να σὰς διαβιάσωμε ὅτι χαιρέται πῶς για τὴν ἀπόφασή σας. Είναι θεαταία ὅτι γρήγορα θὰ γιαιτρευθῆτε, και σὰς τὸ εὔχεται μ' ὄλη της τὴν καρδιά.

Στέφανον Φωτεινόν. Συν. Ν. Κρήνης. Τὸ πεζό σας θὰ δημοσιευθῆ. Σὰς συνιστούμε να ἐπιδιώξετε ἀκόμη περισσότερο τὴν πρωτοτυπία.

Α. Κ., Ένταυθα. Θα δημοσιευθῆ. Και σὲ σὰς συνιστούμε περισσότερη πρωτοτυπία.

Νάρκισσον. Ἡ ζητηθεῖσα διεύθυνσις είναι: Γ' Σεπτεμβρίου 15, Ένταυθα. Θ. Α. Παπαγεωργίου, Πάτρας. Τὸ «Γαρούφαλλον» καλό, ἀλλὰ θέλει μερικὲς διορθώσεις πρὶν γίνῃ δημοσιεύσιμο. Εὐαναστείτε το.

Α. Ν. Θ. Ἄλλεαν, Ένταυθα. Κρατούμε τὸ «Φτωχό μου σπίτι» πρὸς δημοσίευσιν.

Α. Ν. Εὐθυμίου, Ἰωάννινα. Ἡ πρότασίς σας δεν είναι εὐκολο να ἐφαρμοσθῆ. Ὅσο για τὸ ἀποσταλέν πεζό, θὰ σὰς ἐπαναλάβωμε ὅτι σὰς γράψωμε και προτιμούμενος: Μελέτη, μελέτη και πάλιν μελέτη. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρό στείλτε μάς κάτι ἄλλο.

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ 'Αγ. Αναργύρων 33 Τηλ. 28547 'Αρχισυντάκτης και ὑπεύθυνος: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Νικαίης 17. Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	δρ. 250
Ἐξάμηνος	125
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ	Λίραι 1.10
Ἐξωτερικῆς Δολλάρια	6
Τιμὴ Φύλλου Δραχμαί	5

Διευθυντής Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ. Διαδόχου Παύλου 40.

Πρὸς δὲ τῆς πούδρας να χρησιμοποιητε τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Alcool pur camphré	30 gr.
Teinture de benzoin	15 »
Eau de Cologne	60 »
Eau distillée	125 gr

Eau de rose	200 gr.
Glycerine	40 »
Borax	10 »

Oxyde de zinc	20 gr.
Resonine	12 »
Vaseline	20 »

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Αι ἀπαντήσεις του δερματολόγου Ιατροῦ μας

Δακωνικήν. Τὸ πρωί, μετὰ τὸ πλύσιμο και τὸ βράδυ πρωτοῦ κοιμηθῆτε, γὰ περνάτε ἐλαφρὰ ὄλο σας τὸ πρόσωπο κι' ἰδίως, τὴ μύτη με τὴν κάτωθι λοσιόν:

Alcool pur camphré	30 gr.
Teinture de benzoin	15 »
Eau de Cologne	60 »
Eau distillée	125 gr

Πρὸς δὲ τῆς πούδρας να χρησιμοποιητε τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Eau de rose	200 gr.
Glycerine	40 »
Borax	10 »

Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα να χρησιμοποιητε τὸ ἀσπράδι αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον ν' ἀφαιρήτε μετὰ 10 λεπτά μ' ἄφθονο γλιαρό νερό και κατόπιν να βάζετε τὴν πρὸ τῆς πούδρας λοσιόν:

Μελαχροινούλαν. Δυστυχῶς πρόκειται περὶ λεύκης και οἱ λευκὲς κηλίδες δεν είναι δυνατόν να ἐπανέλθουν στό φυσιολογικό χρώμα. Τὸ μόνο πὸς κατ' ὀρθοῦται μ' ἐιδικὴ θεραπεία είναι να μὴ ἐπεκταθῆ σ' ὀλόκληρο τὸ σῶμα ἡ πάθησι και σὲ μεγαλειότερη ἔκτασι. Αὐτὴ κατ' ὀρθοῦται με ἐνέσεις ἀζορμπίν και ὑπεριώδεις ἀκτίνες.

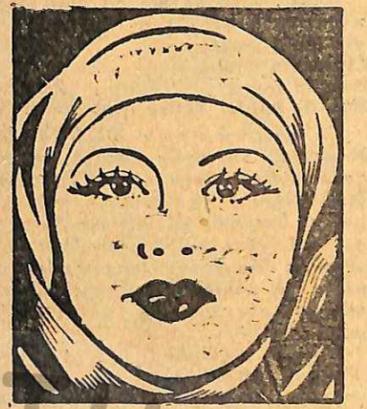
Μικρὴν Πατρινοπούλα. Πολὺ κακὴ ἡ μέθοδος τῆς ἀποφολιδώσεως τῆς ἐπιδερμίδος πὸς σὰς συνέστησαν και μ' ἀσχημὲς κατόπιν συνέπειες για τὴν δροσιὰ και τὴν ζωτικότητα τῆς ἐπιδερμίδος. Με προσοχή ἀλείψτε τὰ μέρη αὐτὰ με τὴν κάτωθι πομάδα ἐλαφρῶς κάθε βραδυ:

Oxyde de zinc	20 gr.
Resonine	12 »
Vaseline	20 »

Τὴν κρέμα πὸς ἤδη χρησιμοποιεῖτε να τὴν ἐξακολουθεῖτε μόνον πρὸ τῆς πούδρας. Μετὰ 1 μῆνα ξαναγράψτε μου και πάλιν. Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα ἀπαραιτήτως να χρησιμοποιητε τὸ κτυπημένο ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον ν' ἀφαιρήτε μετὰ 10 λεπτά μ' ἄφθονο γλιαρό νερό.

Θαλίτσαν, Αἴγινα. Να περνάτε ἐλαφρὰ δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα με κατ' ὀρθοῦ ἀσπρο οἰνόπνευμα τὴν μύτη. Να χρησιμοποιητε τόσο για τὸ βραδυνο και

Τὸ μυστήριον τῆς γυναίκας πὸς ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ



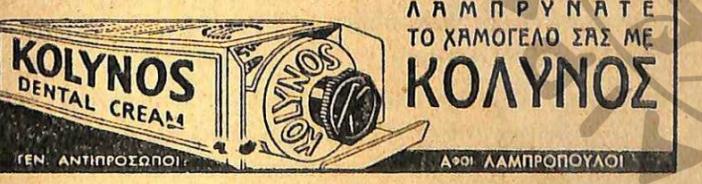
Η ΚΟΛΥΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

διότι ἐν σωληνάριον ΚΟΛΥΝΟΣ διαρκεί δυὸ φορές περισσότερο.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ είναι μία συμπεπυκνωμένη ἐρηστημική ὀδοντόκρεμα εἰς τὴν ὁποῖαν δεν ἔχει προστεθῆ ὕδωρ ἢ ἀνώφελα συστατικά με τὸν σκοπὸν να φανῆ μεγαλύτερον τὸ σωληνάριον.

Ἐν ἑκατοστόμετρον αὐτῆς τῆς συμπεπυκνωμένης ὀδοντόκρεμας ἀρκεί διὰ να διατηρήσθε ὑγία και ἀποστράποντα δόντια. Δοκιμάσατε ἀπὸ σήμερον τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ και θα δῆτε ὅτι

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δεν περιέχει σκληρὰς οὐσίας Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ είναι πλέον οικονομική.



ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΚΟΛΥΝΟΣ



— Ἐδοκίμασα και ἄλλη καινούργια πούδρα, ἀλλὰ δεν ἔμεινα εὐχαριστημένη και ὅμως ἐδημοσίευσαν στίς ἐφημερίδες ὅτι κάνει θαύματα.

— Να κάνης ὅτι κάνω κι' ἐγώ: να μεταχειρίζεσαι τὴν πούδρα «ΠΟΜΠΕΙΑ» δεν ὑπόχεται θαύματα, ἀλλὰ σου δίδει τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ ὀμορφιά σου ἀπέδωκε ὄλην τῆς τὴν γοητεία.

ΣΥΓΚΡΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ «ΛΕΥΚΗΝ» ΜΕ ΜΙΑΝ ἄλλη ΠΟΥΔΡΑΝ ΠΟΥ ΛΕΓΕΤΑΙ «ΛΕΥΚΗ» ἌΛΛ' Ἡ ΟΠΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕΙΝΕ ΓΚΡΙΖΙΑ, ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ ΠΟΜΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕΩΣ L. T. RIVER

Τώρα ἀγαπώμεθα περισσότερο παρὰ ποτέ. Ἐνα διάστημα ἡ ἀγάπη του εἶχε κρυφάσει. Ἐγνώρισα τὸ γυναικί. Αἱ ρυτίδες μου μ' ἔκαναν να φαίνομαι ὀλιγώτερον ἀπὸ 30. Δεν γνωρίζω τὸν λόγον ἀλλὰ τὸ ὄφελος στήν Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἀπὸ τὴν ἐπομένην τῆς πρώτης τῆς χρήσεως ἐξεπλάγην πόσον ἐφαινόμην φρέσκη και νέα.

Ἡ Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, είναι τὸ μόνον μέσον διὰ να ξαναδώσετε εἰς τὰ κῦταρα τῆς ἐπιδερμίδος τὴν ζωηρότητα τῆς νεότητος.

Περιέχει «Biosel» ἀποτέλεσμα τῆς θαυμασίας ἐπιστημονικῆς ἀνακάλυψεως τοῦ περιφήμου Dr. Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, τὸ ὁποῖον τρέφει τὴν ἐπιδερμίδα με ἐκχύλισμα προσεχόμενον ἀπὸ τὰ κῦταρα τῶν ζώων.

Ὅτι ἔκανε αὐτὴ ἡ γυναίκα μπορεῖτε και σεις να τὸ κάνετε.

Δοκιμάσατε και σεις ἡ ἴδια τὴν κρέμα Τοκαλόν, τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Μεταχειρίσεσθε τὴν Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος ροῦ) τὸ βράδυ πρωτοῦ κατακλιθῆτε. Τὸ πρωί μεταχειρίσεσθε τὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα (χρώματος λευκοῦ). Εἶνε στυπτική, τωνατική και θρεπτική και ἀποτελεῖ τὴν καλύτεραν θύσιν διὰ τὸ μακιγιάρισμα.

θάσιμα ύσον και πρό της πούδρας την κάτωθι λοσιόν:

- Eau de roses 10 gr.
- Glycerine neutre 40 »
- Eau de laurier-cerise q. s. pour 105 gr.

Δύο φορές την εβδομάδα, να χρησιμοποιήσετε το αούγ. Την μὲν μιά φορά σκέτο άσπράδι, και την άλλη σκέτο τόν κρόκο. Μετά 10 λεπτά ξεκαθαρίζετε τὸ πρόσωπο μ' άφθονο χλιαρό νερό.

Δ. Θεσσαλονίκη. Ἐφόσον ἡ ἐπιδερμὶς εἶναι ξηρά, καθὼς τώρα μοῦ γράφετε, δὲν μπορούμε νὰ δράσωμε ἀποτελεσματικὰ γιὰ τὴν διαστολὴ τῶν πόρων, γιὰτὶ τὸ εἰδικὸ φάρμακο ποῦ θὰ χρησιμοποιηθῆ θ' ἀποξηράνῃ ἀκόμα περισσότερο τὸ δέρμα τοῦ προσώπου. Μήπως ὅμως, οἱ πόροι ποῦ μοῦ περιγράφετε εἶναι οὐδὲς ἀπὸ παλῆς σπυριά; Ὅπωςδὲ ποτε τώρα θὰ κάνετε τὰ ἐξῆς, καὶ νάχετε ἐμπιστοσύνη στὸ φαρμακοποιὸ σας γιὰτὶ δὲν εἶναι δύσκολα πράγματα: δύο φορές τὴν εβδομάδα θὰ χρησιμοποιῆ ἡ κρέμα σας τὸ άσπράδι τοῦ αούγ. Πρό της πούδρας θὰ χρησιμοποιῆ τὴν κάτωθι λοσιόν:

- Eau de roses 200 gr
 - Glycerine 50 »
 - Borax 10 »
- Κάθε βράδυ δὲ καὶ τὸ πρωὶ μετὰ τὸ πλύσιμο θὰ περνῆ τὸ πρόσωπό της μὲ τὴν ἐξῆς λοσιόν:
- Glycerine neutre 40 gr.
 - Eau de roses 10 »
 - Eau de laurier cerise q.s. pour 105 »

Ἄναγνώστην «Ἐβδομάδα», Κέρκυρα. Δυστυχῶς ζητᾶτε τὴν σωτηρίαν τὴν δωδεκάτην ὥραν. Ἐν τούτοις ἂν ἀκολουθήσετε τὴν τακτικὴν ποῦ σᾶς γράφω μ' ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ θὰ περισώσετε ὅσα ἔχετε καὶ θὰ τονωθοῦν καὶ ὕσον οἱ ρίζες δὲν ἔχουν καταστραφῆ. Κάθε 2 μέρες νὰ κάνετε ἓνα ἑλαφρὸ μασάζ στὸ τριχωτὸ τῆς κεφαλῆς μὲ τὴν ἐξῆς πομάδα:

- Soufre precipité 1,50 gr.
- Goudron purifié 1,50 »
- Savon noir 0,50 cent.
- Baume de Peou 0,50 »
- Vaseline 20 gr.

Μετὰ τὸ μασάζ νὰ σκουπίζετε καλὰ τὸ κεφάλι σας μὲ μιά γνουδάτη πετσέτα, ἀφαιρώντας ἔτσι τὴν αἰοιφή. Τὴν ἄλλη δὲ ἡμέρα, τὸ πρωὶ, νὰ κάνετε μιά φριξιδὸν, τῶν οἰζῶν μὲ τὸ κάτωθι φάρμακο:

- Acide acetique 2 gr.
- Chlorhydrosulfate de quinine 1 »
- Teinture de romarin 5 »
- Teinture de jaborandi 35 »
- Alcool 130 »
- Ether sulfurique 18 »

Μετὰ διμήνον κοῦρα ξαναγράφετε μοῦ. Κ ἄ π ο ι α ν. Ἡράκλειον. Χωρὶς ἐνέσεις δὲν θὰ ἀπαλλαγῆτε ὀριστικὰ ἀπὸ τὴν δερματικὴν σας αὐτὴ πάθησι. Λοιπόν, ν' ἀρχίσετε νὰ κάνετε ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἐνδομυϊκῶς ἀπὸ μίαν ἐνέσιν Ἀντισταφυλὸ Παστέρ ντ' Ἀτέν. Ἐν ὄλῳ θὰ κάνετε 18 ἐνέσεις. Ἐπίσης, νὰ κάνετε μερικὰ θειού-

ΑΦΙΞΕΙΣ

Ἐπανῆλθεν ἐκ Νέας Ὑόρκης ὁ κ. ΖΩΡΖ Διευθυντὴς τοῦ Κομμωτηρίου ΖΩΡΖ Ἀκαδημίας 5, καὶ τῶν ὑποκαταστημάτων αὐτοῦ «ΣΕΣΙΑ» Κηφισίας καὶ «ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ» κατόπιν διμήνου παραμονῆς, παρακολουθήσας καὶ σπουδᾶσας τὴν τελευταίαν ἐξέλιξιν τῆς Κομμωτικῆς τέχνης, καὶ τῆς ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, ἐργασθεὶς πρὸς τοῦτο εἰς τὸ μέγα Ἰνστιτούτον Καλλονῆς ΣΑΒΟΪ Πλάτ της Ν. Ὑόρκης.

γα γενικά λουτρά. Εὐνόητον ἔτι δὲν θὰ βουτᾶτε μέσα καὶ τὸ πρόσωπο ἀλλὰ μέχρι τοῦ λαιμοῦ. Νὰ κάνετε στὸ πρόσωπο ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἀπὸ ἓνα ἀτυόλουτρο διαρκείας 10 λεπτῶν καὶ κατόπιν ν' ἀλείψετε τὰ σπυράκια μὲ τὴν ἐξῆς αἰοιφή:

- Camphre 0,10 cent.
- Acide salicylique 0,10 cent.
- Oxyde de zinc 1 gr.
- Vaseline 4 »
- Lanoline 4 »

Δερματολόγος ἰατρός
Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Σόλωνος 40

Ρωμάντο



Κρατήστε τὴν ὄψη σας ὅλη τὴ βραδυὰ ὅπως τὴν εἶδατε μπροστὰ στὸν καθρέπτη σας.

Θὰ καταστρέψετε τὸ ρωμάντισο μόλις βγάλετε τὸ πομπό: σας καὶ ξαναπουδραρισθῆτε. Ὅταν ντύνεσθε χρησιμοποιήσατε ἓνα ἑλαφρὸ στρώμα τῆς πούδρας ΡΕΑ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ χρειασθῆ νὰ ξαναπουδραρισθῆτε ὅλη τὴ βραδυὰ, ἐπειδὴ αὐτὴ περιέχει ἓνα μυστικὸν στοιχεῖον ὠφέλιμον διὰ τὸ δέρμα σας, ποῦ διατηρεῖ τὴν δροσερότητα ὅπως τὴ στιγμή ποῦ ἀφήσατε τὸν καθρέπτη.

ΕΛΕΝΗ ΝΤΕ ΡΟΖΕ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 29)

ταίος, ὅμως, λυρική. Γιὰ τὸ λόγον αὐτὸ ξεκουφαίνα διαρκῶς μὲ τὸ τραγοῦδι μου τοὺς δικούς μου καὶ τοὺς δασκάλους μου.

— Καὶ στὸ ἑλαφρὸ μουσικὸ θέατρο; — Ἡ πρώτη μου ἐμφάνισις ἔγινεν ὡς ντιζέζ.

Ἡ πρωτοντεμπουτάρισα λοιπόν, στὴν «Ὀασί» τοῦ Ζαππεῖου στὸ 1934 ὅπου σημείωσα μὲ τὸ ταγκὸ «Θὰ γυρίσης ἰανά» μεγάλην ἐπιτυχία. Ἡ ἐπιτυχία μου αὐτὴ μὲ ὠδήγησε καὶ στὰ γραμμόφωνα. «Ἐγύρισα» λοιπόν, τὸ πρῶτο μου τραγοῦδι: στὴν «Κολούμπια» στὴν ὁποίαν ἐργάζομαι πάντα. Κρεάθησα τὸ τραγοῦδάκι τοῦ κ. Σαββίδη «Ποτέ μου δὲν σὲ λησμονῶ» καὶ ἀπὸ τότε τραγοῦδαγα συντόματα σὲ δίσκους καὶ σὲ διάφορα θανωτάτα. Ἐγὼ τραγοῦδῆσαι ἐκτός ἀπὸ τὴν «Ὀασί» καὶ στὴς «Ἀγελᾶδες» τοῦ Ζαππεῖου, στὴν Κρήτη, στὴν Πάτρα, καὶ σ' ἄλλες μεγάλες πιάτσες.

Εἶναι γνωστὸ πὼς ἡ κ. Ντέ Ροζέ διέφραψε πραγματικὰ. Οἱ δίσκοι τῆς σημειοῦνουν ρεκόρ ἐπιτυχίας καὶ οἱ προσκλήσεις ἀπὸ διάφορες ἐπαρχιακὰς πόλεις κεραιθάνουν ἄφθονες.

Ἄλλ' ἄς ἀφίσουμε τὴν ἴδια νὰ μᾶς μιλήσῃ γιὰ τὰ σουζέ της:

— Τὰ μεγαλύτερα δικὰ μου σουζέ σὲ δίσκους εἶναι ἡ «Παλόμα», τὸ «Σδύνω», ἡ «Ἀπόψε θάρῳ», τὸ «Ἰατὶ δὲν μ' ἀγαπᾶς».

Ἡ κ. Ντέ Ροζέ τραγοῦδᾶ μὲ ἐπιτυχία καὶ στὸ ραδιόφωνο.

— Πρέπει νὰ σημειώσετε ὅτι εἶμαι ἰοτυχῆς ποῦ ἐπικοινωνῶ μὲ τὸ πανελλήνιο καθε φορὰ ποῦ θρίσκωμαι μπροστὰ ἀπὸ τὸ μικροφῶνο τοῦ σταθμοῦ μας. Ἡ ἰδέα πὼς μεταδίδω ἐλληνικὰ τραγοῦδια καὶ στοὺς ξενητεμένους Ἑλληνας, ὁμοίως μὲ συχνικεῖ. Τραγοῦδῶ κάθε Παρασκευὴ βράδυ μὲ τὸ συγκρότημα Δέληφ ταλῆες ἐπιθεωρήσεις, μαζί μὲ τὴν διδακτορὴν Ἰατροῦ καὶ τοὺς κ. κ. Ὁρ. Μακρῆ καὶ Γ. Γαβριηλίδη. Στὸ πιάνο ὁ μαεστρὸς Σακελλαρίδης. Μὰ δίνω καὶ διὰ μου προγράμματα ἑλαφρᾶς μουσικῆς.

— Ὡς ἀπριμαντόνα ποῦ πρωτοεμφανισθῆκατε;

— Στὸ «Περροκέ». Στὸ ἔργο «Μοσχολάγκας τῆς Ἀθήνας» τοῦ κ. κ. Μ. Κατριβάνου—Ζ. Θάνου. Ἐκεῖ μὲ ἐξέτιμησαν οἱ κ. κ. Πατρικίος καὶ Ἰατροῦ καὶ μὲ πῆραν στὴν «Ὀπερέττα Πρωτεύσεως». Τώρα παίζουμε στὴν «Ἐβουμη Χήρα» καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ δώσουμε τὸν «Μακρῆ, Κοντό καὶ Σία» τοῦ κ. Σακελλαρίδη. Λένε πὼς ἔχω ἐπιτυχία. Πάντως εἶμαι ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὸν ἐαυτὸ μου.

— Ὅτεομε νέαν ἀδιάκριτη ἐρώτηση; — Πὼς γνωρίσατε τὸν σύζυγόν σας Μπάμπη Κοκῶρη;

— Νὰ σᾶς τὸ πῶ εὐχαρίστως: Γνωρισθῆκαμε στὴν Ἀκαδημία Νικολάου, ὅπου φοιτοῦσε καὶ ἡ ἀδελφῆ σου, ἡ γνωστὴ ὑψίφωνος δὲς Κικὴ Κοκῶρη. Μ' ἐκάλεσε λοιπόν, τὴν Πρωτοχρονιά σπῆτι τῆς γιὰ νὰ χαιρετήσω καὶ τὴν Κικὴ ποῦ ἐρωταζε τὴν ὀνομαστικὴ τῆς ἐορτῆ. Ἡταν μιά βραδυὰ περφομη. Γλεντήσαμε ἀληθινὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Τραγοῦδῆσαμε καὶ χορέψαμε μαζί μὲ τὸν Μπάμπη μου ἓνα-δύο χοροὺς. Τοῦ ἄρεσα φαίνεται. Μοῦ ἄρεσε καὶ ἐκεῖνος. Καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ ξαναπᾶω νὰ χορέψουμε. Πῆγα. Καὶ περάσαμε πολὺ καλά. Χορέψαμε καὶ

τρίτη φορὰ μαζί. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ, τὸν χορὸ τοῦ... Ἡσαίαι...

— Λένε ὅτι λατρεύετε τὸ εὐζυγὸ σας καὶ ὅτι εἰσάσατε πάντα ἐρωτευμένη μαζί του. Εἶναι ἀλήθεια αὐτό;

Ἡ χαριτωμένη συνομιλήτριά μας χαμογελά. Κι' ἐπειτα μᾶς ἀπαντᾶ ναζιάρικα.

— Ἀληθῆστατο! — Λένε ἀκόμα ὅτι ἀγοράσατε ἄλογο στὸ Ἰπποδρόμιο...

—Ναί, ἀγόρασα ἀλλὰ μὲ χρήματα ποῦ πῆρα ἀπὸ τὴν μητέρα μου, καὶ ὅχι ἐπιμοῦ τὸ ἔχρησαν, ὅπως πολὺ κακῶς διέδοθη.

— Ἐχετε περιπέτειες;

— Ὅθ εἶχα πολλές. Ἀλλὰ τίς ἀποφεύγω. Παντρεμένη γυναῖκα ἐγώ...

— Πὼς περνᾶτε τὴ μέρα σας;

— Στὸ σπῆτι, στὴς πρόδες καὶ στὴν παράστασι. Μ' ἀρέσει πολὺ τὸ νοικοκυριὸ καὶ ἡ ἡσυχὴ ζωῆ. Ἀποφεύγω πολὺ τοὺς θεοῦδους καὶ τὴν πολυκοσμία.

— Καὶ ὁ κινηματογράφος;

— Κι' αὐτὸς μ' ἀρέσει. Μάλιστα ἔχω προτάσεις καὶ ἀπὸ τὸν κ. Νόβακ νὰ παίξω σὲ «σούρτες» μουσικὰ.

—Διηγηθῆτε μᾶς κανένα σας ἀνέκδοτο.

Ἡ κ. Ντέ Ροζέ σκέπτεται γιὰ λίγο.

— Μιά φορὰ κάποιος ποῦ ὑπεγράφετο θευμαστῆς μου, μουστεινε τακτικὰ γράμματα φλογερά καὶ μοῦ ἐξέφραξε τὸν ἐρωτὰ του. Μοῦ ἔστειλε λουλοῦδια, καὶ ὅπως ἔμαθα ἀπὸ κάποιον γείτονα του, ἀγόρασε ἓνα γραμμόφωνο μαζί μὲ ὄλους μου τοὺς δίσκους τοὺς ὁποίους ἔδασε νύχα μέρα. Μὲ παρακολουθοῦσε τυφλά.

Ἀλλὰ μιά μέρα ποῦ μὲ σταμάτησε στὸ δρόμο τοῦδαίξα τὴ θέρα μου καὶ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Δὲν ἔδλεπε πὼς ἦμουν παντρεμένη;

— Ἐμ, πὼς νὰ δῆ, ἐφόσον σᾶς ἀκολουθοῦσε... τυφλῶς...

Ἡ κ. Ντέ Ροζέ γελά, μαζί μ' αὐτὴν καὶ ὁ παριστάμενος στὴν συνέντευξι καὶ παρακολουθῶν τίς πρόδες τῆς ὀπερέττας γνωστὸς βαρῆτονος κ Λευτέρης Τερζῆς. Μὰ οἱ ἐρωτήσεις ἐξακολουθοῦν:

— Ἐχετε πολλοὺς θαυμαστὰς;

— Πάρα πολλοὺς. Ἀλλὰ... ἐκ τοῦ μακρόθεν... Ἀπαγορεύονται οἱ προσεγγίσεις...

— Σᾶς ἀρέσουν τὰ σπῆρ;

— Πολὺ. Ἀλλὰ λόγῳ τοῦ ὅτι εἶμαι πολὺ ἀπηχολημένη μὲ τὸ θέατρο, τὸ ραδιόφωνο, τὰ γραμμόφωνα καὶ τὸ σπῆτι, δὲν μοῦ μένει καθόλου καιρὸς. Γι' αὐτὸ ὅταν τύχῃ νὰ πάω καμμιὰ ἐκδρομὴ, προσπαθῶ νὰ κάνω ὅλα τὰ σπῆρ: κολύμπι, ἵππασια, ποδήλατο κλπ.

— Τί ὀνειρεύεστε; — Ἡ κ. Ντέ Ροζέ κάπως μελαγχολεῖ. — Ἄλλα ὀνειρεύομαι, λέει, καὶ ἄλλα βρῆκα. Βέβαια, καὶ ἡ ὀπερέττα μ' ἀρέσει καὶ τὴν ἀγαπῶ, μὰ ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα νὰ βγῶ στὸ Μελόδραμα. Γι' αὐτὸ καὶ ἐσπουδάσα στοῦ κ. Νικολάου. Ἦθελα νὰ πάω στὸ ἐξωτερικὸ νὰ τελειοποιηθῶ στὸ τραγοῦδι καὶ νὰ διαπρέψω στὴν ὀπερα. Πάντως, τὸν χειμῶνα θὰ δώσω μιά παράστασι τῆς «Ματτεροφλάου» στὰ Ὀλύμπια. Ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχω.

Τῆς τὸ εὐχόμεθα καὶ ἀποχωροῦμε.

ΧΡ. ΠΥΡΡΙΑΣΟΣ



Κρισιαντίνη ΡΕΥΣΤΗ
Ἡ Περμανάντ σκληραίνει τὰ μαλλιά καὶ τὰ θαμπώνει. Ἡ μπριγιαντίνη FIX τῆς Ἀρματοποιῆς L. T. RIVER κάνει τὰ μαλλία ἀπαλά καὶ στιλνά. Χρησιμοποιεῖται μὲ ἓνα θαποριζατέρ καὶ συγκρατεῖ τὰ μαλλία χωρὶς νὰ κολλοῖ

ΓΕΩΡ. ΑΠΕΡΓΗΣ
παθολόγος - ἰατρός
Δέχεται 5 - 8
Σόλωνος 85
Ἄος δρόμος

Διατηρήσατε τὰ μαλλιά σας μὲ τὸ **ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ**

PÉTROLE HAÏN

«Τὰ μυστήρια τῆς Κεφαλονιάς»

(Συνεχισμα απο τη σελισα 12)

σκαράτου και τοῦ βιβλίου του, ὑβριστικὸ φυλλάδιο με τίτλο: «Τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐν Κεφαλληνίᾳ ἢ ὁ ἀσεβὴς Ἀνδρέας Λασκαράτος».

— ΕΒ —

Λίγες μέρες ἀφοῦ ἐγένεν ὁ ἀφορισμὸς, ὁ Λασκαράτος δὲν μπορούσε πιά νὰ ζήσῃ στὴν Κεφαλονιά!

Οἱ παπάδες διέδιδαν στοὺς θαρκάρηδες και στοὺς χαμάληδες ὅτι ὁ ἀφορισμὸς στὸ βιβλίο του θλαστήματι τὸν Χριστὸ και τὴν Παναγία, περιγελάει τοὺς Ἁγίους και ἄλλα τέτοια. Καὶ ὁ ὄγλος ἐξαγοιῶθη κατὰ τοῦ Λασκαράτου. Μία μέρα στὴν ἀγορὰ ἕνας χαμάλης τὸν ἔφτυσε στὸ πρόσωπο.

Τότε ἡ ἀστυνομία τῆς Κεφαλονιάς παρήγγειλε στὸν Λασκαράτο νὰ φύγῃ γιὰ λίγον καιρό, ὅσο νὰ ἴσυχάσουν τὰ πνεύματα. Καὶ ὁ Λασκαράτος ἔφυγε μιά νύκτα γιὰ τὴν Ζάκυνθο. Ἐφθασαν ἐκεῖ τὴν 16 Μαρτίου 1856.

Ἐκεῖ τὸν ὑποδέχθηκαν ἀπὸ τὸ λιμάνι με χυδαίες βρισιές. Δυὸ χαμάληδες συμπολίτες του τὸν ἔφτυσαν στὸ πρόσωπό του. Ἦταν Κυριακὴ πρωΐ, και καθὼς ὁ Λασκαράτος ἐπήγαινε σ' ἕνα συγγενικὸ του σπίτι νὰ βρῆ ἄσυλο, ἄκουσε τίς καμπάνες νὰ νεκροσημαίνου. Σὲ λίγο ἔμαθε ὅτι ἐγένετο νέος ἀφορισμὸς ἐκεῖ ἐναντίον του γιὰ τὸ βιβλίο του. Ὁ ἐκεῖ Ἐπίσκοπος Νικόλαος Κοκκίνης ἐμμήθη τὸν συνάδελφό του τῆς Κεφαλονιάς.

Στὴν Ζάκυνθο ὁ Λασκαράτος ἔμεινε 15 μέρες και κατόπι ἔφυγε γιὰ τὸ Λονδίνο. Ἐκεῖ ἔκανε τὸν δικηγόρο και τὸν δάσκαλο τῆς Ἑλληνικῆς και τῆς Ἰταλικῆς. Κι' ἔμεινε ὡς τὸ 1857 τὸν Γενάρη, ὅποτε ξαναγύρισε στὴν Ζάκυνθο.

Μὰ και αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ ὄγλος ἔβρισε τὸν Λασκαράτο και τὸν ἐπρόσβαλε και οἱ ἄστοι τὸν ἀπέφευγαν. Αὐτὸς περφοροῦσε τὰ πάντα και κατἄφερε, νὰ

ἐκδώσῃ ἐκεῖ και τὴν ἑφημερίδα του ὁ «Λύχνος».

Στὸ Λονδίνο ὁ Λασκαράτος ἐγράψε και τὴν «Ἀπάντησι στὸν ἀφορισμὸ», ποὺ τὴν ἐτύπωσε ἀργότερα, ὅταν ἐγύρισε στὴν Ἐπτάνησο. Σ' αὐτὴν ἀντικρούει φράσι πρὸς φράσι τὸν ἀφορισμὸ.

— ΕΒ —

Ἐπαθε πολλὰ ὁ Λασκαράτος, ἐξ αἰτίας τοῦ ἀφορισμοῦ του, γιὰτὶ ἐτύπωσε τὰ «Μυστήρια τῆς Κεφαλονιάς». Ὡστόσο δὲν ἄλλαξε τίποτε ἀπὸ τίς ἀρχές του. Στὴν ἑφημερίδα του «Ὁ Λύχνος» ἐξακολουθοῦσε νὰ γράφῃ με τὸ ἴδιο πνεῦμα τοῦ βιβλίου ἐκείνου. Τὰ ἴδια θέματα τὸν ἀπασχολοῦσαν, τίς ἴδιες ἀρχές ἐξέθετε και με τὴν ἴδια και περισσώτερη δύναμη τίς ὑπεστήριζε.

Μὰ τώρα πιά ἡ ἀντίδραση ἀδυνατίει... Ὁ ἀφορισμὸς ἀρχισε νὰ ξεγινιέται.

Μὰ γιὰ νὰ ἐξυτελίσῃ τὸν ἀφορισμὸ του ὁ Λασκαράτος ἔκαμε και τὸ ἀκόλουθο: Τίς ἀρχές τοῦ 1862 διοργανώθηκε στὴν Κέρκυρα μιά ἔκθεσι διομηχανικῶν προϊόντων τῆς Ἐπτανήσου. Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1862 λοιπὸν ὁ Λασκαράτος ἔστειλε στὴν Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως τὸ κείμενο τοῦ ἐναντίον του ἀφορισμοῦ τοῦ 1862, καθὼς και τὴν στηλίτευσι τῶν «Μυστηρίων τῆς Κεφαλονιάς» μαζί με ἕνα γράμμα του, γεμάτο εἰρωνία γιὰ ὅσους εἶχαν συντελέσῃ νὰ γίνῃ ὁ ἀφορισμὸς.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως δὲν ἐξέθεσε τὸν ἀφορισμὸ, μὰ ὁ Λασκαράτος ἐδημοσίευσε στὸ «Λύχνος» του τὸ γράμμα του πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴ και τὴν ἀπάντησι ἐνὸς φίλου του ποὺ κατέθεσε τὸ ἔκθεμα.

Τότε κανεὶς δὲν βρέθηκε πιά ν' ἀπάντησῃ στὸν Λασκαράτο. Καὶ ὁ Λασκαράτος γράφει στὴν αὐτοβιογραφία του ὅτι, αὐτὸ εἶναι «ὀλοφάνερη ἀπόδειξι ὅτι στὸν ἀγῶνα ποὺ ἄρχισα τὸ 1856 κατὰ τῆς ἀγροτίας, βρέθηκε τότες κύριος τοῦ πεδίου τῆς μάχης».

Ἔτσι 6 χρόνια μετὰ τὴν ἐκδοσι τῶν «Μυστηρίων τῆς Κεφαλονιάς» ἔπαυσε και ὁ δεινὸς ἀγῶνας τοῦ Λασκαράτου γιὰ τὸ βιβλίο του και οἱ προσβολές του ἐξ ἀφορισμοῦ του.

Φ. ΓΙΟΥΛΛΗΣ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν παιχιδιῶν τῆς σελ. 55

ΣΤΑΥΡΟΛΕΒΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Βασιλεύουσα. 2) Μοτέρ—Σηχός—Ἑλένη. 3) Ἰλῆ—Νά—Ράς—Ρ. Ρ. — Π. Ὁλ. 4) Ἀνασσα—Πολύ—Θεᾶς— Δώματα. 5) Ἐτῆ—Ποῦς—Δός—Ἀφοῦ—Ναί. 6) Οἱ—Α. Μ.—Ἄργος—Ἐν—Ἀδ. 7) Μπαλζάκ—Α. Ω.—Ἄτι—Σί—Εἰκοστή. 8) Βάσιμα—Σημαίνω. 9) Ἰκμάς—Ρό—Ἄρτεμις—Ἰδῆ—Κακό. 10) Α. Α. Ρ. Υ.—Ἄδο—Λίτια—Ἄνω—Νέβας. 11) Τ. Μ.—Ρᾶ—Σῆς—Π. Α.—Ἄνέτ. 12) Ἰπ—Ἀπό—Ἐρῶ—Σάλι. 13) Σέ—Γ. Υ.—Γά—Ἀραῖωμα—Ἐλα—Νά. 14) Ὀν—Ἐκ—Νίτσε—Φούλα—Λένας. 15) Μή—Ν. Ν.—Ε. Σ. Τ. 16) Ἄς—Νφ—Σῶσον—Ἰσάρι—Στόμα. 17) Λί—ΗΤ.—Ἀκαρνανία—Ἰν—Ἰράκ. 18) Ἰο—Τῆ—Ἀρχάς—Ἰωτόκος. 19) Ἄντρασίαι—Ἡράκλειος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Ἀνόμοια—Σουαλία. 2) Ἰπ—Καρπενήσιον. 3) Α. Ε. 4) Στόλ—Ἀρτιγέννητα. 6) Μίσση—Συμπυκνωτήρ. 6) Ὀλα—Γάβ. 7) Τῆ—Καρδιογνώστα. 8) Βέ—Πόα—Σου—Αί—Ρᾶ. 9) Ἀρνοῦμαι—Ὀρα—Τασάκι. 10) Ἄλς—Ὠμά—Ἄπας—Ὀκά. 11) Ἰς—Ἀρά—Ὀρενιάς. 12) Ἄηρ—Δρά—Τίς. 13) Ἐκατονταετηρίς—Ἄν. 14) Υἱός—Σότ—Μίς. 15) Ὀς—Σία—Ἐμφαίνω. 16) Ρᾶ—Σῆς—Πρᾶ—Σ. Ι. Ο. 17) Σεραφεῖμ—Ἄπω—Ἰστάτη. 18) Ἄλ—Σόν—Ἄν—Ἐλ—Ὀρ. 19) Ἐπ—Εἰδωλολατρικά. 20) Νώδ—Δίνη—Νόκ. 21) Ἦλων—Κῶ—Νάς—Λές—Σ. Α. 22) Μαρὸ—Κενά—Ἐστί. 23) Αἰ—Ἀβελ—Ντόρ. 24) Ἀτ—Κατίνα—Μά. 25) Αἰδηψός—Ἄστακός.

ΑΠΑΝΤΗΣΤΕ ΓΡΗΓΟΡΑ

Ὁ λεπτοδείκτης θὰ καλύψῃ τὸν ὥρο δείκτη 11 φορές.

ΚΥΡΙΑ,

Σὰς συνιστῶμεν νὰ βάψετε μόνη σας τὰ φορέματά σας μόνον με τὰς γνήσιες και παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰς Βαφὰς ARTI, διότι οὕτω μόνον θὰ εἴσθε δεβαία ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς τὴν βαφήν και χωρὶς νὰ ὑποστῆ τὴν παρασκευαζάν φθορὰν τὸ φάσμα σας. Μία βαφή δια νὰ εἶναι καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ βάψῃ τὸ ἔρασμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ πάντος και νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φάσμα βαφῆν με ARTI οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ ARTI οὐδέποτε ξεβάφουν.

Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία και Ἐμπορικά.



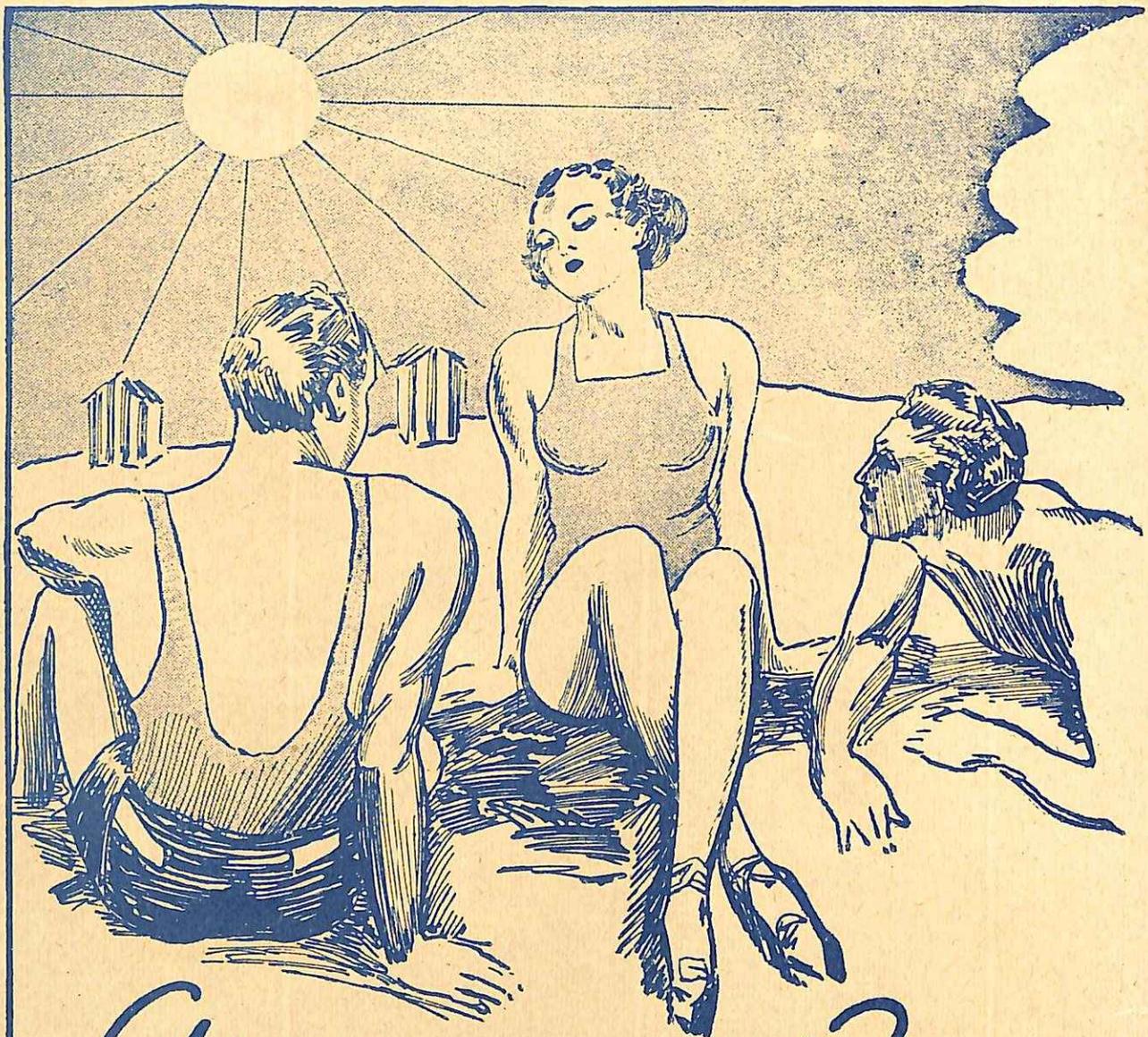
μοστούμια

ΣΤΑΡΡΕ

ζοᾶ Ἀεσακείου 12

εἶναι ἀριστὰ





Λιόν καυστικό ήλιο...

Μπορείτε άφοβα να κάμετε μετά το μπάνιο σας ήλιοθεραπεία χωρίς να κινδυνεύη να καή το δέρμα σας από την μεγάλη θερμότητα των ακτίνων του ήλιου και να παρουσιάξη το αντιαισθητικόν θέαμα, έξ άφορμής του όποιου πολλές γυναίκες αποφεύγουν να έκτε-
θοϋν στον ήλιον.

Μία έλαφρά έπάλειψις των έκτεθέντων μερών του σώματός σας με Κρέμα «ΡΟΔΑΛΙ-
ΝΗ ΛΙΠΑΡΑ» θα γλυκάνη το δέρμα σας και θα τό άνακουφίση από την φλόγωση που
αισθάνεσθε μετά την ήλιοθεραπεία, ένψ συγχρόνως προσδίδοντάς του τις λιπαρές ού-
σίες που έχασε, θα τονώση τους ιστούς του και θα τό προφυλάξη από τό επικίνδυνο
σκάσιμο.

Ή Κρέμα «ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΛΙΠΑΡΑ», προϊόν της Άρωματοποιίας «CANAL», σάς είναι ά-
παραίτητη διά την διατήρηση της όμορφιάς του δέρματός σας.